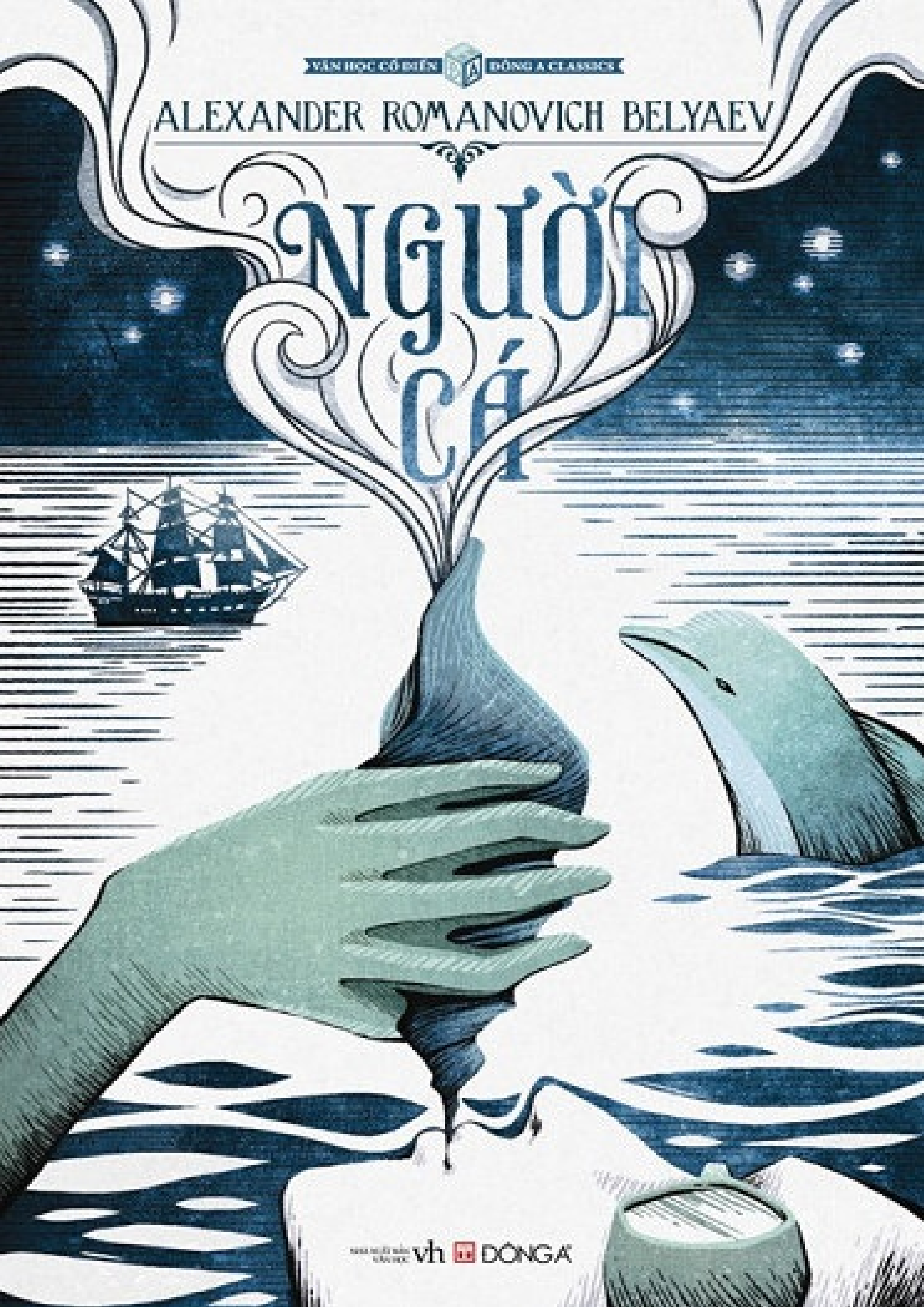

VĂN HỌC CỔ ĐIỂN
ĐÔNG A CLASSICS
ALEXANDER ROMANOVICH BELYAEV
NGƯỜI CÁ
vh
ĐÔNG A

Mục Lục

Giới thiệu Người Cá

Truyện Người Cá, chuyện nói về một anh chàng vốn dĩ trước đây anh chính là một con người hoàn toàn nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà anh tới bệnh viện giải phẫu và ca phẫu thuật thất bại anh trở thành nửa người nửa cá.

Ai nhìn dáng vẻ anh cũng đều rất ghê sợ, họ nói anh là con quỷ đội lốt người thậm chí những bạn bè chơi thân với anh từ nhỏ cũng vậy họ đều xa lánh anh. Anh chỉ vì không muốn người mình yêu đau khổ nên đành lựa chọn cách rời xa cô ấy.

Mọi người đều gọi anh là quỷ biển, kiềm tìm để truy bắt anh cho bằng được, và có thể họ sẽ giết anh bất kì lúc nào.

Chương 1: Con quỷ biển xuất hiện !

Một đêm hè ngột ngạt ở Argentina. Bầu trời đen sẫm lấp lánh ánh sao. Con tàu Medusa lặng lẽ thả neo. Tiếng sóng biển rì rào, tiếng đồ nghề va chạm vẫn không phá vỡ được cảnh tĩnh mịch của đêm khuya. Hình như biển cả đang chìm trong một giấc ngủ say.

Những người phu mò ngọc nằm ngủ say trên boong tàu. Trong những ngày hè oi bức này, họ làm lụng mệt đến nỗi khi xong công việc thì không còn đủ sức để kéo thuyền lên boong tàu nữa. Và cũng chưa có hiện tượng nào báo hiệu thời tiết khó chịu này sẽ thay đổi. Chiếc thang dùng leo lên cột buồm vẫn ngả nghiêng, dây buồm buông chùng run rẩy trong làn gió biển đang thổi từng cơn nhè nhẹ. Cả khỏang trống giữa mũi và đuôi tàu ngổn ngang những đống trai có ngọc, những mảnh san hô, dây thừng và những cái thùng rỗng. Gần cột buồm có một cái thùng to đựng nước ngọt và một cái gáo sắt có giây buộc. Nước đổ ra xung quanh thùng tạo thành một vũng màu đen.

Thỉnh thỏang có một vài người thợ lặnh nhỏm dậy, đi lọang chọang về phía cái thùng. Họ múc nước uống mà mắt vẫn nhắm nghiền, rồi gục xuống ngủ ngay ở bất cứ chỗ nào. Những người thợ lặn luôn cảm thấy khác nước. Buổi sáng, họ không giám ăn trước khi đi làm vì sợ nguy hiểm. Công việc dưới nước đòi hỏi phải chịu một áp lực rất cao, do vậy họ phải chịu nhịn đói đến chiều và chỉ có thể ăn trước khi đi ngủ. Hơn nữa thức ăn của họ chỉ tòan là thịt bò muối mặn.

Đêm nay đến phiên gác của bác thổ dân Bantasas. Bác là cánh tay phải đắc lực nhất của thuyền trưởng Pedro Juritas, chủ con tàu Medusa. Lúc trẻ, Bantasas là một phu mò ngọc nổi tiếng. Bác có thể lặn sâu hơn gấp đôi người khác.

Bác ta thường nói với các thợ lặn trẻ: “Chắc các anh thắc mắc vì sao tôi lại lặn được sâu như vậy? Chỉ vì ngày ấy người ta biết cách dạy từ khi người học nghề còn rất nhỏ. Năm tôi mười tuổi, cha tôi đã đem tôi đến học nghề ở nhà ông Hoser. Còn cách dạy thì thật đơn giản, ông ta ném một hòn đá hay một vỏ ốc xuống nước rồi ra lệnh cho chúng tôi lặn xuống mò lên. Chỗ ném ngày càng sâu hơn. Không mò lên được là ông ấy lấy dây thừng quất rồi quăng chúng tôi xuống nước.

Vì thế mà chúng tôi biết lặn. Sau đó, ông ta bắt đầu dạy chúng tôi lặn sâu

hơn. Ông lão lặn xuống tận đáy biển rồi buộc một cái sọt hay hay một tấm lước vào neo. Bọn tôi phải lặn xuống và gỡ ra. Chưa gỡ được thì đừng ngoi lên, vì ngoi lên là bị ăn đòn ngay. Chúng tôi bị đòn nhừ tử. Nhiều đứa phải trốn đi vì không chịu nổi. Nhưng còn tôi thì trở thành thợ lặn giỏi nhất vùng và kiếm ăn được.”

Bantasa mở một cửa hàng nhỏ ở Buenos Aires buôn bán ngọc trai, san hô, vỏ ốc và những hải sãn quý khác. Nhưng ở trên cạn hòai cũng buồn, do vậy thỉnh thỏang bác ta lại theo tàu đi mò ngọc trai. Các chủ tàu rất quý bác, vì không ai am hiểu vịnh La Plata, vùng ven bờ và những chỗ có nhiều ngọc trai như Bantasas. Còn nhóm thợ lặn thì kính nể vì tài năng của bác. Nhưng hơn thế nữa vì Bantasas biết cách làm vừa lòng mọi người.

Bantasas ngồi trên một cái thùng nhỏ và chậm rãi hút xì gà. Aùnh sáng của chiếc đèn treo trên cột buồm rọi vào mặt bác, một khuôn mặt dài, gân guốc, sống mũi thẳng, đôi mắt to và đẹp, khuôn mặt của người da đỏ bộ lạc Araucan. Mí mắt bác ta thiu thiu ngủ. Nhưng chỉ có con mắt là nhắm, còn đôi tai vẫn tỉnh táo. Gió đưa mùi trai thối từ bờ ra. Ngửi mùi này, người không quen rất dễ buồn nôn, nhưng Bantasas lại hít vào một cách khoan khóai. Đối với bác, mùi trai thối gợi lại những niềm vui của cuộc đời tự do phóng túng và những nỗi hiểm nguy ngòai biển cả. Bantasas vừa thiu thiu ngủ. Điếu xì gà vừa rơi khỏi tay, đầu bác ta gục xuống ngực.

Nhưng một tiếng vang từ biển khơi đập vào tai bác. Bantasas mở mắt. Hình như có tiếng tù và, sau đó lại có tiếng hú kéo dài và cao vút.

Những tiếng động này có một cái gì mới lạ lắm, bác chưa từng nghe bao giờ. Bantasas đứng dậy, bước ra mạn tàu và đưa mắt nhìn kỹ mặt biển. Không một bóng người và im lặng. Bantasas lấy chân đẩy một người thợ lặn đang nằm trên boong, khi anh này nhỏm dậy bác khẽ hỏi:

- Có nghe thấy tiếng hú không? Chắc là nó xuất hiện đấy!

- Tôi chẳng nghe thấy gì cả. – Người thợ quỳ gối lắng nghe và khẽ đáp lại.

Tiếng tù và và tiếng hú lại đột nhiên phá tan bầu không khí tĩnh mịch. Nghe tiếng đó, người thợ lặn bỗng sụp xuống.

- Đúng là nó rồi! – Anh nói với giọng run rẩy và hỏang sợ.

Đám thợ lặn đã tỉnh giấc. Họ lê tới chỗ có ánh đèn, dường như muốn tìm sự

che chở trong những tia sáng vàng vọt của nó. Họ ngồi chen chúc nhau và lắng nghe với vẻ mặt căng thẳng. Tiếng tù và và tiếng người hú từ xa còn vọng lại một lần nữa, sau đó mất hẳn.

- Nó đấy...

- Con quỷ biển! – Họ thì thào.

- Chúng ta không thể ở lại đây được!

- Cá mập cũng không đáng sợ bằng.

- Gọi chủ tàu ra đây, anh em ơi!

Chủ tàu bước lên boong, vừa đi vừa ngáp và vuốt đám lông trên ngực. Hắn ở trần, trên người chỉ có một chiếc quần dài bằng vải thô, bao súng lục đeo trước chiếc thắt lưng da to bản. Juritas đi về phía đám thợ lặn. Aùnh đèn bão soi rõ bộ mặt màu đồng hung vì rám nắng, bộ tóc quăn và dày xõa xuống trán, lông mày đen, ria mép rậm, râu cằm ngắn đã đốm bạc của hắn.

- Chuyện gì mà ồn ào vậy?

Giọng nói bình tĩnh và điệu bộ tự tin của hắn làm cho đám thợ lặn yên tâm hơn. Họ định giành nhau nói, nhưng Bantasas đã bảo họ im lặng rồi trả lời Juritas:

- Chúng tôi nghe tiếng con quỷ biển.

- Thật khéo tưởng tượng! – Juritas nói với giọng còn ngái ngủ.

- Không phải tưởng tượng đâu! Tất cả chúng tôi đều nghe thấy tiếng hú và tiếng tù và! Đám thợ lặn kêu lên.

Bantasas lại ra hiệu cho họ im lặng rồi nói tiếp:

- Chính tôi cũng nghe. Chỉ có Con quỷ biển mới có thể thổi tù và như vậy. Người thường thì không ai thổi tù và và hú như thế đâu. Phải đi khỏi nơi này ngay ông ạ!

- Chuyện hoang đường!- Giọng Juritas vẫn uể ỏai. Hắn chưa muốn nhổ neo vội nhưng không thuyết phục nổi đám thợ lặn. Họ bồn chồn, kêu la và dọa

rằng nếu Juritas không nghe, họ sẽ bỏ lên bờ và đi bộ về Buenos Aires.

- Thôi được, sáng sớm mai sẽ nhổ neo! Juritas trở về phòng riêng, miệng vẫn làu bàu.

Hắn không còn buồn ngủ nữa. Hắn thắp đèn, châm lửa hút một điếu xì gà và đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ, suy nghĩ đến con quái vật gần đây xuất hiện ở vùng biển này làm dân địa phương khiếp sợ.

Chưa ai nhìn thấy con quái vật đó, nhưng nó đã nhiều lần để lại dấu vết của mình. Người ta đã thêu dệt rất nhiều chuyện nói về nó. Nhưng khi kể chuyện, mọi người chỉ giám thì thầm vì sợ nó nghe thấy.

Tất cả những lời đồn đại đó đều bay tới thủ đô Buenos Aires. Và trong suốt mấy tuần lễ, Con quỷ biển là chủ đề của nhiều tờ báo rẻ tiền. Nếu có một chiếc thuyền nào bị đắm, hay lưới bị hỏng, nếu cá đã mắc vào lưới mà tự nhiên biến mất, người ta liền qui tội cho Con quỷ biển. Nhưng có người lại kể rằng đôi lúc Con quỷ biển lại quăng lên thuyền những on cá lớn và có lần đã cứu được một người sắp chết đuối. Thậm chí rằng một người gặp nạn còn quả quyết rằng khi anh ta đang chìm thì có ai đó đỡ lưng anh ta dìu vào tận bờ, rồi trong chớp mắt biến mất lẩn vào sóng biển.

Nhưng chưa ai tận mắt nhìn thấy Con quỷ biển cả. Không ai có thể miêu tả hình dung con quái vật đó. Nhưng nỗi lo âu ngày càng tăng. Nhiều người không giám ra khơi nữa. Dân chúng thiếu cá ăn. Lúc này, chính quyền địa phương mới quyết định điều ra sự việc. Họ phái mấy chiếc tàu của cảnh sát tuần tra dọc bờ và có nhiệm vụ bắt giữ những kẻ phá rối trật tự trị an và làm dân chúng khiếp sợ.

Hai tuần liền, cảnh sát sục sạo ở vịnh La Plata và bờ biển, bắt giữ mấy thổ dân về tội phao tin đồn nhảm, gây hoang mang, nhưng vẫn không bắt được Con quỷ biển. Sau đó tình hình có khá hơn trong một thời gian. Nhưng Con quỷ biển vẫn tiếp tục xuất hiện.

Một hôm giữa đêm khuya, đám dân chài đang ngủ giữa biển chợt giật mình thức giấc vì thấy ai đó đã quẳng một chú dê con lên thuyền.

Một đám dân chài khác vừa kéo lưới lên thì thấy nó bị cắt tung bởi một lưỡi dao thật sắc.

Các phóng viên vui mừng khi thấy Con quỷ biển lại xuất hiện. Các nhà khoa

học cũng lao vào nghiên cứu để giải thích được vấn đề này. Một số nhà bác học cho rằng dưới đại dương không thể có một lòai quái vật nào hành động được như người mà khoa học chưa biết, trừ trường hợp nó xuất hiện ở độ sâu ít được nghiên cứu. Và dù thế nào đi nữa, họ cũng không thừa nhận rằng quái vật có thể tinh khôn như người.

Một số khác dựa vào nhà sinh vật học người Đức tên là Condras Hesner, người đã miêu tả quỷ biển trong tác phẩm của mình.

Một số nhà bác học cao tuổi viết: "Cuối cùng, ta cũng chứng minh đựoc nhiều vấn đề mà các học giả cổ và trung đại viết là đúng, mặc dù khoa học hiện đại không thừa nhận những luận thuyết lỗi thời ấy. Sự sáng tạo của thượng đế là vô tận, và hơn ai hết, các nhà bác học chúng ta cần phải khiêm tốn và thận trọng trong những kết luận của cá nhân".

Cuối cùng, để giải quyết cuộc tranh luận nàyngười ta đề cử ra một đòan nghiên cứu. Đòan nghiên cứu này cũng không may mắn gặp được con quỷ biển. Nhưng họ lại tìm hiểu được thêm nhiều hành động mới của nó. Trong các báo cáo đăng trên báo, đòan nghiên cứu khoa học viết:

1. Ở một số nơi trên bãi cát ven biển, chúng tôi thấy dấu chân người nhưng hẹp hơn về chiều ngang. Những giấu chân đó từ biển vào rồi lại trở ra. Tuy vậy, đó có thể là dấu chân của một người từ biển vào bằng thuyền.

2. Những tấm lưới chúng tôi được xem có thể đã bị một vật rất sắc cắt đứt. Có thể là lưới đã bị mắc vào mỏm đá ngầm hay những mảnh sắt của tàu thuyền bị đắm.

3. Theo lời kể của những nhân chứng, một con cá heo bị bão xô dạt vào bờ khá xa, nhưng đêm hôm đó có người đã kéo nó xuống biển. Người ta đã phát hiện ra vết chân có móng dài. Chắc hẳn đã có một người đánh cá nhân từ nào đó cứu sống con cá.

Ta đều biết là để trả ơn, dân chài thường cứu cá heo khi chúng gặp nạn. Vết móng chân có thể là vết móng tay người được tưởng tượng thêm ra mà thôi.

4. Con dê có thể do một kẻ tinh nghịch chở đến bằng thuyền và chở sang thuyền khác.

Các nhà khoa học còn tìm thên được những nguyên nhân khác cũng đơn giản như thế đã giải thích nguồn gốc những dấu vết do con quỷ để lại. Họ kết luận

rằng không một quái vật nào ở biển cả có thể có những hành động phức tạp như vậy.

Nhưng trong báo cáo, các nhà khoa học đã lờ đi không đá động đến điều chủ yếu. Đó là con quỷ biển đã hoạt động ở nhiều nơi cách xa nhau trong một thời gian ngắn. Vậy là có thể nó bơi được với tốc độ phi thường hay có một phương tiện gì đặc biệt, hoặc là không chỉ có một con quỷ mà cả một bầy quỷ. Rõ ràng vấn đề này càng trở nên khó hiểu và đáng sợ hơn.

Juritas vừa đi lại trong phòng vừa nhớ lại câu chuyện bí hiểm đó. Hắm mãi suy nghĩ đến nỗi quên là trời đã hửng sáng. Hắn tắt đèn rồi đi rửa mặt. Juritas đang dội nước lên đầu, bỗng nghe thấy những tiếng kêu kinh hòang từ boong tàu đưa tới. Hắn vội chạy lên.

Đám thợ lặn đứng yên trên boong tàu vừa vung tay vừa kêu la inh ỏi. Juritas nhìn xuống biển và thấy các chiếc thuyền dưới nước đã bị cắt rời khỏi tàu. Gió đêm đã đẩy chúng ra tít ngòai khơi. Bây giờ gió đổi chiều lại từ từ đưa chúng vào bờ. Juritas ra lệnh cho thợ lặn nhảy xuống nước kéo thuyền về. Nhưng chẳng ai giám rời khỏi boong tàu. Hắn ra lện lần thứ hai có người trả lời:

- Ông có giỏi thì cứ xuống mà chiu vào miệng quỷ!

Juritas nắm lấy bao súng ngắn. Đám thợ lặn lùi lại và tập trung ở cột buồm. Họ nhìn Juritas một cách hận thù. Có lẽ khó tránh khỏi một cuộc xung đột. Nhưng Bantasas đã kịp thời can ngăn, bác nói:

- Người Araucan chẳng sợ con gì cả! Cá mập đã không nuốt trôi được lão già này thì con quỷ cũng chẳng làm gì nổi.

Nói xong, Bantasas lao mình xuống nước và bơi về phía chiếc thuyền. Đám thợ lặn đứng trên boong dõi theo Bantasas mà lòng hoảng sợ. Mặc dù đã có tuổi và bị đau một chân, bác vẫn bơi rất giỏi. Chỉ mấy sải tay là bác đã bơi đến sát chiếc thuyền. Bác kêu lên:

- Thừng bị dao cắt rất gọn! Dao này sắc tựa dao cạo râu.

Thấy Bantasas bình yên vô sự, mấy người thợ lặn cũng nhảy xuống theo bác.

Mặt trời mới lên mà đã oi bức. Bầu trời trong xanh không mộ gợn mây. Theo lời khuyên của Bantasas, tàu Medusa thả neo trong một vịnh nhỏ. Những

chiếc thuyền nhỏ tản ra trong vịnh. Mỗi thuyền có 2 người, một người lặn một người kéo dây. Sau đó họ đổi phiên cho nhau.

Một chiếc thuyền tiến sát vào bờ. Môt người thợ lặn chân quặp một tảng đá to buộc vào một đầu dây, hụp nhanh xuống đáy biển. Nước rất ấm và trong suốt, nhìn thấy rất rõ từng viên đá dưới đáy.

Người thợ lặn xuống tới đáy và nhặt trai vào cái rọ đeo ở thắt lưng. Anh bạn trên thuyền cầm một đầu dây, khom mình qua mạn thuyền và nhìn xuôn đáy nước. Anh ta bỗng thấy người bạn đang lặn rướn lên hết sức nhanh, tay vẫy vùng rồi nắm lấy giây thừng giật mạnh đến nỗi suýt kéo anh ta ngã nhào xuống nước. Thuyền tròng trành. Anh vội kéo bạn lên thuyền. Người bạn há miệng thở hồng hộc, mắt trợn tròng, khuôn mặt vốn ngăm đen nay trở thành xám ngóet.

- Cá mập à?

Nhưng người bạn không thể trả lời được và ngã vật xuống thuyền. Anh nhìn xuống nước. Rõ ràng có chuyện bất thường xảy ra. Anh ta bỗng thấy một thứ giống như khói màu đỏ sẫm xuất hiện từ sau một tảng đá ngầm, rồi từ từ lan ra nhuộm nước biển thành màu hồng. Lúc ấy lại xuất hiện xác một con cá mập, từ từ quay lại và biến mất sau mỏm đá. Đám khói màu đỏ sẫm kia chỉ có thể là máu phun ra dưới đáy biển. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Anh ta nhìn người bạn đang nằm sóng sòai, miệng thở hồng hộc với đôi mắt ngây dại nhìn lên trời. Anh ta vội chèo thuyền đưa bạn mình về tàu Medusa.

Một lát sau người thợ lặn tỉnh lại, nhưng anh ta bỗng kêu rống lên, lắc lắc đầu, thở phì phì, môi trề ra. Đám thợ lặn trên tàu xúm quanh và nóng lòng chờ người bạn kể lại đầu đuôi câu chuyện. Một anh trẻ tuổi lay người bị nạn và hét to:

- Cậu nói đi! Nếu cậu không muốn cho cái hồn vía nhút nhát của cậu lìa khỏi xác!

Người bị nạn quay đầu lại và nói giọng khàn khà:

- Gặp...Quỷ biển.

- Thế thì nói đi, nói ngay đi! – Đám thợ lặn sốt ruột cùng kêu lên.

- Có một con cá mập đang lao tới. Mình nghĩ nụng “thôi đứt rồi!” Nó há

miệng và sắp nuốt chửng mình. Nhưng lại có...

- Cá mập nữa à?

- Không, Con quỷ biển!

- Nó thế nào? Nó có đầu không?

- Có. Hai mắt to như hai cái cốc.

- Đã có mắt thì phải có đầu. – Anh thổ dân trẻ tuổi khẳng định. – Nó có tay không?

- Có! Tay nó như chân nhái. Ngón dài màu xanh, có móng và có màng. Tòan thân nó óng ánh như có vảy bạc. Nó lao về phía con cá moập, giơ tay lên đâm. Phập! Thế là máu ở bụng cá phun ra...

- Vậy chân nó ra sao?

- Chân à? – Anh thợ lặn cố nhớ lại. – Hòan tòan không có chân mà chỉ có một cái đuôi thật lớn.

- Vậy cậu sợ cá mập hay sợ quái vật?

- Sợ quái vật hơn, mặc dù nó cứu mình thóat chết. – Anh thợ lặn trả lời không chút lưỡng lự.

- Chính là nó!

- Con quỷ biển đấy!

- Thần Biển đến giúp người nghèo khổ đấy! – Bác thổ dân đính chính.

Sự việc vừa xảy ra truyền đi rất nhanh. Đám thợ lặn vội trở về tàu ngay và kéo thuyền lên boong. Mọi người xúm quanh anh thợ lặn vừa được Con quỷ biển cứu mạng. Anh ta kể đi kể lại câu huyện và thêm dần những chi tiết mới.

Thuyền trưởng Juritas vừa đi lại trên boong vừa lắng nghe câu chuyện. Anh thợ lặn càng kể say sưa thì Juritas càng thấy rõ là tất cả những điều đó do anh ta quá khiếp sợ ma tưởng tượng thêm ra. “Nhưng không phải là bịa đặt

tất cả. Phải có người đâm con cá mập thì nước biển mới loang đỏ chứ! Tên da đỏ này nói láo nhưng vẫn có một, hai phần thật. Chuyện này lạ quá!"

Đến đây, những ý nghĩ của Juritas bị cắt ngang bởi tiếng tù và từ sau mỏm đá vọng lại. Tiếng tù và làm thủy thủ tàu Medusa kinh hòang như một tiếng sét. Họ hỏang hốt nhìn về phía phát ra tiếng động.

Gần mỏm đá có một đàn cá heo đang nô đùa trên mặt biển. Một con tách ra khỏi đàn, vừa phun phì phì tựa như trả lời tiếng tù và gọi, vừa bơi về hướng mỏm đá rồi khuất hẳn. Mấy giây sau mọi người bỗng thấy con cá heo từ trong mỏm đá bơi ra, trên lưng nó là Con quỷ biển mà người thợ lặn kia vừa kể. Con quái vật này hình người, hai mắt to long lanh trong ánh nắng mặt trời như hai đèn pha xe hơi. Da ánh lên một màu trắng bạc, bàn tay màu xanh thẫm và có màng giống như bàn chân nhái. Hai chân từ đầu gối xuống chìm dứơi nước nên không rõ tận cùng bằng đuôi cá hay chân người. Quái vật cầm trong tay một vỏ ốc dài đưa lên miệng thổi, nó cất tiếng cười rồi bỗng nói to rất rõ bằng tiếng Tây Ban Nha: "Leading, bơi nhanh lên, phía trước!" Quái vật lấy tay vỗ xuống lưng của con cá heo. Leading liền tăng tốc độ như một con tuấn mã.

Đám thợ bất giác cùng kêu lên. Quái vật quay mình lại và khi nhìn thấy người bèn tụt xuống nước thật nhanh. Từ phía sau lưng con ca heo, người ta thấy một bàn tay màu xanh vỗ vỗ vào lưng nó. Con cá ngoan ngõan lặn xuống cùng với con quái vật rồi khuất hẳn sau mỏm đá ngầm.

Sự việc kỳ lạ đó diễn ra trong mộ khỏang thời gian ngắn nhưng người xem thì mãi vẫn chưa hết đàng hoàng. Đám thợ lặn tay ôm đầu kêu la chạy đi chạy lại trên boong tàu. Người da đỏ già quỳ xuống và cầu xin thần biển rủ lòng thương. Một người Mexico sợ quá đến nỗi trèo lên cột buồm và kêu ầm ĩ lên. Thợ lặn người da đen thì trốn xuống hầm tàu.

Juritas và Bantasas chật vật lắm mới lật lại được trật tự trên tàu. Chiếc Medusa nhổ neo và hướng về phía bắc.

Chương 2: ÂM MƯU THÂM ĐỘC CỦA JURITAS

Thuyền trưởng Juritas về phòng riêng để suy nghĩ về biến cố vừa rồi.

- Đúng là phát điên lên được! – Hắn vừa đổ bình nước lên đầu vừa nói. – Con quái vật nói tiếng người rất rõ. Như vậy là sao? Chẳng lẽ mình bị quỷ ám? Hay là hóa dại cả lũ rồi? Nhưng chẳng lẽ tất cả tất cả hóa dại cùng một lúc? Hai người khác nhau không thể nằm mơ giống nhau được. Thế mà vừa rồi ai cũng trông thấy Con quỷ biển. Nghĩa là dù muốn hay không con quỷ biển vẫn là có thật. – Juritas lại dội nước lên đầu rồi thò đầu qua ô cửa sổ tròn ra ngòai buồng tàu cho đỡ nóng.

Hắn nghĩ tiếp:

- Dù sao con quái vật này cũng có trí khôn và hành động như con người. Rõ ràng là nó có thể vừa ở dưới nước vừa ở trên cạn. Nó lại biết nói tiếng Tây Ban Nha, nghĩa là có thể nói chuyện được với nó. Nếu như bắt được và huấn luyện cho nó biết mò ngọc trai nhỉ! Con quái vật này có thể thay thế hàng chục thợ lặn. Lợi quá chừng! Ngọc trai mò được thì phải chia thợ lặn một phần tư, còn đối với con quái vật này thì chẳng phải tốn kém gì cho nó. Chỉ trong thời gian ngắn ta có thể trở thành triệu phú.

Juritas đang xây mộng. Cho tới nay, hắn hy vọng làm giàu bằng cách tìm ngọc ở những chỗ chưa ai đến. Vinh Ba Tư, bờ biển phía Tây của Ceylan, biển Đỏ, vùng biển Uùc, tất cả những nơi có ngọc trai đó đều ở xa và được khai thác từ lâu. Còn đi xa hơn nữa thì Juritas không thể đến được vì tàu của hắn quá ọp ẹp và không đủ thợ lặn. Tóm lại hắn muốn kinh doanh một cách quy mô nhưng không đủ vốn. Hắn đành quanh quẩn bên bờ biển Argentina. Nhưng giờ đây nếu bắt được con quỷ biển kia thì chỉ trong vòng một năm hắn có thể giàu to. Hắn sẽ trở thành người giàu nhất Argentina và có lẽ nhất cả Châu Mỹ nữa. Tiền bạc sẽ đưa hắn đến danh vọng. Mọi người sẽ ca tụng hắn. Nhưng phải hết sức thận trọng mới được và phải tuyệt đối giữ bí mật.

Juritas lên boong và tập hợp toàn bộ thủy thủ, kể cả người đầu bếp, rồi nói:

- Các người có biết những kẻ phao tin đồn nhảm về Con quỷ biển đã phải chịu số phận như thế nào không? Họ đã bị cảnh sát bắt và đang ngồi tù. Tôi

phải báo trước rằng nếu ai ở đây mà hé miệng nói một lời về chuyện gặp Con quỷ biển cũng sẽ bị trừng phạt như thế, hiểu không? Vì vậy, nếu muốn sống yên ổn thì không được bép xép với ai chuyện này.

Juritas nghĩ bụng: "Dù có nói cũng chẳng ai tin. Chuyện vừa xảy ra giống như một chuyện thần thoại". Hắn gọi Bantasas đến và bàn bạc riêng với bác kế hoạch của hắn. Bantasas nghe xong, trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Nếu được như vậy thì quá tốt. Con quỷ biển đáng giá bằng cả trăm thợ lặn. Nếu có nó làm việc cho chúng ta thì còn gì bằng. Nhưng bắt nó bằng cách nào?

- Bằng lưới.

- Nó sẽ cắt tung lưới như đã đâm thủng bụng con cá mập.

- Ta có thể đặt làm một tấm lưới thép.

- Nhưng ai sẽ đi bắt nó? Đám thợ lặn chỉ cần nghe hai tiếng Quỷ biển là đã run lên rồi. Có cho thật nhiều vàng họ cũng không sám làm việc này đâu.

- Còn bác thì thế nào Bantasas?

Bantasas nhún vai:

- Tôi chưa bao giờ đi săn Quỷ biển. Rình bắt nó thật không dễ, nhưng nếu nó cũng giống như mình thì giết cũng chẳng khó. Nhưng ông lại cần bắt sống.

- Bác không sợ nó sao, Bantasas? Bác nghĩ gì về Con quỷ biển này?

- Tuy con quái vật này thật đáng sợ, nhưng tôi vẫn thích săn lùng những con thú dữ tợn nhất.

- Tôi sẽ thưởng cho bác thật nhiều tiền. – Juritas bắt tay Bantasas và nói tiếp về kế hoạch của hắn. – Càng ít người tham gia việc này càng tốt. Bác hãy nói chuyện với bọn Araucan. Họ là những người can đảm và lanh lợi. Bác chỉ cần chọn lấy năm người thôi. Nếu họ từ chối thì ta mướn người ngoài. Con quỷ đang lẩn quất ở vùng bờ biển. Trước hết phải tìm cho ra hang ổ của nó. Sau đó ta sẽ xua nó vào lưới một cách dễ dàng.

Juritas và Bantasas bắt tay ngay vào việc. Juritas đi mua một tấm lưới thép,

hắn cẩn thận đan thêm một lớp lưới gai bên trong để khi mắc vào, Con quỷ biển sẽ lúng túng không gỡ ra được.

Juritas cho đám thợ lặn cũ nghỉ việc. Bantasas chỉ thuyết phục được hai người da đỏ Araucan ở lại để săn quỷ. Bác ta mướn thêm ba người nữa ở Buenos Aires.

Juritas và Batasas quyết định theo dõi Con quỷ ở nơi tàu Medusa gặp nó lần đầu. Để làm cho Con quỷ khỏi nghi ngờ, tàu Medusa thả neo cách vịnh vài hải lý. Juritas và những người trên tàu thỉnh thoảng giả bộ đánh cá, làm như đó là mục đích chính của chuyến đi biển này. Đồng thời có ba người thay phiên nhau nấp sau những mỏm đá trên bờ để theo dõi tình hình trong vịnh.

Đã gần hết hai tuần mà Con quỷ biển vẫn chưa xuất hiện. Bantasas làm quen với những người địa phương và thổ dân da đỏ ở đây, bán cá rẻ cho họ. Trong khi chuyện trò, bác ta đã khéo lái họ vào câu chuyện Con quỷ biển. Nhiều thổ dân gần vịnh cho biết rằng họ đã nghe tiếng tù và và nhìn thấy những vết chân trên cát. Họ khẳng định rằng chân quỷ giống chân người, nhưng ngón chân dài hơn nhiều. Đôi lúc họ còn thấy cả vết hằn trên cát ghi rõ nơi Con quỷ đã nằm nghỉ.

Con quỷ biển không làm hại gì mọi người nên họ cũng không quan tâm nhiều đến những dấu vết mà nó để lại. Tuy vậy, vẫn chưa có ai trông thấy nó cả.

Suốt hai tuần liền, Juritas, Bantasas và năm thuỷ thủ không lúc nào ngừng theo dõi mặt vịnh, nhưng Con quỷ vẫn im hơi lặng tiếng. Juritas bồn chồn. Hắn vốn không kiên nhẫn và keo kiệt. Thêm một ngày là mất thêm tiền, mà Quỷ thì chẳng thấy tăm hơi đâu. Juritas bắt đầu nghi ngờ. Nếu Quỷ là một vật siêu nhiên thì có lưới trời cũng không bắt được. Mặt khác nếu dính vào Con quỷ này cũng khá nguy hiểm. Hay là mời một đức cha lên tàu? Lại tốn thêm tiền. Nhưng nếu Con quỷ biển chỉ một anh chàng tinh nghịch, bơi lặn giỏi hoá trang để doạ người khác? Còn con cá heo thì sao? Cá heo cũng giống mọi giống vật khác, có thể huấn luyện thuần thục được. Hay là dẹp cái chuyện này đi?

Juritas tuyên bố sẽ thưởng cho ai trông thấy Con quỷ đầu tiên và quyết định đợi thêm mấy ngày nữa.

Thật là may cho hắn, đến đầu tuần lễ thứ ba, Con quỷ xuất hiện.

Sau những mẻ lưới ban ngày, Bantasas để chiếc thuyền đầy cá ở gần bờ chờ người ra mua. Bác vào trại thăm một người thổ dân quen biết, nhưng khi quay ra thì thuyền đã rỗng. Bác đoán ngay là do bàn tay của Quỷ. Bác ngạc nhiên: “Không lý nào nó có thể ăn hết chừng ấy cá?”

Cũng trong đêm đó một thuỷ thủ đứng gác đã nghe thấy tiếng tù và ở phía nam. Hai hôm sau, vào lúc sáng sớm, một anh thổ dân trẻ báo tin là anh đã phát hiện được Con quỷ. Lần này nó không cưỡi cá heo như trước mà bơi bên cạnh, tay nắm chiếc vòng bằng da ở cổ con cá. Tới vịnh, Con quỷ tháo chiếc vòng ra, vỗ vào lưng con cá rồi lặn xuống dưới chân mỏm đá ngầm. Con cá heo nổi hẳn lên mặt nước rồi biến mất.

Nghe anh ta nói xong, Juritas liền hứa thưởng tiền và nói:

- Hôm nay chưa chắc nó ra khỏi hang. Vì vậy ta hãy xem xét kỹ đáy vịnh. Ai tình nguyện làm việc này?

Bantasas bước ra:

- Tôi! – Bác ta trả lời cộc lốc. Bác đã giữ đúng lời hứa.

Tàu Medusa vẫn thả neo. Trừ những người ở lại gác tàu, còn tất cả đều lên bờ và đi về phía mỏm đá gần vịnh. Bantasas quấn thừng quanh mình để người trên bờ có thể kéo lên trong trường hợp bác bị thương. Bác cầm dao, hai chân kẹp một hòn đá rồi lặn xuống đáy vịnh.

Đám thợ lặn chăm chú nhìn xuống mặt nước biển và nóng lòng chờ đợi. Hơn một phút trôi qua mà không thấy Bantasas quay lên. Cuối cùng, Bantasas giật dây ra hiệu, người ta kéo bác lên. Bantasas thở dài một cái rồi nói:

- Có một lối đi hẹp dẫn tới một cái hang. Con quỷ biển chỉ có thể ở trong cái hang đó.

- Tuyệt lắm! – Juritas reo lên. – Càng tốt, chúng ta sẽ giăng lưới xuống gần cửahang. Bantasas buộc vào dây thừng buộc lưới một số chuông nhỏ để khi có vật gì đụng vào lưới là chúng kêu lên ngay. Juritas, Bantasas và năm người thợ lặn ngồi trên bờ và im lặng chờ đợi.

Trời tối hẳn. Trăng đã lên soi bóng mặt biển cả. Im lặng. Ai nấy đều bồn chồn một cách lạ thường. Họ sắp được thấy con quái vật đã làm cho biết bao dân chài và thợ mò ngọc trai phải khiếp sợ.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Mọi người đã bắt đầu thiu thiu ngủ. Bỗng có tiếng chuông reo. Tất cả chồm dậy, nhào tới chỗ buộc dây và kéo lưới lên. Lưới rất nặng, có con gì đang quẫy mạnh trong đó.

Khi lưới được kéo lên tới mặt nước, mọi người thấy một thân hình nửa người nửa thú đang vùng vẫy dưới ánh trăng mờ. Đôi mắt nó to và sáng quắc, vảy trắng như bạc. Con quỷ biển cố hết sức mới rút được bàn tay ra khỏi lưới. Nó rút con dao đeo bên hông ra và bắt đầu cắt lưới.

- Không ăn thua gì đâu! – Bantasas đang say sưa với cuộc săn bắt, khẽ nói.

Nhưng thật kỳ lạ, dao đã cắt thủng lưới. Bằng những động tác rất khéo, Con quỷ khoét to lỗ thủng, còn đám thợ lặn thì hết tranh thủ thời gian để kéo lưới lên cho nhanh.

- Mạnh tay lên nào! – Bantasas hô lớn.

Nhưng đúng lúc Con quỷ gần lọt vào tay họ thì nó lại trốn thoát qua chỗ lưới thủng, rơi xuống nước, rồi mất hút dưới biển sâu.

Đám thợ lặn thất vọng buông lưới.

- Con dao sắc thật! – Bantasas tỏ vẻ thán phục. – Cắt được cả lưới thép.

Juritas gục đầu nhìn xuống nước, nét mặt đau khổ, dường như toàn bộ gia tài của hắn vừa chìm xuống dưới nước. Một lúc sau, hắn giậm chân kêu lên:

- Nhất định mày sẽ phải chết rũ trong hang ổ của mày chứ đừng hòng làm tao lùi bước. Tao sẽ không tiếc tiền mướn thợ lặn, sẽ giăng lưới và đặt bẫy khắp vùng biển này. Mày sẽ không thoát khỏi tay tao đâu!

Juritas là người táo bạo và ương ngạnh. Hơn nữa, hắn còn có mục đích riêng phải đạt cho bằng được.

Rõ ràng là Con quỷ biển cũng bằng xương bằng thịt như Bantasas đã nói thôi. Như vậy có thể bắt và ép nó đi mò ngọc trai làm giàu cho Juritas. Bantasas nhất định sẽ tóm được Con quỷ, dù thần biển Neptune có che chở cho nó.

Juritas thực hiện lời hăm doạ của mình. Hắn giăng rất nhiều lưới thép và đặt

bẫy khắp nơi. Nhưng nạn nhân của hắn giờ đây chỉ là cá, còn Quỷ biển thì vẫn mất tăm. Con cá heo được thuần dưỡng ngày nào cũng xuất hiện, ngoi lên ngụp xuống dường như muốn mời anh bạn kỳ lạ kia đi dạo chơi. Không thấy bạn, con cá tức giận phun phì phì rồi bơi ra khơi.

Mặc dù thời tiết ngày càng xấu đi, nhưng Juritas có thể đứng trên bờ hàng giờ để ngắm nhìn những đợt sóng xô tới. Những con sóng nối tiếp nhau tràn vào tới tận chỗ Juritas đứng. "Làm như vầy vẫn không ăn thua. – Juritas nghĩ thầm. – Phải nghĩ kế khác thôi!. Con quỷ sống trong hang dưới đáy biển. Vậy muốn bắt được nó chỉ có cách phải xông vào tận nơi!"

Rồi hắn nói với Bantasas, lúc đó đang làm một kiểu bẫy mới, phức tạp hơn.

- Bác đi Buenos Aires ngay và mang về hai bộ quần áo lặn có bình dưỡng khí. Chúng ta phải đích thân xuống dưới đó xem sao. Aø! Mà bác chớ quên mua vài chiếc đèn pin.

- Ông muốn đến thăm hang quỷ sao?

- Phải, chúng ta cùng đến thăm hang quỷ. – Juritas trả lời.

Bantasas gật đầu đồng ý và lên đường ngay. Ngoài mấy bộ quần áo lặn và đèn, bác còn mang về cả hai con dao quắm dài.

- Bây giờ không ai biết rèn loại dao này nữa. – Bantasas nói. – Đây là dao cổ của người Araucan, tổ tiên của tôi trước kia.

Juritas rất tán thành việc Bantasas mang hai con dao tới:

- Bác biết lo xa đấy, Bantasas ạ.

Rạng sáng hôm sau, Juritas và Bantasas mặc đồ lặn vào và xuống đáy biển. Khó khăn lắm họ mới gỡ được tấm lưới đặt ở cửa hang rồi chui vàomột lối đi hẹp. Sau khi đã đứng vững và rút dao ra cầm tay, họ bật đèn lên.

Đây là một cái hang khá lớn. Juritas và Bantasas thận trọng tiến lên từng bước. Lòng hang ngày càng hẹp dần. Họ bỗng dừng lại sửng sốt. Ánh đèn vấp phải một hàng rào sắt dày chắn ngang đường.

Juritas không tin vào mắt mình nữa. Hắn nắm lấy những thanh sắt và lắc mạnh nhưng không thấy nhúc nhích. Juritas soi đèn xem kỹ thì thấy hàng rào

sắt gắn rất chặt vào vách đá và được khoá bên trong.

Đây quả là một điều bí ẩn mới.

Con quỷ biển không những là một sinh vật có trí tuệ mà còn phải đặc biệt thông minh nữa. Nó biết thuần dưỡng cá heo, biết luyện kim và có thể tạo ra cả chướng ngại vật bằng sắt vững vàng bảo vệ nơi ở của nó. Thật là khó tin! Nó không thể rèn dưới nước được. Vậy nghĩa là không phải nó sống dưới nước hay ít nhất nó phải lên cạn một thời gian khá lâu.

Juritas ra hiệu cho Bantasas. Hai người ra khỏi hang và ngoi lên mặt nước.

- Bác thấy thế nào, Bantasas?

- Tôi cho rằng ta còn phải chờ ở đây khá lâu. Chúng ta không thể lấy cái đói để bắt nó ra khỏi hang đâu. Chỉ còn một cách là dùng thuốc nổ phá hang thôi.

- Thế bác không nghĩ ra rằng trong hang có thể có một lối lên mặt đất à?

- Điều đó thì tôi chưa nghĩ tới.

- Phải nghĩ tới điều đó. Sao trước đây chúng ta lại không tính tới việc xem xét kỹ càng dưới đáy biển nhỉ?

Thế là họ bắt đầu nghiên cứu bờ biển.

Juritas vấp phải một bức tường cao vòng quanh một khoảng đất rộng. Hắn đi quanh bức tường và chỉ thấy một cái cổng làm bằng những tấm sắt dày. Xung quanh vắng lặng hoang tàn, chỉ thấy những mỏm đá xám lởm chởm cây có gai nhọn. Phía dưới là vịnh.

Mấy ngày liền Juritas quanh quẩn dọc bức tường, quan sát chiếc cổng sắt. Nhưng nó không mở ra lần nào, chẳng có ai ra vào và không một tiếng động nào từ phía trong đưa ra.

Chương 3: BÁC SĨ SANVATOR

Buổi tối, sau khi trở về tàu Medusa, Juritas gọi Bantasas đến hỏi:

- Bác có biết ai sống trong pháo đài trên vịnh không?

- Tôi có biết. Tôi đã hỏi dân địa phương và họ bảo có ông Sanvator.

- Sanvator là ai?

- Là Thánh sống.

- Bác nói cho đùa hả, Bantasas? – Juritas sửng sốt nhướng mày hỏi.

- Tôi chỉ kể lại những điều tôi nghe được. Nhiều thổ dân gọi ông Sanvator là Thánh sống, là Đấng cứu thế. Oâng ta cứu mạng cho họ. Họ nói rằng ông ta có nhiều phép lạ và nắm được vận mệnh con người trong tay. Ai bệnh gì ông ta cũng đều chữa lành cả. Thậm chí, người chết, ông ta có thể làm cho sống lại.

- Quỷ tha ma bắt! – Juritas làu bàu. – Dưới vịnh thì có Quỷ biển, trên vịnh thì có Thánh sống. Bác có nghĩ rằng Quỷ và Thánh có liên quan với nhau không?

- Tôi nghĩ rằng ta nên rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, nếu không đầu chúng ta sẽ bị vỡ ra vì những chuyện bí hiểm này.

- Bác có trực tiếp gặp được người nào được Sanvator chữa khỏi bệnh không ?

- Có. Tôi được gặp một người trước bị gãy chân. Sau khi được Sanvator chữa, anh ta chạy nhanh như hươu. Cả làng kể rằng khi khiêng anh ta đến chỗ Sanvator, anh ta chỉ là một cái xác không hồn, sọ bị vỡ, óc phọt cả ra ngoài. Ở chỗ Sanvator về, anh ta lại khoẻ mạnh vui vẻ. Rồi lại lấy một cô vợ khá xinh. Tôi còn thấy nhiều người khác nữa....

- Thế nghĩa là Sanvator có tiếp người lạ tại nhà riêng?

- Ông ta chỉ tiếp thổ dân thôi.

Nghe Bantasas nói xong, Juritas quyết định đi Buenos Aries. Ở đó, hắn biết rằng Sanvator thường chữa bệnh cho thổ dân và được ho sùng bái vô cùng. Theo lời các bác sĩ, Sanvator là một nhà phẫu thuật thiên tài, nhưng tính tình kỳ quặc như nhiều người có danh tiếng khác. Tên tuổi Sanvator lừng lẫy khắp năm châu. Ông ta nổi tiếng ở châu Mỹ về những cuộc mổ xẻ táo bạo. Khi người bệnh hết phương cứu chữa và khi các bác sĩ đã lắc đầu không mổ được nữa thì người ta tìm đến Sanvator. Ông ta không bao giờ từ chối. Sự táo bạo và nhanh trí của Sanvator thật vô hạn. Trong chiến tranh, Sanvator phục vụ ở mặt trận Pháp và chuyên mổ sọ. Hàng ngàn người đã chịu ơn cứu mạng ủa ông ta.

Sau khi đình chiến, Sanvator trở về Argentina. Ông ta mua một lô đất rộng gần thủ đô Buenos Aires, xây tường chung quanh, dọn đến đó nghiên cứu khoa học trong phòng thí nghiệm riêng. Bây giờ ông thường chữa bệnh cho thổ dân. Họ gọi ông là Thánh sống.

Điều tra xong, Juritas quyết định: “Nếu Sanvator là bác sĩ thì ông ta không có quyền từ chối bệnh nhân. Sao ta lại không bệnh được nhỉ? Ta sẽ lọt vào chỗ Sanvator với danh nghĩa một người bệnh và sẽ rõ mọi việc.”

Juritas đến trước cái cổng sắt và gõ rất lâu nhưng chẳng ai ra mở. Juritas phát cáu nên lấy một hòn đá to và nện ầm ầm vào cổng. Có tiếng chó sủa ở phía xa, bên trong bức tường, rồi cánh cửa hé mở.

- Ông cần gì? – Có tiếng người hỏi bằng giọngTây Ban Nha ngọng ngịu.

- Tôi là bệnh nhân, ông làm ơn mở cổng giùm cho.

- Người bệnh không thể đập cửa khoẻ như thế được. – Người kia bình tĩnh phản đối và hé mắt nhìn qua khe cửa.- Bác sĩ không tiếp ai cả.

- Bác sĩ không thể bỏ mặc người bệnh được! – Juritas nổi nóng. Nhưng cánh cửa nhỏ khép chặt lại, tiếng chân xa dần. Riêng đàn chó vẫn sủa ran.

Juritas chửi bới thậm tệ một lúc rồi quay về tàu. Hắn tức run lên, nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh và bắt đầu suy tính công việc tương lai.

Trời nắng như thiêu đốt mọi vật. Một ông lão thổ dân tiều tuỵ đi trên con đường đầy bụi. Ông lão bế một đứa trẻ ốm yếu bọc trong một chiếc chăn cũ kỹ để tránh nắng. Mắt đứa trẻ lim dim, lờ đờ. Cổ nó có một cái nhọt to

tướng. Mỗi khi ông lão bước hụt, đứa bé lại rên rỉ và hé mắt ra. Ông lão ngừng lại, và hà hơi vào mặt cho nó tỉnh lại đôi chút.

- Chỉ cần con bé không chết dọc đường là được! – Ông lão thì thầm và rảo bước.

Khi tới trước cái cổng sắt, ông lão chuyển đứa bé sang tay trái và lấy tay phải đập vào cổng bốn lần. Cánh cửa nhỏ hé mở, có người ghé mắt nhìn ra. Và cánh cổng bắt đầu mở.

Ông lão e dè bước qua ngưỡng cửa. Trước mặt ông là một người da đen có tuổi mặc áo choàng trắng. Ông lão nói:

Ông lão e dè bước qua ngưỡng cửa. Trước mặt ông là một người da đen có tuổi mặc áo choàng trắng. Ông lão nói:

- Tôi xin gặp bác sĩ, cháu nó bị ốm.

Người da đen gật đầu, ra hiệu mời ông lão đi theo. Họ đi vào giữa một cái sân nhỏ lát bằng những phiến đá lớn. Phía ngoài sân có một bức tường cao che chở, phía trong có một búc tường thấp hơn nữa ngăn giữa sân và nhà. Oû góc sân, gần cổng vào bức tường thứ hai, ông lão thấy một ngôi nhà quét vôi trắng có nhiều cửa sổ lớn. Gần nhà có nhiều thổ dân ngồi dưới đất. Ông lão khép nép ngồi xuống chỗ bóng râm của ngôi nhà rồi lại hà hơi vào khuôn mặt nhợt nhạt, bất động của đứa bé.

Một lúc sau, Người da đen mặc áo choàng trắng xem qua tất cả bệnh nhân rồi bảo ông lão mang đứa bé vào. Anh ta đưa ông lão vào một căn phòng lớn. Giữa phòng có một cái bàn dài và hẹp, trải khăn trắng. Khi cánh cửa thứ hai mở ra, bác sĩ Sanvator bước vào phòng. Ông có khổ người lớn, da ngăm đen. Đầu ông không có một sợi tóc, cái mũi khá to, cái cằm nhọn, đôi môi mím chặt làm cho bộ mặt ông có vẻ dữ tợn. Đôi mắt nâu nhìn một cách lạ lùng khiến ông lão lúng túng.

Ông lão cúi rạp xuống và đưa đứa cháu ra phía trước. Sanvator nhanh nhẹn và thận trọng đỡ lấy con bé. Ông đặt con bé nằm trên bàn và cúi xuống xem xét bệnh tình. Lúc này nhìn nghiêng Sanvator, ông lão chợt cảm giác như Sanvator là một con diều hâu đang sà xuống con chim non. Sanvator nắn cái nhọt ở cổ con bé. Những ngón tay của ông cũng làm cho ông lão ngạc nhiên. Chúng rất dài và nhanh nhẹn lạ thường. Ông lão vốn không nhút nhát lắm mà nay cũng không trấn tĩnh nổi trước con người khó hiểu và đáng sợ này.

Khám xong, Sanvator quay mặt về phía ông lão và nói:

-Một tháng nữa ông đến cháu về.

Sanvator bế đứa bé qua cánh cửa ra vào bằng kính. Trong đó có phòng tắm, phòng mổ và phòng bệnh nhân. Người da đen lại dẫn một người bệnh mới vào phòng khám. Đó là bà cụ bị đau chân.

Ông lão vái chào cái cửa bằng kính lúc ấy đã đóng lại rồi ra về.

Đúng hai mươi tám ngày sau, cánh cửa đó lại mở ra. Một cô bé xuất hiện ở ngưỡng cửa. Nó mặc một chiếc váy mới, khoẻ mạnh hồng hào. Oâng lão vội chạy tới chỗ nó đứng, bồng nó lên hôn hít và xem cổ nó. Không còn dấu vết gì của cái nhọt mà chỉ có một vết sẹo nhỏ hơi đỏ phải tinh mắt lắm mới thấy. Sanvator bước ra. Oâng xoa đầu nó, mỉm cười và nói:

- Ông đón cháu về đi! Oâng mang cháu đến kịp thời đấy. Chỉ chậm vài tiếng nữa là hết cách chữa.

Mặt ông nhăn nheo lại, môi rung rung, nước mắt ứa ra. Ông lão lại bế cháu lên, ghì nó vào ngực, quỳ xuống trước mặt Sanvator rồi nức nở:

- Bác sĩ đã cứu sống cháu tôi. Một người da đỏ nghèo khổ như tôi biết lấy gì đền ơn bác sĩ, ngoài cái thân tàn của mình.

- Tôi cần ông để làm gì? – Bác sĩ Sanvator nhìn ông lão với vẻ ngạc nhiên.

- Tôi già rồi nhưng còn khoẻ. – Oâng lão vẫn quỳ. – Tôi sẽ trở lại đây. Tôi muốn hiến bác sĩ tất cả quãng đời còn lại của tôi để báo đáp công ơn bác sĩ.

Sanvator trầm ngâm. Oâng rất không thích mướn người làm công mới, và nếu phải mướn thì rất thận trọng, mặc dù công việc khá nhiều. Một mình ông già Jim làm vườn không xuể. Có thể sắp xếp cho ông lão thổ dân này công việc đó được, tuy bác sĩ vẫn thích người da đen hơn.

- Thôi được, bao giờ ông đến?

- Chỉ mấy ngày nữa thôi ạ! – Oâng lão trả lời và cuối xuống hôn vạt áo choàng của Sanvator.

- Ông tên là gì nhỉ?

- Tôi tên là Christo.

- Thôi ông về đi, tôi sẽ chờ ông.

Con bé khóc. Ông lão vội vàng ra về.

Một tuần sau, Christo đến. Sanvator nhìn thẳng vào mắt ông lão nói:

- Christo, tôi nhận ông vào làm việc. Ngoài ăn cơm còn có tiền công khá cao...

- Tôi không lấy tiền đâu. Được hầu hạ bác sĩ là tôi mãn nguyện rồi.

- Ông sẽ không phải thiếu thốn gì cả. Nhưng tôi chỉ đòi hỏi một điều là ông phải tuyệt đối không được nói với ai về những việc ông sẽ thấy ở đây.

- Thà tôi tự cắt lưỡi còn hơn hở ra một lời với ai.

- Ông phải hết sức giữ gìn đừng để xảy ra chuyện chẳng lành. – Sanvator căn dặn, rồi ra lệnh cho người da đen giúp việc dẫn ông ta ra vườn. Giao cho Jim cai quản.

Người da đen lặng lẽ cúi chào, đưa ông lão ra khỏi ngôi nhà trắng, qua cái sân quen thuộc rồi gõ vào cánh cổng sắt ở bức tường thứ hai. Phía sau tường có tiếng chó sủa, cánh cổng kêu ken két và từ từ mở.

Người da đen đẩy Christo vào vườn, giọng ồm ồm nói cái gì đó với người da đen khác rồi bỏ đi. Christo sợ quá nép vào tường, một đàn thú bốn chân lông màu vàng pha đỏ có đốm đen xông tới. Christo tưởng chúng là loài báo Iaguar, nhưng chúng lại sủa như chó. Oâng lão vội chạy tới một gốc cây và thoăn thoắt trèo lên. Người da đen không nói gì mà chỉ kêu xì xì như tiếng rắn. Đàn thú ngừng sủa ngay. Chúng nằm xuống đất và ngước nhìn người da đen. Người này lại kêu xì xì vàvẫy tay ra hiệu cho Christo tụt xuống.

- Sao anh cứ kêu xì xìnhư rắn vậy? – Christo nói. – Bị cắt lưỡi rồi à?

Người da đen không trả lời mà chỉ rống lên với vẻ giận dữ. “Chắc là hắn câm” - Christo nhớ lại lời đe doạ của Sanvator. Chẳng lẽ ông ta lại cắt lưỡi những người ở đã làm lộ bí mật của ông ta? Có thể là anh da đen này đã bị

cắt lưỡi rồi... Christo bỗng thấy rụng rời chân tay, suýt nữa thì ngã nhào xuống đất. Oâng lão muốn thoát khỏi nơi này ngay lập tức bằng bất cứ giá nào. Người da đen tới gốc cây và nắm chân Christo lôi xuống. Christo đành chịu. Oâng lão nhảy xuống, cố mỉm cười cho có vẻ thân thiện, chia tay ra bắt và hỏi:

- Anh là Jim phải không?

Người da đen gật đầu .

- Anh câm à?

Jim không trả lời.

Christo nghĩ: “Làm thế nào nhìn được bên trong miệng hắn nhỉ?”. Nhưng rõ ràng là Jim không muốn trò chuyện. Anh ta dắt Christo về chỗ mấy con thú đang nằm và kêu xì xì với chúng. Chúng nhỏm dậy, tiến về phía Christo, ngửi quanh người ông ta rồi lặng lẽ bỏ đi. Christo yên lòng hơn một chút. Jim vẫy tay ra hiệu cho Christo theo mình đi vào khu vườn.

Thật trái ngược với cái sân lát đá, khu vườn này thật rực rỡ muôn màu hoa lá. Khu vườn chạy dài theo hướng đông và thấp dần về phía bờ biển. Những con đường nhỏ trải vỏ ốc xinh xinh màu đỏ nhạt tỏa ra bốn phía. Hai bên đường có những cây xương rồng hình dáng kỳ lạ và cây agavar màu xanh biếc. Từng bụi cây đào và ôliu rủ bóng xuống bãi cỏ xanh rờn điểm hoa sặc sỡ. Giữa đám cỏ xanh lấp lánh những hồ nước lát đá trắng quanh bờ. Mấy giếng phun nước làm không khí mát rượi.

Trong vườn ríu rít tiếng chim hót, vang rền tiếng kêu, tiếng gầm, tiếng hú của các loài thú vật kỳ lạ như vậy.

Một con thằn lằn sáu chân có vảy màu xanh lục chạy ngang đường. Một con rắn hai đầu buông thõng mình từ trên cây xuống. Christo hoảng hốt nhảy vội sang bên khi chạm trán với một con trăn hai đầu đang há miệng đỏ lòm. Jim lại kêu xì xì mạnh hơn như để trả lời. Thế là con trăn lắc lư cái đầu, trườn xuống đất rồi mất hút trong đám cây lau sậy. Tiếp đến là một con rắn dài có hai chân đang vội tránh sang mé đường. Một chú lợn con ủn ỉn sau tấm lưới sắt, nó chằm chằm nhìn Christo bằng con mắt lớn nằm giữa trán.

Hai chú chuột bạch lớn, sườn dính liền nhau, đang chạy trên con đường nhỏ màu hồng nhạt, trông chẳng khác gì một quái vật hai đầu tám chân.

Cạnh đường có hai chú cừu lông mịn cũng dính liền nhau đang gặm cỏ. Một con chó lớn màu hồng trụi lông khiến Christo hết sức gạc nhiên vì có một chú khỉ con dính liền trên lưng nó. Con chó đi tới chỗ Christo và vẫy đuôi. Còn chú khỉ thì lắc đầu, múa tay rồi vừa vỗ vào lưng con chó vừa nhìn Christo và kêu lên the thé. Christo cho tay vào túi lấy ra một miếng đường và chìa ra cho chú khỉ. Nhưng có người gạt tay lão sang một bên. Lão thấy tiếng xì xì sau lưng. Lão quay lại, đó là tiếng Jim. Jim ra hiệu cho Christo không được cho khỉ ăn. Ngay lúc đó, chú chim sẻ có đầu vẹt cướp miếng đường trong tay Christo bay lẫn vào trong bụi cây. Ở bãi cỏ đằng xa có tiếng hí của một con thú mình ngựa đầu bò. Hai con lạc đà có đuôi ngựa đang phi nhanh trên quãng trống giữa rừng cây. Từ những lùm cỏ, bụi cây đủ loại chim muôn và thú vật kỳ lạ đang chăm chú nhìn Christo: chó đầu mèo, ngỗng có đầu gà trống, lợn có sừng, chim đà điểu có mỏ diều hâu, cừu đực có lông như mèo rừng.

Christo tưởng mình đang ngủ mê. Oâng lão dụi mắt, vốc nước ở giếng phun dấp lên đầu nhưng chẳng ăn thua. Trong các hồ nước, Christo thấy từng lũ rắn có đầu cá và có mang, hàng đàn cá có chân như chân ếch, những con cóc có thân dài như thằn lằn...

Christo muốn bỏ chạy. Nhưng Jim lại đưa ông lão ra một khoảng đất nhỏ phủ cát, chính giữa có một biệt thự bằng đá trắng xây theo kiểu Moritani. Xung quanh biệt thự trồng cọ. Qua hàng cọ, Christo thấy những vòm cuốn và cột tròn. Vô số tia nước từ những giếng phun hình cá heo đổ xuống những hồ chứa trong vắt. Từng đàn cá vàng tung tăng trong hồ. Oû giếng phun lớn nhất trước lối vào chính có hình một thanh niên cưỡi cá heo đang thổi tù và. Phía sau biệt thự là mấy căn nhà phụ, xa nữa là những bụi cây xương rồng chạy tới chân tường.

Lại một bức tường nữa! – Christo nghĩ.

Jim dẫn lão vào một căn phòng nhỏ thoáng mát. Anh ta ra hiệu cho biết là phòng này dành cho Christio rồi đi ra, để lão ở lại một mình.

Christo quen dần với cái thế giới kỳ lạ xung quanh. Tất cả những muông thú ở đây đều đã được thuần dưỡng. Thậm chí có một số con đã bắt đầu thân với ông lão.

Có tất cả mười hai người da đen trông coi vườn tược và muông thú. Cả mười hai người đều câm lặng. Jim có vẻ là người cai quản chung. Anh ta sắp đặt

công việc và kiểm soát họ. Christo hết sức ngạc nhiên khi thấy mình được cử làm phó của Jim.

Chỉ có một điều làm ông lão lo ngại đó chính là sự im lặng đáng sợ của những người da đen. Christo nghĩ rằng họ đều bị bác sĩ Sanvator cắt lưỡi. Do vậy, mỗi lần Sanvator cho gọi Christo, ông lão lại nghĩ bụng: “Lần này nhất định mình bị cắt lưỡi rồi!” .Nhưng ít lâu sau Christo đã bớt sợ chuyện này.

Một hôm Christo bắt gặp Jim đang nằm ngủ dưới bóng cây ôliu. Jim nằm ngửa, miệng há hốc. Nhân lúc ấy, Christo nhìn trộm vào miệng Jim thì thấy lưỡi anh ta còn nguyên. Lúc đó ông lão mới yên lòng.

Bác sĩ Sanvator làm việc theo một thời khoá biểu chặt chẽ. Từ 9 giờ sáng ông khám bệnh cho thổ dân. Sau đó ông trở về biệt thự và làm việc trong phòng thí nghiệm. Oâng giải phẫu súc vật và cặm cụi nghiên cứu. Sau khi quan sát, theo dõi chúng rất lâu, Sanvator lại thả chúng về khu vườn. Trong khi dọn dẹp nhà cửa, Christo thỉnh thoảng lọt được vào phòng thí nghiệm. Mọi vật ở đó làm lão kinh hoàng. Trong những lọ thuỷ tinh chứa dung dịch, Christo thấy từng bộ phận cơ thể bị cắt rời ra mà vẫn sống.

Mặc dù được Sanvator tin cẩn, Christo vẫn chưa dám lọt vào phía bức tường thứ ba kia cho thoả tính tò mò.

Một hôm vào giữa trưa, khi tất cả mọi người đang nghỉ, Christo chạy về phía bức tường cao, lão nghe nhiều tiếng trẻ con nói chuyện phía sau tường.

Một hôm Sanvator gặp Christo ở ngoài vườn. Theo thói quen, Sanvator nhìn thẳng vào mắt lão và nói:

- Ông giúp việc tôi đã được một tháng. Tôi rất hài lòng về ông. Ởû vườn sau, một người làm của tôi bị ốm ông sẽ làm việc thế anh ta. Oâng sẽ thấy nhiều sự việc lạ. Nhưng phải nhớ lời khuyên của tôi, nếu không muốn mất lưỡi.

- Thưa bác sĩ, sống giữa đám người câm của ông, tôi cũng gần hoá câm rồi ạ.

- Càng tốt. Im lặng là vàng. Tôi hy vọng trong hai tuần sẽ chữa khỏi bệnh cho anh làm vườn kia. A, ông có biết rõ vùng núi Alpes không nhỉ?

- Thưa bác sĩ, tôi được sinh ra ở đó ạ.

- Tốt lắm! Tôi đang cần bổ sung một số chim và thú mới cho vườn thú của

tôi. Tôi sẽ mang ông đi theo. Ông hãy chờ ở đây. Jim sẽ đưa ông xuống vườn sau.

Tuy Christo đã quen với nhiều thứ lạ lùng ở đây. Vậy mà những điều tai nghe mắt thấy ở khu vườn sau còn vượt xa óc tưởng tượng của ông lão. Trên một bãi cỏ rộng đầy nắng, từng đám trẻ con và khỉ đang nô đùa. Bọn trẻ thuộc nhiều bộ lạc da đỏ khác nhau. Đứa nhỏ nhất độ ba tuổi, đứa lớn nhất trạc mười hai tuổi. Đó là những bệnh nhân của Sanvator. Chúng đang phục hồi sức khoẻ, chạy nhảy, đùa giỡn trong vườn. Khi khoẻ hẳn cha mẹ chúng mới đến đón về. Ngoài bọn trẻ, ở đây còn có nhiều khỉ. Điều lạ nhất là bọn chúng đều biết nói ít nhiều. Chúng cãi lộn nhau với bọn trẻ, giọng the thé. Tuy vậy, hai bên vẫn chơi thân với nhau. Christo phân vân không biết đó là khỉ hay là người.

Christo thấy khu vườn nhỏ này dốc về phía vịnh và dựa vào một vách đá dựng đứng như một bức tường. Chắc sau bức tường này là biển vì có tiếng sóng vỗ rất gần. Sau mấy ngày xem xét kỹ vách đá này, Christo nhận ra nó chỉ là một bức tường giả. Trong một bụi cây rậm lão phát hiện ra một cánh cửa sắt.

Christo lắng nghe. Không một tiếng động ngoài tiếng sóng rì rầm từ sau bức tường vọng tới. Cánh cửa này dẫn tới đâu? Ra bờ biển ư?

Bỗng có tiếng trẻ kêu thất thanh. Chúng đang nhìn lên trời. Christo ngẩng đầu lên và thấy một quả bóng đỏ từ từ bay ngang khu vườn ra phía biển. Quả bóng bình thường ấy khiến Christo rất bồn chồn. Khi người làm vườn cũ khỏi bệnh trở về, Christo đến gặp Sanvator và nói:

- Thưa bác sĩ, chúng ta sắp lên vùng núi Alpes, có lẽ đi lâu. Xin bác sĩ cho phép tôi được về thăm con gái và cháu ngoại tôi.

Christo nhìn vào mắt Sanvator im lặng chờ đợi.

Sanvator lạnh lùng nhìn Christo dặn:

- Ông hãy nhớ lời tôi. Phải thật kín miệng. Hạn chót là ba ngày nữa ông phải có mặt tại đây. Bây giờ ông đợi tôi một chút.

Sanvator vào phòng lấy ra một cái túi bằng da hươu đựng tiền vàng.

- Ông cầm lấy, tôi gửi cho cháu ngoại ông. Và thưởng cho ông vì đã biết im

lặng.

Chương 4: MƯU KẾ XẢO QUYỆT CỦA CHRISTO

- Bantasas, nếu hôm nay ông ta vẫn chưa về thì tôi sẽ không cần sự giúp đỡ của bác nữa. Tôi sẽ mướn những người tháo vát hơn. – Juritas vừa nói vừa vuốt ria mép.

Juritas gặp Bantasas ở ngoại ô Buenos Aires, chỗ cánh đồng lúa kết thúc và bắt đầu đồng cỏ. Bantasas ngồi bên đường, bối rối và lặng lẽ rứt từng cọng cỏ vàng cháy. Bác ta bắt đầu hối hận vì đã đưa anh mình là Christo đi dò xét Sanvator.

Christo hơn Bantasas mười tuổi. Tuy lớn tuổi, nhưng Christo khôn ngoan xảo quyệt như một con cáo. Một người như vậy mà làm gián điệp thì rất hợp, nhưng không thể tin được. Nếu có lợi thì ông ta có thể bán rẻ cả em ruột. Bantasas biết rõ điều đó nên bác nóng lòng hơn cả Juritas.

- Bác tin chắc rằng Christo đã nhìn thấy quả bóng bác thả à?

Bantasa nhún vai không trả lời. Bác muốn chất dứt ngay chuyện này để về nhà nhấp tí nước lạnh pha rượu rồi làm một giấc ngủ cho khoẻ.

- Ông ta kia rồi! – Bantasas giật mình.

- Phải vậy chứ!

Christo nhanh nhẹn đi về phía hai người. Hắn không cò giống ông già thổ dân tiều tuỵ như trrước kia. Hắn huýt sáo ra hiệu rồi đến chào Bantasas và Juritas.

- Thế nào, ông đã làm quen đươcï với con quỷ biển chưa? – Juritas hỏi.

- Chưa. Nhưng đúng là nó ở đấy rồi. Tôi đã làm được việc chủ yếu là đang giúp việc cho Sanvator và ông ta rất tin tôi, mọi việc rất trôi chảy. – Christo cười, cặp mắt quỷ quyệt nheo lại.

- Lão Sanvator có một khu vườn thú kỳ diệu. – Christo bắt đầu thuật lại tất cả những điều tai nghe mắt thấy

Juritas vừa hút xì gà vừa nói:

- Những điều ông vừa kể đều rất lý thú, nhưng ông có nhìn thấy nhân vật chính là Con quỷ biển không? Oâng định tiếp tục công việc này như thế nào?

- Tiếp tục à? Tổ chức một cuộc dạo mát vào vùng núi Alpes.

Rồi Christo thuật lại chuyện Sanvator địng đi săn thú ở đó.

- Tốt lắm! – Juritas reo lên. – Chỗ ở của Sanvator cách xa khu dân cư. Khi nào lão đi vắng chúng ta sẽ bắt Con quỷ biển mang đi.

- Chưa tìm thấy Quỷ thì bọn thú đã xe xác ông ra rồi. Ngay cả tôi cũng phải chịu thua. – Christo lắc đầu.

Juritas ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Thế thì ta sẽ phục kích và bắt cóc Sanvator khi lão đi săn, rồi bắt phải chuộc bằng Con quỷ biển.

Christo đưa tay rút nhẹ một điếu xì gà trong túi của Juritas.

- Cảm ơn ông. Phục kích như thế hay đấy. Nhưng sợ rằng Sanvator sẽ lừa ta, lão hứa chuộc nhưng lại trở mặt thì sao? – Christo húng hắng ho

- Thế ông định thế nào? – Giọng Juritas đã gay gắt.

- Phải kiên nhẫn, ông Juritas ạ. Sanvator tin tôi, nhưng mới cho tôi tới bức tường thứ tư thôi. Cần làm cho ông ta tin tôi hoàn toàn thì mới cho tôi đến gần Con quỷ biển.

- Cụ thể ta phải làm gì?

- Thế này nhé, có một bọn cướp sẽ tấn công Sanvator khi hắn đi săn. – Christo chỉ vào ngực Juritas. – Còn tôi, - Christo vỗ ngực mình, - một người Araucan trung thực, sẽ cứu hắn thoát chết. Sau vụ này thì bí mật trong nhà Sanvator sẽ chẳng có gì là bí mật đối với Christo nữa.

- Mưu kế đó dùng được đấy.

- Trước hôm lên đường, tôi sẽ ném một hòn đá đỏ qua hàng rào. Các ông hãy sẵn sàng. – Christo nói.

Mặc dù kế hoạch tấn công đã được suy tính kỹ càng, nhưng vẫn có một chuyện bất ngờ xảy ra suýt nữa làm hỏng việc.

Juritas, Bantasas và mười tên côn đồ cải trang thành thổ dân thuộc bộ lạc Gauto trang bị đầy đủ, cưỡi ngựa chờ ở ngoài xa. Trời tối như mực. Bọn cướp lắng nghe xem có tiếng vó ngựa không. Nhưng Christo không ngờ rằng Sanvator lần này đi săn khác mấy năm trước.

Bọn cướp bỗng thấy tiếng máy nổ vọng đến rất nhanh. Từ sau quả đồi loé sáng hai ngọn đèn pha. Một chiếc xe hơi lớn màu đen lao vút qua chỗ phục kích, nhanh đến nỗi chúng không kịp trở tay.

Juritas chửi mắng ầm ĩ làm Bantasas bật cười. Bác nói:

- Đừng buồn ông Juritas. Vì ban ngày oi bức nên họ đi vào ban đêm đó thôi. Đến trưa họ sẽ nghỉ và ta có thể sẽ đuổi kịp họ.

Nói xong Bantasas thúc ngựa phóng theo chiếc xe. Những người khác theo sau. Đi được hai tiếng, họ bỗng thấy ánh lửa ở phía xa. Bantasas xuống ngựa và trườn đi như một con rắn. Một giờ sau, Bantasas quay lại.

- Xe bị hư. Họ đang sửa. Christo đang đứng gác. Ta phải hành động ngay.

Mọi việc sau đó diễn biến rất nhanh. Bọn cướp tấn công. Sanvator chưa kịp trở tay thì đã bị trói nghiến chân tay cùng với Christo và ba người da đen khác.

Tên thủ lĩnh đám cướp đòi Sanvator phải chuộc mình bằng số tiền khá lớn.

- Được các ông hãy thả tôi ra, tôi sẽ nộp tiền. – Sanvator trả lời.

- Đấy là số tiền chuộc riêng cái mạng mày. Nhưng mày phải chuộc cả ba đứa cùng mày bằng một số tiền như vậy nữa.

Sanvator nghĩ một lát rồi nói:

- Tôi không thể nộp ngay một số tiền lớn như vậy được.

- Thế thì giết nó đi. – Bọn phỉ hét lên.

- Nếu mày không chấp nhận những điều kiện của chúng tao thì sáng sớm mai mày sẽ mất mạng. – Tên thủ lĩnh nói.

- Tôi không có sẵn trong tay số tiền mà các ông đòi. – Sanvator nhún vai trả lời.

Thái độ bình tĩnh của Sanvator khiến bọn cướp phải ngạc nhiên. Chúng bỏ mặc mấy người bị trói ở xẽ rồi bắt đầu lục lọi. Tìm thấy một số rượu cồn, chúng liền nốc cạn rồi gục xuống vì say mèm.

Gần sáng bỗn có một người bí mật mò đến chỗ Sanvator.

- Tôi đây, Christo đây. Tôi đã cởi dây trói và đã khử được tên thủ lĩnh có súng. Những tên khác còn say khướt cả. Anh lái xe đã sửa xong xe. Chúng ta đi ngay thôi.

Cả năm người lên xe. Anh lái xe da đen nổ máy và chiếc xe lao nhanh trên đường. Phía sau có tiếng kêu ken két và tiếng súng loạn xạ.

Sanvator xiết chặt tay Christo.

Sau khi Sanvator đi thoát, Juritas mới được bọn cướp cho biết là Sanvator đồng ý nộp tiền chuộc. Hắn nghĩ: “ Có lẽ lấy tiền chuộc còn đơn giản hơn là đi bắt Quỷ biển mà ta chưa biết mặt mũi ra sao. Nhưng đã lỡ thời cơ rồi. Bây giờ chỉ còn cách là chờ tin tức của Christo”.

Christo hy vọng Sanvtor sẽ gọi mình đến và nói: “Christo ông đã cứu sống tôi. Từ nay tôi không có điêu gì bí mật phải giấu ông nữa. Tôi sẽ cho ông thấy Con quỷ biển”. Nhưng Sanvator lại không nói như vậy. Oâng chỉ thưởng cho Christo rất hậu hĩnh, rồi vùi đầu vào việc nghiên cứu khoa học.

Christo tranh thủ thời gian tìm hiểu bức tường thứ tư và cánh cửa bí mật. Cuối cùng hắn cũng khám phá ra. Một lần, hắn vô tình ấn tay vào một chỗ hơi lồi lên, cánh cửa bỗng mở toang ra. Christo vội lẽn vào ngay và rất sửng sốt khi thấy cánh cửa tự động đóng sập lại. Hắn xem xét mặt cửa bên trong và ấn vào các chỗ lồi, nhưng vô hiệu. Hắn nghĩ bụng: “ Thế là mình tự nhốt mình vào bẫy rồi”.

Nhưng hắn đành chịu thua. Chỉ còn việc là xem xét kỹ khu vườn cuối cùng

này của Sanvator thôi. Khu vườn um tùm rậm rạp hình lòng chảo, có vách đá nhân tạo cao sừng sững bao quanh. Cây cối ở đây cũng là những loại thường mọc ở chỗ đất ẩm. Mấy dòng suối lượn quanh những cây to bóng mát. Hàng chục giếng phun nước làm không khí mát dịu. Chính giữa vườn là một ngôi nhà bằng tường có dây leo kín. Cửa sổ màu xnh đóng chặt. Trong nhà hình như không có ai ở.

Christo đã tới cuối vườn. Gần bức tường ngăn khu vườn này với biển có một hồ nước hình vuông, sâu ít nhất năm mét. Khi Christo tới gần, một con vật lạ hoảng sợ chạy vụt ra khỏi bụi cây và lao xuống hồ nước. Christo đứng sững lại vì hồi hộp. Nó đấy! Con quỷ biển đấy! Christo sắp được gặp nó rồi.

Hắn đến sát hồ và ngó xuống làn nước trong vắt. Một con khỉ lớn đang ngồi trên phiến đá trắng dưới đáy hồ. Nó vừa sợ hãi vừa tò mò nhìn Christo. Còn Christo thì chưa hết bàng hoàng khi thấy nó thở được dưới nước, hai bên sườn phập phồng.

Một lúc sau khi đã bớt ngạc nhiên, Christo bật cười: Con quỷ biển đã doạ bao nhiêu người, chẳng qua chỉ là một con khỉ sống được dưới nước. Christo hài lòng vì khám phá ra điều bí mật. Nhưng hắn thất vọng vì con khỉ chẳng giống quái vật được nhiều người miêu tả lại chút nào.

Nhưng phải tính chuyện trở ra chứ! Christo trở về chỗ cánh cửa, trèo lên một cây cao mọc sát tường rồi nhảy ra ngoài và suýt chút nữa thì gãy chân.

Hắn vừa nhỏm dậy thì có tiếng bác sĩ Sanvator gọi lớn:

- Christo! Ông Christo đâu?

Christo vội vớ lấy cái cào vứt trên lối đi và bắt đầu cào lá khô.

- Thưa bác sĩ, tôi ở đây ạ.

Sanvator đi về phía cánh cửa sắt và ấn vào cái nút mà Christo đã biết

- Bác xem cánh mở cửa này.

Christo nghĩ bụng: “Bác sĩ ơi, ngài đến hơi muộn, tôi đã thấy Con quỷ rồi”.

Sanvator và Christo ra vườn, nganh qua ngôi nhà nhỏ có dây leo kín và đến hồ nước. Con khỉ vẫn ngồi dưới đáy, mũi sủi bong bóng. Christo vờ ngạc

nhiên kêu lên như mới nhìn thấy lần đầu. Nhưng liền sau đó lão phải ngạc nhiên thật.

Sanvator phẩy tay, con khỉ lập tức ngoi lên và trèo lên cây. Sanvator cúi xuống sờ đám cỏ rồi ấn mạnh vào cái đĩa nhỏ màu xanh. Có tiếng máy chuyển động. Mấy cái nắp ở đáy hồ mở ra, và mấy phút sau hồ cạn hết nước. Nắp lại đóng vào. Một cái thang xuất hiện.

- Christo ta leo xuống thôi.

Hai người bước xuống đáy hồ nước. Khi Sanvator giẫm lên một phiến đá thì một cái nắp mở ra, cái nắp này ở chính giữa hồ, rộng chừng một mét vuông. Một cái thang sắt đưa xuống sâu dưới đất.

Christo xuống theo Sanvator. Họ đi khá lâu. Chỉ có một thứ ánh sáng mờ đục lọt qua nắp hầm, nhưng một lúc sau thì tắt hẳn. Chung quanh bắt đầu tối đen như mực. Chỉ còn nghe tiếng chân bước âm vang trong hành lang này.

- Chúng ta sắp đến nơi rồi.

Chương 5: NGƯỜI CÁ ICHTYAN

Sanvator dừng lại và sờ tay theo bức tường. Có tiếng bật điện, xung quanh bừng sáng. Hai người đang đứng trong một cái hang đá vôi, trước một cái cửa bằng đồng có hai cái đầu sư tử ngậm vòng ở miệng. Sanvator lắc lắc một cái vòng. Cánh cửa nặng nề từ từ mở ra, hai người bước vào một căn phòng tối. Lại có tiếng bật điện. Aùnh đèn soi sáng một cái hang rộng có bức tường bằng kính. Sanvator bấm sang nút khác, hang đá lại chìm vào bóng tối. Mấy ngọn đèn pha cực mạnh bắt đầu rọi vào khoảng không gian ở phía sau bức tường kính. Đó là một hồ nuôi cá lớn, hay đúng hơn là một căn nhà bằng kính dưới đáy biển. Từng đàn cá tung tăng giữa những cây rong và san hô. Christo bỗng thấy một động vật giống người, mắt lồi to, chân nhái, đang bơi ra. Thân nó lấp lánh vảy bạc. Bằng những động tác nhanh nhẹn, và khéo léo, nó bơi tới sát bức tường gật đầu chào Sanvator, bơi vào phòng kính rồi đóng cửa lại. Nước trong phòng rút ra rất nhanh. Con vật kỳ lạ mở cánh cửa thứ hai rồi bước vào trong hang.

Sanvator nói:

- Con bỏ kính và găng tay ra.

Con vật ngoan ngoãn làm theo lời Sanvator. Christo thấy trước mặt mình là một thanh niên tuấn tú và cân đối.

- Xin giới thiệu đây là Ichtyan, người cá cũng là Quỷ biển. – Sanvator nói.

Chàng thanh niên mỉm cười, bắt tay Christo và nói bằng tiếng Tây Ban Nha:

- Chào bác!

Christo lặng lẽ bắt tay anh. Vì bàng hoàng hắn không nói nên lời.

- Người phục vụ Ichtyan bị bệnh, - Sanvator nói tiếp, - tôi sẽ để ông ở lại đây giúp Ichtyan mấy hôm. Nếu ông làm tốt việc này, tôi sẽ để ông ở lại đây luôn.

Christo lặng lẽ gật đầu.

Trời sắp sáng. Không khí ấm áp và ẩm đượm mùi hương ngọt ngào của các

loài hoa quý. Ichtyan đi trên con đường nhỏ rải cát trong vườn. Oû thắt lưng đung đưa một con dao găm, chiếc kính và hai cặp chân nhái. Thỉnh thoảng Ichtyan lại vướng phải một cành cây. Những hạt sương sớm rơi xuống mái tóc và hai má của anh.

Con đường nhỏ ngoặt sang phải và dốc xuống. Không ngày càng mát hơn và ẩm hơn. Đến chỗ những phiến đá, Ichtyan bước chậm rồi dừng hẳn. Anh đeo lên mặt chiếc kính to có hai mắt đen, xỏ bốn chân nhái vào tay chân. Anh thở hết không khí trong phổi và nhảy xuống hồ nước. Nước mát thấm vào mang làm anh khoan khoái dễ chịu. Những khe mang bắt đầu hạot động nhịp nhàng: thế là con người đã biến thành cá.

Mấy động tác tay thật mạnh đã đưa Ichtyan xuống tới đáy hồ nước. Anh bơi một cách thoải mái trong bóng tối dày đặc. Anh đưa tay tìm cái móc sắt trên bức tường đá. Thế là anh đã vào được đường hầm đầy nước. Anh đi dưới đáy hầm. Anh đạp chân và ngoi lên. Làn nước ấm ở những hồ nước trong vườn đang theo đường hầm mà xuôi ra biển. Anh chắp tay lên ngực, nằm ngửa ra và cứ thế trôi theo dòng.

Sắp hết đường hầm. Gần chỗ ra biển có một nguồn nước nóng phun ra từ một kẽ đá. Ichtyan nằm sấp lại và nhìn về phía trước. Tối như mực. Anh đưa tay ra và chạm vào một chấn song sắt. Ichtyan bám vào một cái chấn song để mở một cái khoá phức tạp. Cánh cửa tròn bằng sắt chặn con đường ra biển từ từ mở ra. Ichtyan trườn ra ngoài. Cánh cửa đóng sập lại.

Người cá bắt đầu bơi ra biển cả. Dưới nước vẫn tối om. Bỗng Ichtyan cảm thấy như có hàng ngàn chiếc kim châm vào mang và rất khó thở. Vậy là anh đang bơi ngang mũi đá nhô ra biển. Sau mũi đá này nước bao giờ cũng bẩn vì phù sa và các thứ rác rưởi khác. Độ mặn cũng giảm vì gần đó có một con sông đổ vào biển.

Ichtyan nghĩ thầm: "Lạ thật! Sao lũ cá nước ngọt lại có thể sống ở chỗ nước đục thế này được nhỉ? Chắc là mang của chúng không đau khi thở phải cát và bùn bẩn như mình".

Ichtyan bơi rẽ ngoặt sang phải và sau đó lại lặn xuống sâu. Nước ở đây sạch hơn. Ichtyan lọt vào một dòng nước ngầm chảy phía dưới. Dòng nước sẽ đưa anh ra tới biển cả. Có thể chợp mắt một chút, ở đây chưa có gì nguy hiểm cả vì trời còn tối, bọn cá dữ còn ngủ. Trước bình minh, chợp mắt được một chút thật dễ chịu. Da của Ichtyan nhạy cảm với sự thay đổi của nước. Tai anh bắt đầu thấynhiều tiếng lịch kịch nối tiếp nhau. Đó là tiếng tàu đanh cá trong

vịnh cách Ichtyan mấy cây số đang kéo neo lên. Sắp sáng rồi. Lại có tiếng ầm ì từ phía xa vọng tới. Đó là tiếng chân vịt và tiếng máy của chiếc tàu biển Horck chạy tuyến đường Buenos Aires – Liverpool.

Không ngủ được nữa, tiếng máy, tiếng chân vịt bánh lái, ánh sáng đèn trên tàu sẽ đánh thức các loại cá biển dậy. Có lẽ bọn cáheo phát hiện ra tàu Horock đầu tiên. Mấy phút trước đây khi chúng lặn xuống, sóng hơi cồn lên khiến Ichtyan phải cảnh giác. Chắc bây giờ chúng đang lao nhanh về phía con tàu. Tiếng tàu chạy bốn phía vọng tới, thế là cảng và vịnh đã thức dậy rồi. Ichtyan mở mắt, lắc đầu như xua cơn buồn ngủ, rồi ngoi lên mặt nước.

Anh thận trọng thò đầu lên và nhìn quanh. Gần đấy không một bóng tàu thuyền. Anh nhô hẳn người lên đến thắt lưng và cứ bơi đứng như thế.

Từng đàn hải âu lượn sát mặt biển và chốc chốc lại sà xuống làn nước phẳng lì tạo nên những gợn sóng tròn lan rộng mãi. Một con chim báo bão lớn bay ngang đầu Ichtyan, đôi cánh đen đập vun vút. Ichtyan nhìn theo nó một cách thèm muốn. Cánh nó đang dang rộng, ít nhất bốn mét. Chà, phải chi mình có được đội cánh ấy nhỉ!

Một đoàn tàu đánh cá tiến đến. Cha đã dặn là không cho mọi người nhìn thấy mình. Ichtyan lặn xuống sâu tới dòng nước lạnh đưa anh ra khơi. Xung quanh thăm thẳm một màu xanh tím, Ichtyan gặp đủ các loại cá.

Từ trên vọng xuống tiếng ù ù, nước thẫm lại. Đó là một chiếc thuỷ phi cơ đang bay là là mặt biển. Có lần một chiếc như vậy đậu xuống nước. Ichtyan vô tình nắm lấy chiếc phao của nó và suýt bỏ mạng vì nó thình lình cất cánh. Anh phải nhảy từ trên cao mười mét xuống.

Ichtyan ngẩng đầu lên. Ánh mặt trời đã tới đỉnh đầu. Sắp trưa rồi. Mặt nước không còn là một tấm gương phản chiếu những hòn đá trên bãi cát, những con cá lớn và bản thân Ichtyan nữa. Bây giờ tấm gương đã cong đi, méo đi và chuyển động không ngừng.

Ichtyan ngoi lên. Sóng lớn hơn trước. Anh nhìn quanh. Sóng nâng anh lên, dìm xuống, rồi lại nâng lên. Kìa! Sóng gần bờ đã bắt đầu gầm thét và chuyển sang màu vang úa. Gió tây nam thổi mạnh. Nước đổ xuống người Ichtyan làm anh thích thú....

Từng đàn cá vượt lên khỏi mặt sóng. Từng đàn hải âu vừa bay liệng vừa kêu thất thanh. Mấy con chim báo bão xuất hiện. Sắp có bão. Những tàu đánh cá

và du thuyền vội vả dong buồm quay vào bờ.

Mặc dù trời tối sầm lại, nhưng qua lớp nước dày vẫn có thể biết được mặt trời đang ở đâu. Như vậy là đủ để xác định phương hướng rồi. Phải về tới bãi cát trước khi mây đen che khuất mặt trời, nếu không thì mất ăn sáng! Ichtyan đói bụng lắm rồi. Ichtyan đạp mạnh chân tay. Anh bơi như một con nhái.

Đôi lúc, anh nằm ngửa để kiểm tra hướng bơi qua ánh sáng mờ lọt vào khoảng tối dày đặc. Thỉnh thoảng anh chú ý về phía trước xem có thấy bãi cát không. Mang và da anh cảm thấy nước thay đổi: gần bãi cát, nước không đặc như ở ngoài khơi, nhưng mặn hơn và nhiều dưỡng khí hơn. Như một thuỷ thủ giàu kinh nghiệm, bằng cách nếm thử nước biển. Ichtyan có thể đoán được là sắp tới đất liền theo những dấu hiệu riêng mình biết.

Trời sáng dần. Những mỏm đá ngầm quen thuộc in bóng xuống mặt biển. Giữa những hòn đá đó là khoảng đất nhỏ bằng phẳng, phía sau có bức tường bằng đá. Ichtyan gọi chỗ đó là vịnh ngầm. Oủ đây ngay trong bão tố vẫn lặng sóng.

Bữa sáng đây rồi! Trên chỗ gần khối đá dựng đứng có rất nhiều sò, hến. Ichtyan bơi đến, nằm xuống ngay chỗ đó và bắt đầu ăn. Anh đã quen ăn dưới nước rồi. Anh đưa con sò vào miệng và đẩy nước ở miệng ra ngoài qua kẽ môi hơi mím lại. Anh nuốt phải một ít nước nhưng chẳng sao vì anh cũng đã quen uống nước biển mặn rồi.

Bữa ăn sáng đã xong, Ichtyan nằm ngửa. Giông tố đã dứt. Xa xa về phía đông, có tiếng sấm. Mưa rào ập xuống như trút. Ichtyan khoan khoái lim dim đôi mắt. Một lúc sau anh mở mắt ra, đứng thẳng người dậy, nửa người chìm dưới nước, và nhìn quanh. Anh đang đứng trên đỉnh một ngọn sóng cao ngất. Quanh anh là biển, trời, gió, mây, mưa và sóng. Tất cả những cái đó quyện với nhau thành một khối quay cuồng, gào thét ầm ầm. Từng đợt sóng chồm lên và giội xuống như thác.

Cảnh tượng khiến người bình thường sợ hãi nhưng làm Ichtyan thích thú. Tất nhiên cũng phải thận trọng, nếu không sẽ bị những ngọn sóng khổng lồ ập xuống người. Nhưng Ichtyan có thể luồn theo sóng chẳng kém gì cá. Chỉ cần nắm được đặc tính của từng loại sóng.

Mưa đã tạnh và đã chuyển sang phía đông theo cơn bão. Gió đổi chiều. Gió ấm bắt đầu thổi tới. Từng mảng trời xanh lộ ra qua những đám mây đen. Nắng dọi xuống mặt sóng. Mặt trời! Trong khoảnh khắc, bầu trời và biển cả,

bờ biển và những ngọn núi xa đều khác lạ hẳn đi. Sau giông bão , không khí thật dễ thở và tươi mát! Ichtyan khi hít không khí trong lành của biển vào phổi, lúc thì thở mạnh bằng mang. Sau giông bão, những chú cá con từ những đám rong biển, từ những khe đá, những bãi san hô và bọt biển bơi ra. Theo sau là những con cá lớn vứa ẩn náu ở những vũng sâu. Cuối cùng, khi biển đã lặng hẳn mới thấy xuất hiện những con sứa hiền lành, yếu đuối, những con tôm nhỏ trong suốt và nhẹ, cùng các loại tôm cá khác.

Cách Ichtyan không xa, đàn cá heo bạn thân của anh đang đùa giỡn. Chúng nhìn anh bằng những cặp mắt tươi vui, láu lỉnh và tò mò. Lưng chúng màu đen bóng ẩn hiện giữa những lớp sóng. Chúng vùng vẫy, phun phì phì và rượt đuổi nhau. Ichtyan cười, đuổi bắt chúng, bơi và lặn cùng với chúng. Anh có cảm tưởng rằng cả biển trời này và những con cá heo này là được tạo ra cho riêng anh.

Ichtyan ngẩng đầu, nheo mắt nhìn mặt trời đang chếch về phía tây. Sắp tối rồi. Hôm nay Ichtyan không muốn quay về nhà sớm. Anh muốn rong chơi cho tới khi bầu trờixanh kia đen lại và lấp lánh sao.

Tuy vậy, chỉ một lúc sau anh bắt đầu chán cái cảnh nhàn rỗi này. Những chú cá nhỏ ở gần anh bị chết. Ichtyan có thể cứu chúng. Anh nhổm dậy và nhìn về phía bờ xa. Phải bơi ngay vào bãi cát kia! Nơi ấy cần anh giúp đỡ nhiều hơn cả vì sóng đang xô vào bờ rất dữ.

Sau mỗi cơn bão, loại sóng này đổ lên bờ biển hàng đống rong và đủ thứ cá, sứa, cua, đôi khi cả những chú cá heo dại dột nữa. Bọn sứa chết nhanh nhất. Một vài loại cá cố trườn được tới nước, nhưng phần lớn bị bỏ xác trên bờ. Lũ cua thì hầu như chạy thoát ra biển được cả. Đôi khi tự chúng mò lên bờ để ăn thịt những nạn nhân của sóng biển. Ichtyan thích đến cứu những nạn nhân đó.

Anh lang thang hàng giờ dọc bờ biển để cứu những con vật còn có thể cứu sống được. Anh sung sướng khi thấy con cá được thả xuống nước mừng rỡ quẫy đuôi bơi đi được ngay. Anh phấn khởi mỗi lần thấy một chú cá sắp chết đã nằm nghiêng hoặc phơi bụng, cuối cùng sống lại được. Trên bờ biển này, Ichtyan là người che chở, là bạn và ân nhân của các loài vật đó.

Ichtyan có thói quen nương theo những dòng nước biển để trở vào bờ cũng như để ra khơi . nhưng hôm nay anh muốn ở lâu dưới nước vì biển trời rất đẹp. Ichtyan lặn một quãng ngầm dưới nước rồi lại xuất hiện trên mặt nước, hệt như những con chim biển săn mồi.

Những tia nắng cuối cùng đã tắt. Ở phía tây le lói một vệt màu vàng. Từng lớp sóng âm thầm nối tiếp nhau chạy dài như những bóng đen. Xung quanh tối mịt mùng nhưng không đáng sợ. Chẳng ai làm hại ai vào giờ này. Những con cá dữ kiếm mồi ban ngày thì đã ngủ, những con chuyên ăn đêm thì chưa đi.

Ichtyan đã tìm thấy dòng nước biển mình cần. Nó ở ngay dưới mặt lớp nước trên và từ phía bắc chảy xuống. Ở dưới sâu, dòng nước lạnh chảy ngược lại. Ichtyan thường lợi dụng hai dòng nước này khi anh cần bơi dọc bờ biển.

Hôm nay Ichtyan đã bơi quá xa về hướng bắc. Bây giờ dòng nước ấm sẽ đưa anh về tới đường hầm.

Ichtyan đã tới đường hầm. Anh thò tay qua song sắt mở cửa ra rồi theo đường hầm mà bơi trong bóng tối dày đặc. Lúc về anh phải bơi ở lớp nước lạnh phía dưới chảy từ biển vào những hồ nước trong vườn.

Một vật gì đó đập vào vai, đánh thức Ichtyan dậy. Anh đã vào đến hồ nước và ngoi lên. Ichtyan bắt đầu thở bằng phổi. Anh thở không khí ngát hương thơm của những loài hoa quen thuộc.

Theo lệnh cha, mấy phút sau anh ngủ say trên giường.

Chương 6: CUỘC GẶP GỠ BẤT NGỜ

Một hôm, sau cơn giông, Ichtyan đang bơi ngoài biển cả. Khi ngoi lên mặt nước, anh chợt thấy một vật gì giống như một mảnh buồm trắng đang bập bềnh trên sóng. Anh bơi đến và rất ngạc nhiên nhìn ra đó là một cô gái. Cô bị buộc vào một mảnh ván. Cô gái xinh đẹp đã chết rồi sao? Ichtyan xúc động trước cảnh tượng này đến nỗi lần đầu tiên anh thấy thù địch với biển.

May mắn thay, cô gái chỉ bị ngất. Ichtyan đặt lại đầu cô cho ngay ngắn. Anh bám vào tấm ván rồi bơi vào bờ. Anh cố sức bơi thật nhanh. Ichtyan thì thầm với cô như với một chú cá bị nạn: "Cô hãy cố chịu đựng chút nữa". Anh muốn cô mở mắt, nhưng lại ngại ngùng. Anh muốn cô tỉnh lại nhưng sợ cô kinh hãi. Hay là anh bỏ kính và chân nhái ra? Làm thế sẽ mất thời gian và khó bơi hơn.

Anh tiếp tục đẩy nhanh cô gái vào bờ. Khi chân chạm đất, anh bế cô gái lên bờ, cởi dây rồi đặt cô gái nằm xuống bóng mát của một bụi cây trên cồn cát. Anh làm hô hấp nhân tạo cho cô tỉnh dậy. Hình như mí mắt cô động đậy. Ichtyan áp tai xuống ngực cô và thấy tim khẽ đập. Cô còn sống. Anh muốn kêu lên vì sung sướng.

Cô gái hé mắt nhìn Ichtyan vẻ hoảng sợ. Cô nhắm mắt lại. Ichtyan vừa buồn vừa vui. Dù sao anh cũng đã cứu sống được cô. Giờ thì anh phải đi cho cô khỏi sợ. Nhưng sao có thể để cô nằm đây khi còn yếu như vậy? Đang suy tính, anh bỗng nghe thấy tiếng chân người chạy tới. Không thể chần chừ được, anh lao xuống nước, bơi về dãy đá ngầm, ngoi lên và nấp sau mỏm đá để quan sát.

Một người đàn ông da ngăm đen để ria mép, râu lưa thưa, đội mũ rộng vành, từ phía sau cồn cát chạy đến.

Hắn khẽ nói bằng tiếng Tây Ban Nha: "Nàng đây rồi!". Gần tới chỗ cô gái, hắn bỗng quay ra nhảy xuống biển cho ướt hết người rồi mới chạy lên làm hô hấp nhân tạo cho cô. Hắn cúi xuống hôn cô, miệng lắp bắp điều gì có vẻ tha thiết lắm, Ichtyan chỉ nghe được lõm bõm: " Tôi đã nói rồi mà cô cứ ương bướng không nghe... Cũng may là tôi đã buộc cô vào tấm ván..."

Cô gái mở mắt và nhổm dậy. Nét mặt cô vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên và giận dữ. Gã đàn ông vẫn nói thao thao và đỡ cô đứng dậy. Nhưng cô còn mệt lắm nên hắn lại phải đặt cô nằm xuống cát. Nửa giờ sau hai người mới bắt đầu đi được. Họ đi ngang qua những mỏm đá, nơi Ichtyan đang nấp.

Cô gái cau mày hỏi lão kia:

- Chính ông đã cứu tôi đấy à? Xin cảm ơn. Cầu thượng đế ban phúc lành cho ông.

- Không phải thượng đế mà chỉ có cô mới có thể ban phúc cho tôi được thôi.

Cô gái làm như không nghe thấy câu đó. Cô im lặng một lúc rồi nói:

- Lạ thật. Tôi có cảm giác hình như lúc nãy có một con quái vật ở cạnh tôi.

- Tất nhiên đó chỉ là cảm giác. Mà cũng có thể đó là Con quỷ biển. Nó tưởng cô chết rồi nên muốn đến bắt cô đi đấy. Nhưng đi với tôi thì chẳng có ma quỷ nào dám động tới cô.

Gã đàn ông nọ nói dối với cô gái là chính hắn đã cứu cô. Nhưng Ichtyan không thể vạch trần bộ mặt bịp bợm của hắn ra được. Mặc hắn muốn làm gì thì làm, còn Ichtyan thì đã làm tròn nghĩa vụ của mình.

Hắn và cô gái đã khuất sau cồn cát mà Ichtyan còn nhìn theo mãi. Sau đó anh quay lại nhìn ra biển. Sao nó mênh mông và hoang vắng quá!

Sóng vừa quăng lên bãi cát một chú cá xanh bụng trắng bạc. Ichtyan đưa mắt quan sát. Xung quanh không có ai. Anh chạy ra cầm con cá ném xuống biển. Nó bơi đi, nhưng chẳng hiểu vì sao Ichtyan vẫn buồn. Anh thơ thẩn trên bờ biển vắng lặng và nhặt những chú cá thả xuống nước, việc làm này làm anh quên dần nỗi buồn đi. Ichtyan lại tươi tỉnh như xưa. Anh lang thang như vậy cho tới xẩm tối, thỉnh thoảng mới ngâm mình xuống nước khi mang của anh bị ngọn gió ven bờ làm nóng lên và khô đi.

Sanvator quyết định không mang theo Christo lên vùng núi lần này. Christo phục vụ Ichtyan rất tốt. Hắn mừng rỡ vì vắng Sanvator, lão có thể gặp Bantasas một cách thoải mái hơn.

Christo đã kịp báo cho Bantasas biết rằng lão đã tìm ra Con quỷ biển. Chỉ còn việc nghĩ kế bắt Ichtyan đi thôi.

Christo hiện đang ở trong ngôi nhà nhỏ quét vôi trắng có dây leo và rất thường gặp Ichtyan. Hai người nhanh chóng kết thân với nhau. Vì bị tách rời khỏi xã hội loài người nên Ichtyan quấn quít với Christo và nghe hắn kể những chuyện trên mặt đất. Ichtyan hiểu biết cuộc sống biển cả hơn bất cứ nhà bác học lừng danh nào. Anh thuật lại cho Christo nghe về những bí mật của đại dương. Anh nắm được một số khái niệm về thiên văn học, động vật học. Nhưng anh ít hiểu biết về con người. Anh chỉ biết qua loa về các giống người trên trái đất, về lịch sử các dân tộc. Còn các quan hệ chính trị kinh tế của con người thì anh không biết hơn một đứa trẻ năm tuổi.

Ban ngày, khí trời oi bức, Ichtyan chui xuống hang đá ngầm rồi bơi ra biển. Anh chỉ trở về khi trời đã đỡ nóng và ở đó tới sáng. Nhưng nếu trời mưa hay có bão biển thì anh ở nhà cả ngày. Khi trời ẩm ướt thì dù ở trên cạn, anh vẫn thấy dễ chịu.

Ngôi nhà xinh xắn chỉ có bốn phòng, Christo ở một phòng gần bếp. Bên cạnh là phòng ăn, phía ngoài là một thư viện lớn. Ichtyan biết tiếng Tây Ban Nha và tiếng Anh. Phòng cuối cùng lớn nhất là nơi Ichtyan ngủ. Chính giữa phòng là một hồ nước. Giáp tường là một cái giường. Đôi lúc Ichtyan ngủ trên giường, nhưng anh thích ngủ trong hồ nước hơn. Trước khi đi, Sanvator có ra lệnh cho Christo bắt Ichtyan mỗi tuần ngủ ít nhất ba đêm trên giường. Tối đến, Christo vào phòng Ichtyan và làu bàu như một bà vú già nếu anh không chịu ngủ ở giường.

- Nhưng ngủ dưới nước tôi thấy dễ chịu và tiện hơn nhiều. – Ichtyan phản đối.

- Bác sĩ ra lệnh cho cậu phải ngủ ở giường. Cậu phải vâng lời chứ!

Ichtyan gọi Sanvator là cha, nhưng Christo nghi ngờ mối quan hệ cha con này. Da mặt và tay Ichtyan khá trắng có lẽ vì ngâm nước nhiều. Còn khuôn mặt trái xoan, mũi dọc dừa, cặp môi mỏng, đôi mắt to và sáng là đặc điểm của người Araucan. Christo rất muốn xem màu da ở người Ichtyan, nhưng anh lại khoác một bộ áo giáp bên ngoài.

- Đi ngủ mà cậu không cởi áo ngoài ra à? – Christo hỏi Ichtyan

- Cởi làm gì? Nó chẳng làm phiền gì tôi, ngược lại có nó rất tiện. Nó không cản trở sự hô hấp của mang và da, mà lại có tác dụng bảo vệ rất tốt. Răng cá mập và dao nhọn cũng không chọc thủng được bộ giáp này.

- Thế cậu đeo kính và manh bộ chân nhái này làm gì? – Christo xem bộ chân kỳ dị để gần giường. Chúng làm bằng cao su màu xanh lá cây nhạt, ngón được kéo dài ra và có màng nối với nhau. Ngón chân dài hơn ngón tay.

- Bộ chân này giúp tôi bơi nhanh. Còn kính là để bảo vệ mắt phòng khi sóng to cuốn cát từ đáy biển lên. Không phải lúc nào tôi cũng đeo kính, nhưng dưới nước mà thiếu nó thì xung quanh mù tịt cả. – Ichtyan mỉm cười nói tiếp. – Khi tôi còn bé, đôi lúc cha tôi cho tôi đi chơi với bọn trẻ ở vườn bên. Tôi rất ngạc nhiên khi thấy chúng bơi bằng chân tay không trong hồ nước. Tôi hỏi: "Sao các cậu có thể bơi mà không cần chân nhái vậy?" Chúng chẳng hiểu chân nhái là cái gì vì tôi không bao giờ bơi trước mặt chúng cả.

- Thế cậu vẫn bơi ra vịnh đấy à? – Christo tò mò hỏi.

- Tất nhiên. Nhưng tôi ra bằng con đường ngầm ở phía bên. Có một bọn người độc ác chăng lưới suýt bắt được tôi. Bây giờ tôi phải rất thận trọng.

- Hừm ... thế có nghĩa là có một đường hầm khác thông ra vịnh?

- Có đến mấy đường! Rất tiếc là bác không thể bơi ngầm dưới nước cùng với tôi. Tôi sẽ cho bác xem nhiều vật lạ. Vì sao người ta không sống được dưới nước nhỉ? Tôi với bác sẽ dạo chơi dưới biển bằng chú ngựa biển của tôi.

- Ngựa biển à? Ngựa biển là cái gì?

- Là cá heo. Tôi đã huấn luyện nó. Con cá tội nghiệp! Một hôm bão biển quăng nó lên bờ, vây nó bị gãy. Tôi vất vả lắm mới kéo được nó xuống nước. Nhưng nó không bơi được nữa. Tôi bắt cá nuôi nó suốt một tháng ròng. Thế là nó quen và quấn quít tôi. Chúng tôi trở thành đôi bạn thân. Những chú cá heo khác cũng biết tôi.Chơi đùa với bọn cá heo ngoài biển thật vui!... Dưới đáy biển cũng thú vị. Mình có cảm tưởng như đang bơi trong bầu không khí đặc, màu xanh biếc và tĩnh mịch. Thân người lâng lâng, thoải mái và ngoan ngoãn vâng theo mỗi động tác của mình... Tôi có rất nhiều bạn dưới biển. Tôi cho chúng ăn cá con. Tôi đi đâu chúng cũng đi theo hàng đàn.

- Vậy còn kẻ thù thì sao?

- Kẻ thù cũng có. Đó là cá mập và bạch tuộc. Nhưng tôi không sợ chúng, tôi có dao.

- Nhưng nếu chúng đến bất ngờ thì cậu làm thế nào?

- Tôi nghe thấy chúng từ xa.

- Dưới nước cậu cũng nghe thấy sao? – đến lượt Christo ngạc nhiên. – Khi chúng lặng lẽ lẻn đến cậu cũng biết à?

- Đúng vậy. Có gì khó hiểu đâu? Tôi nghe bằng tai và bằng cả người. Vì cá làm nước chấn động, và những chấn động đó truyền đi nhanh hơn chúng! Vì vậy chúng chưa tới tôi đã biết mà quay lại.

- Khi ngủ cậu cũng nghe thấy à?

-Tất nhiên.

- Nhưng bọn cá thì sao...

- Bọn cá chết không phải vì bị tấn công bất ngờ mà vì chúng không đủ sức chống lại kẻ địch mạnh hơn. Còn tôi thì mạnh hơn bất cứ loại cá nào. Bọn cá dữ cũng biết điều đó nên đâu dám bén mảng tới gần tôi.

Christo nghĩ thầm: " Juritas có lý, để bắt được Con quỷ biển này thì dù tốn bao nhiêu cũng nên làm. Nhưng bắt được nó dưới nước chẳng dễ chút nào vì nó nghe được bằng toàn thân. Trừ trường hợp nó bị mắc bẫy. Phải báo cho Juritas biết mới được".

- Thế giới dưới nước mới đẹp làm sao! – Ichtyan không ngớt lới ca ngợi. – Không, chẳng bao giờ tôi đổi biển cả lấy cái mặt đất ngột ngạt và đầy bụi của các ông đâu!

- Sao cậu lại nói mặt đất của chúng tôi? Cậu cũng sinh ra trên mặt đất này mà. Mẹ cậu là ai?

- Tôi không biết. – Ichtyan ngập ngừng. – Cha tôi bảo mẹ mất ngay sau khi sinh tôi.

- Nhưng nhất định bà là một phụ nữ bình thường chứ không phải cá.

- Có lẽ thế. – Ichtyan đồng ý.

- Vậy cậu cho tôi biết vì sao cậu đùa nghịch với đám dân chài, cắt lưới của

họ và vứt cá của họ ra khỏi thuyền? – Christo cười lớn, nói.

- Vì họ bắt nhiều cá, quá mức họ có thể ăn được.

- Nhưng họ đánh cá để bán mà.

Ichtyan không hiểu. Christo giải thích

- Nghĩa là để người khác cũng có cá ăn.

Ichtyan ngạc nhiên:

- Người đâu mà đông vậy? Chẳng lẽ chim và thú trên mặt đất không đủ cho họ ăn hay sao mà họ phải mò xuống tận dưới biển?

- Giải thích cho cậu ngay một lúc rất khó. Thôi, đến giờ ngủ rồi. Cậu nhớ đừng ngủ trong hồ nước mà làm ông phiền lòng.

Sáng sớm hôm sau, hắn chẳng thấy Ichtyan đâu. Nền đá trong phòng bị ướt.

- Đêm qua lại ngủ trong hồ nước và bây giờ chắc ra biển rồi. – Hắn làu bàu.

Ichtyan trở về ăn sáng rất muộn. Dường như có điều gì buồn phiền, anh lấy nĩa chọc chọc miếng thịt bò và nói:

- Lại thịt rán!

- Tại sao là "lại"? – Christo nghiêm nghị tả lời. – Bác sĩ ra lệnh như vậy. Cậu ăn cá ngoài biển no rồi chứ gì? Cậu sẽ quên hẳn món thịt rá`n cho mà xem. Rồi lại ngủ trong hồ nước nữa. Nếu cậu không chịu ngủ giường, mang sẽ không quen với không khí trên cạn nữa. Lúc đó cậu lại kêu lên là đau hai bên sườn. Ăn sáng cũng rất muộn. Bác sĩ về tôi sẽ nói lại. Cậu chẳng biết nghe lời tí nào cả.

- Bác Christo, đừng nói với cha tôi! Tôi không muốn cha tôi buồn. – Ichtyan cúi đầu suy nghĩ. Anh ngước đôi mắt buồ lên nhìn Christo và nói tiếp. – Tôi vừa gặp một người con gái. Tôi chưa hề gặp ai đẹp hơn cô ta, ngay cả dưới đáy biển.

- Sao cậu cứ chê bai mãi cái mặt đất của chúng tôi? – Christo nói.

- Tôi đang cưỡi cá heo đi dọc bờ biển. Đến gần Buenos Aires thì gặp cô ta. Mắt cô ta xanh biếc, tóc vàng óng. Nhưng khi thấy tôi thì cô ta hoảng sợ bỏ chạy.

Ichtyan im lặng một lát rồi nói thêm:

- Có lần tôi đã cứu một cô gái sắp chết đuối ngoài biển. Hình như cô ấy cũng có mái tóc vàng. Tôi nhớ ra rồi... – Ichtyan ngẫm nghĩ rồi đến trước gương. Lần đầu tiên trong đời anh ngắm nghía mình.

- Thế cậu làm gì sau đấy?

- Tôi chờ mãi, nhưng cô ta không quay lại nữa. Bác Christo, chẳng lẽ cô ta chẳng bao giờ ra biển nữa sao?

Christo nghĩ: "Chuyện này có lẽ tốt đây!". Trước kia, dù Christo có ca ngợi Buenos Aires đến đâu hắn cũng không thuyết phục được Ichtyan vào thành phố, tạo điều kiện cho Juritas bắt sống anh.

- Cô ta có thể không ra bờ biển nữa, nhưng tôi sẽ giúp cậu tìm. Cậu mặc quần áo vào rồi đi với tôi vào thành phố.

- Tôi sẽ gặp cô ta? – Ichtyan reo lên

- Ở đó có rất nhiều các cô gái. Có thể cậu sẽ gặp đúng cô ta đang ngồi ở bờ biển.

- Ta đi ngay thôi!

- Giờ thì muộn rồi. Đi bộ vào thành phố đâu phải chuyện dễ.

- Tôi sẽ cưỡi cá heo, còn bác thì cứ dọc bờ biển mà đi!

- Sao cậu nóng vậy! Sáng ngày mai chúng ta sẽ lên đường. Cậu sẽ bơi vào vịnh, còn tôi sẽ mang quần áo ra bờ chờ cậu. Thôi nhé, sáng sớm ngày mai.

Chương 7: ICHTYAN VÀO THÀNH PHỐ

Ichtyan bơi vào vịnh rồi lên bờ. Christo cầm bộ quần áo màu trắng đang chờ anh ở chỗ hẹn. Thấy bộ quần áo, Ichtyan rất khó chịu và vừa mặc vừa thở dài. Rõ ràng ít khi anh phải ăn mặc như thế này. Christo giúp Ichtyan thắt cà vạt. Lão ngắm nghía Ichtyan và tỏ vẻ hài lòng về hình thức của anh. Lão ta vui vẻ nói:

- Ta đi thôi!

Lão muốn Ichtyan bị chinh phục nên dẫn anh đi theo những đường phố chính của thủ đô. Nhưng Christo đã lầm. Sự ồn ào của một thành phố lớn đầy bụi bặm, không khí ngột ngạt, cảnh chen lấn làm Ichtyan rất khó chịu. Anh ra công tìm kiếm cô gái trong đám đông và luôn luôn nắm lấy tay Christo thì thầm:

- Cô ta đấy! – Nhưng lại thấy ngay là mình lầm.

Đã giữa trưa. Trời nóng không chịu nổi. Christo dắt Ichtyan vào tầng dưới một tiệm ăn nhỏ để ăn sáng. Ở đây không nóng lắm nhưng ồn ào và ngột ngạt. Anh uống rất nhiều nước lạnh nhưng không động đến món ăn sáng. Ichtyan nói:

- Tìm một con cá quen trong biển cả còn dễ hơn tìm một người trong dòng thác người này. Tôi bắt đầu đau nhói ở sườn rồi. Tôi muốn quay về nhà bác Christo ạ.

- Được. Bây giờ tôi và cậu rẽ vào nhà một người bạn tôi , sau đó ta sẽ về.

- Tôi chẳng muốn vào nhà ai cả.

- Tiện đường thôi mà, không lâu đâu.

Christo trả tiền rồi ra đi cùng với Ichtyan. Anh cúi đầu, thở hổn hển theo Christo. Hắn dẫn Ichtyan đến nhà em mình la Bantasas ở ngoài cảng.

Ra đến cảng, Ichtyan tranh thủ hít vào rất nhiều không khí ẩm. Anh muốn

vứt bỏ quần áo và lao xuống biển ngay.

- Ta sắp đến rồi. – Christo vừa nói vừa đưa mắt nhìn Ichtyan một cách lo ngại.

Hai người đi qua con đường sắt.

- Đây rồi! – Christo nói. Lão đưa Ichtyan xuống một ngôi làng nhỏ.

Khi mắt của Ichtyan đã quen với ánh sáng lờ mờ, anh sửng sốt khi thấy ngôi nhà rất giống một góc của đáy biển. Trên tường và cả dưới nền nhà la liệt vỏ ốc đủ loại. San hô, cá biển, cua phơi khô và các con vật lạ khác treo lơ lửng trên trần nhà.

Ngoài quầy hàng có ngọc trai trưng bày trong hộp kính. Có cả một hộp ngọc trai màu hồng. Ichtyan cảm thấy an tâm khi nhận ra những vật quen thuộc ấy. Christo kéo anh ngồi xuống một cái ghế cũ, rồi nói:

- Cậu nghỉ chân một chút ở đây mát và yên tĩnh hơn.

- Bantasas! Guttieres! – Christo gọi to

- Christo đấy à? Bác vào đây đi! – Có tiếng người từ phòng bên đáp lại.

Phòng bên là chỗ làm việc của Bantasas. Christo vào phòng rồi đóng chặt cửa lại.

- Chào chú. Cháu Guttieres đâu?

- Nó sang nhà bên cạnh mượn bàn ủi và cũng sắp về đấy. – Bantasas trả lời.

- Còn Juritas? – Christo sốt ruột.

- Chẳng biết hắn chui vào đâu. Hôm qua em với hắn vừa cãi nhau xong.

- Vẫn vì chuyện con Guttires à?

- Juritas thì ra sức tán tỉnh con bé, mà nó cứ một mực không chịu. Biết làm thế nào? Nó rất ương bướng, đỏng đảnh và chỉ nghĩ đến mình thôi. – Bantasas vừa làu bàu vừa nhúng ngọc trai vào acide. – Có lẽ Juritas đi uống rượu giải sầu rồi.

- Thế ta phải làm gì bây giờ hả chú?

- Bác có dẫn nó đến không?

- Nó đang ngồi ngoài kia.

Bantasas tò mò dòm qua lỗ khoá.

- Em không thấy. – Bác ta khẽ nói.

- Nó ngồi trên ghế cạnh quầy hàng mà.

- Không thấy hắn chỉ thấy Guttieres thôi.

Bantasas và Christo vội mở cửa ra ngoài quầy hàng. Ichtyan đã biến mất. Guttieres con gái nuôi của Bantasas, đang đứng trong góc nhà tối om. Tiếng đồn về sắc đẹp của cô đi rất xa. Nhưng cô hay e thẹn và khó chịu. Cô thường nói “Không”, tiếng nghe êm như hát. Juritas rất mê Guttieres và muốn lấy cô làm vợ. Còn Bantasas thì cũng muốn kết thân với tay chủ tàu này và chung sức làm ăn với nhau.

Juritas đã tìm mọi cách dỗ dành, nhưng Guttieres vẫn chỉ nói “Không!”.

Khi Bantasas và Christo chạy ra, cô gái đứng im, đầu gục xuống.

- Chào cháu Guttieres! – Christo nói.

- Anh ta đâu? – Bantasas hỏi.

- Con chẳng giấu ai trong nhà cả. – Cô vừa trả lời vừa cười. – Khi con về, anh ta nhìn con một cách rất lạ lùng, hình như hoảng sợ. Rồi đứng dậy ôm ngực chạy mất. Con chưa kịp quay lại thì anh ta đã chạy ra tới cửa.

“Đúng là con bé này rồi!” – Christo nghĩ thầm.

Ichtyan vừa chạy vừa thở hổn hển. Thoát khỏi cái thành phố khủng khiếp ấy, anh rẽ ngoặt ra bờ biển và lẩn vào những tảng đá gần bờ, đưa mắt nhìn quanh, cởi quần áo ngoài giấu trong khe đá rồi nhảy xuống nước.

Mặc dù rất mệt, chưa bao giờ Ichtyan bơi nhanh đến như vậy. Lũ cá hoảng

sợ bỏ chạy tán loạn. Khi đã cách thành phố vài dặm, Ichtyan mới ngoi lên gần mặt nước và hướng vào bờ. Đến đây anh đã cảm thấy như ở nhà.

Sắp đến vịnh rồi. Ichtyan ngẩng đầu lên nhìn mặt nước. Thấy một đàn cá heo đang vùng vẫy trên sóng, anh cất tiếng hú vang. Con cá heo đầu đàn phun phì phì như để trả lời rồi bơi nhanh về phía anh. Cái lưng đen bóng của nó khi ẩn khi hiện giữa các lớp sóng.

- Leading, nhanh lên, nhanh lên! – Ichtyan vừa bơi tới vừa gọi to. Anh bám chặt lấy con cá. – Bơi nhanh lên, Leading!

Tuân theo bàn tay điều khiển của Ichtyan, con cá heo vượt sóng gió lướt nhanh ra biển cả. Nó rẽ sóng vun vút làm nước tung bọt lên, nhưng Ichtyan thấy tốc độ đó vẫn còn chậm.

- Thế nào, Leading, nhanh nữa lên chứ!

Ichtyan đã làm con cá mệt lử, nhưng anh vẫn thấy bứt rứt trong lòng. Anh bỗng tụt xuống khỏi lưng con cá rồi lặn xuống sâu khiến con cá ngơ ngác sững sờ.

Chàng thanh niên bạn nó không thấy xuất hiện trên mặt nước nữa. Leading lại nhập vào bầy và được các chú cá heo khác hoan hỉ đón chào. Ichtyan lặn ngày càng sâu xuống đáy đại dương. Anh muốn được ở một mình và bình tâm lại sau những cảm xúc mới, anh muốn phân tích mọi điều tai nghe mắt thấy vừa qua. Anh muốn hiểu vì sao anh không giống mọi người, biển cả và đất liền đối với anh đều xa lạ.

Anh lặn xuống chậm dần. Nước càng ngày càng đặc, áp lực ngày càng lớn, anh thấy khó thở. Xung quanh là một màu xanh xám. Và lần đầu tiên Ichtyan thấy ghê sợ cái thế giới tối đen và câm lặng này. Anh vội ngoi lên mặt nước và quay vào bờ. Mặt trời đang lặn, những tia sáng màu đỏ xuyên qua nước hoà lẫn với máu xanh của nước thành nhiều màu khác nhau. Ichtyan không đeo kính. Vì vậy, từ dưới nhìn lên, anh thấy mặt biển có hình chóp nón, dường như anh đang ở dưới một cái phễu khổng lồ.

Ichtyan lật sấp người lại, bơi vào bờ rồi ngồi giữa những mỏm đá ngầm gần bãi cát.

Cách đây khá xa về phía nam có một vùng biển nhỏ. Ở đấy, những mỏm đá ngầm nhọn hoắt và một doi cát nhô ra ngăn không cho tàu thuyền từ ngoài

vào. Bờ biển thì lởm chởm dốc đứng. Vì vậy chẳng ai vào đây đánh cá hay mò ngọc trai. Đáy biển không sâu và rất giàu thực vật. Nước ấm nên cá nhiều. Một con cá heo cái thường lui tới vùng biển này và đẻ được mấy lứa. Những chú cá heo con ngộ nghĩnh trông thật tức cười. Ichtyan nấp trong các bụi cây và quan sát chúng hàng giờ. Ichtyan bắt đầu huấn luyện chúng một cách thận trọng, anh cho chúng ăn những con cá nhỏ. Cá heo mẹ và lũ con dần dần quen với Ichtyan. Anh có thể đùa giỡn với lũ cá con, trêu chọc chúng. Chúng rất thích và quấn quít lấy anh. Mỗi lần anh xuất hiện ở vùng biển đó và mang quà đến là chúng xúm lại cả bầy. Quà của anh thường là những chú cá ngon lành hay những con bạch tuộc thơm ngon.

Một hôm, con cá heo mẹ quen thuộc đẻ một lũ con nhỏ xíu. Chúng chưa ăn được gì mà chỉ bú. Ichtyan nghĩ bụng: sao ta lại không thử xem sữa cá heo thế nào nhỉ?

Thế là anh lẻn xuống phía dưới con cá mẹ, hai tay ôm lấy nó và bắt đầu bú. Cá mẹ bị tấn công bất ngờ nên hoảng hốt quẫy mạnh. Ichtyan vội buông nó ra và biết được sữa cá heo rất tanh. Thoát khỏi Ichtyan, cá heo mẹ lặn xuống biển sâu khiến đàn con sợ hãi và tan tác đi bốn phía. Ichtyan tốn công mà không dồn chúng lại được. Phải chờ tới khi mẹ chúng quay lại và đưa chúng sang vùng biển bên. Sau đó khá lâu, lòng tin và tình bạn cũ mới khôi phục lại được.

Christo hết sức lo lắng vì Ichtyan biệt tăm ba ngày liền. Anh trở về nhà, người mệt mỏi, khuôn mặt gầy xanh nhưng có vẻ thoả mãn

- Cậu đi đâu đến giờ này mới về vậy? – Christo hỏi một cách nghiêm nghị.

- Ở đáy biển.

- Sao cậu nhợt nhạt thế?

- Tôi suýt chết bác Christo ạ. – Lần đầu tiên trong đời Ichtyan nói dối. Anh thuật lại cho Christo nghe một câu chuyện xảy ra trước đó khá lâu.

Dưới đáy biển có một khoảng đá bằng phẳng, chính giữa là một chỗ trũng lớn hình bầu dục tạo nên một cái hồ nước ngầm. Ichtyan đang bơi ở phía trên cái hồ ngầm đó. Anh rất chú ý tới màu xám khác thường của đáy hồ. Khi lặn xuống sâu hơn để quan sát, anh rất ngạc nhiên nhận ra đó là một nghĩa địa của đủ loài cá biển. Nhưng chẳng có con cua con cá nào khác đến rỉa thịt như thường thấy. Mọi vật đều im lìm, ảm đạm. Chỉ thấy bong bóng sủi lên ở

một vài chỗ. Anh lặn xuống sâu hơn và bỗng thấy bị đau nhói ở mang, ngộp thở và chóng mặt, anh ngã vật ra, lịm đi. Haqi thái dương anh giật mạnh, tim đập thình thịch, hai mắt như bị sương mù màu đỏ bao quanh. Chẳng còn trông chờ vào ai. Anh bỗng thấy ở gần chỗ mình có một con cá mập đang giãy giụa và đâm xuống đáy hồ. Chắc là nó đang săn đuổi anh thì rơi trúng luồng nước độc khủng khiếp của cái hồ ngầm này. Bụng nó phập phồng, miệng há hốc, hàm răng trắng nhọn hoắt nhe ra. Nó hấp hối, Ichtyan rùng mình. Anh cố bò lên mép hồ rồi nhổm dậy đi tiếp. Nhưng đầu anh choáng váng, anh lại ngã vật ra. Một lúc sau, anh đạp chân vào những tảng đá xám, vung mạnh tay trườn ra cách mép hồ khoảng mười mét và thoát chết trong gang tấc. Chắc hẳn ở đáy hồ có hơi độc tích tụ. Nhưng khi lên đến mặt biển thì những hơi độc đó bị ôxy hoá nên không cảm thấy gì.

- Cho tôi ăn sáng đi chứ, tôi đói lắm rồi.

Ichtyan ăn rất vội. Sau đó, anh đeo kính và xỏ chân nhái vào rồi đi ra cửa.

- Cậu chỉ về lấy kính lặn này thôi à? – Christo hỏi. – Vì sao cậu không muốn cho tôi biết chuyện riêng của cậu?

Tính tình của Ichtyan bắt đầu có một nét mới, anh không cởi mở như trước.

- Đừng hỏi tôi, bác Christo ạ. Chính tôi cũng chưa biết là tôi có chuyện gì.

Rồi anh bước nhanh ra khỏi phòng.

Chương 8: LÀM QUEN VỚI GUTTIERES

Bất ngờ gặp cô gái mắt xanh ở cửa hàng bán ngọc của Bantasas, Ichtyan cuống cuồng đến nỗi bỏ chạy ra bờ biển rồi nhảy xuống nước. Giờ đây anh lại muốn làm quen với cô ta nhưng không biết phải thế nào. Có lẽ cách đơn giản nhất là nhờ Christo giúp đỡ và cùng đi với ông ta. Nhưng Ichtyan không muốn gặp cô gái trước mặt Christo.

Một buổi chiều anh quyết định đến cửa hàng của Bantasas. Cửa mở, nhưng chỉ có Bantasas ngồi ở quầy, không thấy cô gái đâu, Ichtyan quay ra biển. Cô gái đang đứng đó. Cô mặc một bộ quần áo mỏng máu trắng và đội mũ rơm.

Ichtyan dừng bước. Anh không muốn đến gần. Hình như cô gái đang chờ ai. Cô vừa đi đi lại lại vẻ sốt ruột và thường đưa mắt nhìn ra đường. Cô không thấy Ichtyan đang đứng gần một mỏm đá. Nhưng kìa cô đang vẫy một người nào đó. Ichtyan nhìn ra và thấy một thanh niên cao to đang bước nhanh trên đường. Anh ta tới trước mặt cô gái, giơ tay ra và nói:

- Chào Guttieres!

- Chào anh Olsen!

Anh thanh niên lạ mặt siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của Guttieres.

- Cô có mang đến không? – Anh ta vừa hỏi vừa nhìn chuỗi hạt ngọc của Guttieres.

Cô gật đầu.

- Liệu ông ấy có biết được không?

- Không, đó là chuỗi ngọc của riêng em, em có toàn quyền sử dụng.

Guttieres và Olsen đã đi tới rìa ngoài cùng của bờ biển lởm chởm đá, vừa đi vừa thủ thỉ chuyện trò. Sau đó Guttieres tháo chuỗi ngọc ở cổ ra, rồi đưa lên ngắm nghía.

- Anh xem, những hạt ngọc này dưới ánh hoàng hôn mới đẹp làm sao? – Cô nói. Olsen cầm lấy...

Olsen đưa tay ra nhưng chuỗi ngọc bỗng tuột khỏi tay Guttieres và rơi xuống biển.

- Thôi chết rồi! – Cô kêu lên.

Hai người rất buồn rầu và vẫn đứng ở bờ biển. Olsen nói:

- May ra ta còn có thể mò được.

- Ở đây sâu lắm. Thật không may!

Ichtyan thấy cô gái buồn phiền, nên anh quên phắt ngay chuyện cô định tặng chàng thanh niên kia chuỗi ngọc. Anh không thể thờ ơ trước nỗi khổ của cô được, nên từ sau mỏm đá bước về phìa Guttieres.

Olsen cau mày, còn Guttieres thì nhìn anh một cách tò mò và ngạc nhiên. Cô nhận ra anh là người bữa trước đã đột ngột bỏ chạy khỏi nhà cô. Ichtyan hỏi:

- Hình như cô vừa đánh rơi chuỗi hạt xuống biển? Nếu cô muốn, tôi sẽ giúp cô.

Guttieres phản đối:

- Ngay cả cha tôi là thợ lặn giỏi nhất cũng không mò nổi nói chi là anh.

- Tôi sẽ cố thử xem. – Ichtyan trả lời.

Rồi anh cứ để nguyên quần áo mà nhảy từ bờ cao thẳng đứng xuống biển và mất hút trong những lớp sóng.

Olsen và Guttieres hết sức ngạc nhiên. Olsen bàng hoàng hỏi:

- Anh ta là ai? Ở đâu đến?

Hơn hai phút trôi qua, nhưng Ichtyan vẫn bặt tăm. Guttieres hoảng hốt:

- Anh ấy chết rồi.

Vì không muốn cho Guttieres biết là anh có thể sống dưới nước được, nên anh ngoi lên mặt nước và mỉm cười:

- Cô chịu khó chờ một chút nữa nhé! Đáy biển chỗ này có nhiều đá nên hơi khó tìm. Nhưng thế nào tôi cũng tìm được cho cô.

Rồi Ichtyan lại lặn xuống. Guttieres đã nhiều lần xem mò ngọc trai. Cô ngạc nhiên khi thấy Ichtyan lặn hơn hai phút mà vẫn thở bình thường, chẳng có vẻ gì mệt mỏi.

Hai phút sau, Ichtyan lại nhô đầu lên khỏi mặt nước. Anh giơ cao chuỗi ngọc lên và nói:

- Nó mắc vào một mỏm đá, - Ichtyan nói bằng một giọng bình thường, không chút mệt nhọc, tựa như vừa ở phòng bên cạnh bước ra. – Nếu nó rơi vào một hốc đá nào đó thì có lẽ còn mất công hơn.

Anh bám vào vách đá trèo lên rất nhanh và đưa chuỗi ngọc cho Guttieres. Nước từ quần áo anh chảy xuống ròng ròng nhưng anh chẳng hề để ý tới.

- Cô cầm lấy đi.

- Cảm ơn anh. – Guttieres nhìn anh ngạc nhiên hơn.

Cả ba người im lặng vì chẳng biết làm gì bây giờ. Guttieres không dám đưa chuỗi ngọc cho Olsen trước mặt Ichtyan.

- Hình như cô muốn trao chuỗi ngọc cho anh ấy phải không? – Ichtyan chỉ vào Olsen.

Olsen đỏ mặt, còn Guttieres lúng túng.

- Đúng. – Rồi cô đưa chuỗi ngọc cho Olsen.

Olsen lặng lẽ đón lấy bỏ vào túi.

Ichtyan hài lòng. Đối với anh, đó là một cuộc trả thù nhỏ. Anh chàng cao lớn này nhận tặng phẩm từ tay Guttieres, nhưng chính là từ tay anh.

Suốt ngày hôm sau Ichtyan ở lì dưới nước. Anh đeo kính nhưng tháo chân nhái và bò dưới đáy biển để tìm trai có ngọc. Tối đến, anh về gặp Christo.

Hắn trách anh thậm tệ.

Hôm sau, Ichtyan ăn mặc chỉnh tề và tới chỗ gặp Guttieres và Olsen hôm trước.

Lúc trời gần tối, Guttieres đến. Ichtyan từ sau mỏm đá bước ra. Thấy anh, Guttieres gật đầu chào như một người quen biết và mỉm cười hỏi anh:

- Anh theo dõi tôi à?

- Phải từ khi tôi gặp cô lần đầu. – Ichtyan lúng túng nói tiếp: - Cô tặng Olsen chuỗi ngọc của cô. Nhưng cô đã ngắm nghía nó trước khi trao cho anh ấy. Cô thích ngọc trai lắm sao?

- Đúng vậy.

- Thế thì xin cô nhận chút quà của tôi. – Và Ichtyan đưa cho Guttieres một viên ngọc.

Guttieres rất am hiểu giá ngọc. Viên ngọc đang nằm trong lòng bàn tay Ichtyan vượt xa tất cả những hạt ngọc mà cô được thấy và được biết qua những cau chuyện của cha cô kể lại. Viên ngọc lớn này dáng rất đẹp, trong suốt và nặng tới 200 carat và giá trị ít nhất một triệu péso vàng. Guttieres sửng sốt, cô hết ngắm viên ngọc quý, lại nhìn anh chàng thanh niên tuấn tú đang đứng trước mặt. Anh ta khoẻ mạnh, lanh lợi nhưng hơi bẽn lẽn. Anh ta mặc bộ đồ trắng đã nhàu nát. Trông anh không giống những công tử nhà giàu ở Buenos Aires. Nhưng anh lại định tặng cho một người con gái chưa quen như cô một tặng phẩm quý giá như thế này.

- Cô cầm lấy đi. – Ichtyan khẩn khoản.

- Không. – Guttieres lắc đầu, nói. – Tôi không thể nhận một tặng phẩm quý giá như thế này được.

- Có gì mà quý giá hả cô? – Ichtyan phản đối – Dưới đáy biển có hàng ngàn viên ngọc như thế này.

Guttieres mỉm cười. Ichtyan đỏ mặt, bối rối, im lặng một lát rồi nói:

- Thôi, mong cô cứ nhận cho.

- Không anh ạ.

Ichtyan tự ái, anh cau mày:

- Nếu cô không muốn nhận món quà này cho mình thì cô cầm giùm cho Olsen. Anh ấy sẽ không từ chối đâu.

- Olsen lấy ngọc không phải cho mình đâu. Anh chẳng biết gì cả.

- Cô nhất định không nhận?

- Không.

Thế là Ichtyan ném viên ngọc xuống biển, lặng lẽ gật đầu chào tồi quay đi.

Hành động đó khiến Guttieres bàng hoàng và đứng sững như một khúc gỗ. Ai lại vứt xuống biển cả một triệu bạc như vứt một hòn sỏi. Cô ân hận vì đã làm cho anh thanh niên kỳ dị này đau khổ.

- Anh định đi đâu vậy? Hãy đứng lại một chút nào!

Nhưng Ichtyan cứ đi, đầu gục xuống. Guttieres đuổi kịp và nắm lấy tay anh, cô thấy hai dòng lệ chảy trên má anh. Trước kia chưa bao giờ anh khóc, giờ đây anh chẳng hiểu vì sao mọi vật bỗng mờ đi, nhoà đi, tựa như anh bơi mà không đeo kính vậy.

- Mong anh tha lỗi vì đã làm anh buồn. – Guttieres nói và cầm lấy hai tay anh.

Sau sự việc ấy, chiều nào Ichtyan cũng bơi tới quãng bờ biển gần thành phố, lấy bộ quần áo giấu trong hốc đá mặc vào rồi đến mỏm đá chờ Guttieres. Hai người vừa dạo bước dọc bờ biển vừa trò chuyện sôi nổi. Anh bạn mới này của Guttieres là người thế nào? Cô không thể hiểu được. Anh ta lanh lợi chứ không đần độn, biết nhiều điều hơn cô, nhưng lại không hiểu được cái đơn giản nhất mà chú bé nào ở thành phố thị cũng thông thạo. Làm sao giải thích được nhỉ? Ichtyan không thích nói về mình. Guttieres chỉ biết rằng anh là con của một bác sĩ giàu có. Bác sĩ đã nuôi con ở một nơi xa thành phố. Ông đã dạy dỗ Ichtyan một cách độc đáo và phiến diện

Đôi khi Guttieres và Ichtyan ngồi rất lâu trên bờ biển. Hai người đều im lặng. Ichtyan rất sung sướng.

- Đến giờ phải về rồi. – Guttieres nói.

Ichtyan miễn cưỡng đứng lên tiễn cô bạn đến tận ngoại ô rồi vội vã quay lại, cởi bỏ quần áo và bơi về nhà.

Buổi sáng nào ăn điểm tâm xong anh cũng mang một cái bánh mì lớn ra vịnh. Anh ngồi dưới đáy và bắt đầu cho lũ cá con ăn. Sau đó, anh nhặt ngọc trai và cất vào một hốc đá ngầm. Anh làm việc mê mải chẳng bao lâu đã thu được một đống ngọc quý. Anh không hề biết rằng mình đang trở thành người giàu có nhất Argentina và có lẽ giàu nhất châu Mỹ. Nếu anh muốn, anh có thể trở thành người giàu nhất thế giới. Nhưng anh chẳng màng đến tiền bạc, của cải.

Những ngày yên vui cứ trôi qua như vậy. Ichtyan chỉ tiếc rằng Guttieres phải sống ở một thành phố đầy bụi, ngột ngạt và quá ồn ào. Phải như cô có thể sống ở dưới nước thì hay biết mấy! Anh sẽ cho Guttieres xem một thế giới mới lạ. Nhưng Guttieres không sống được ở dưới nước. Còn anh thì lại không sống được ở trên cạn. Bấy lâu nay anh đã trên cạn quá nhiều nên khi ngồi chơi với Guttieres ở trên bờ biển, anh thấy hai bên sườn ngày càng đau hơn. Nhưng ngay khi đau nhức nhối, anh cũng không bao giờ bỏ đi trước Guttieres. Còn một điều nữa khiến Ichtyan băn khoăn là Guttieres đã nói gì với anh chàng cao lớn kia? Nhiều lần Ichtyan định hỏi thẳng Guttieres, nhưng anh sợ cô khó chịu nên lại thôi.

Một hôm cô nói với Ichtyan là mai cô không đến được.

- Vì sao? – Ichtyan cau mày hỏi.

- Tôi bận.

- Bận gì?

- Không nên tò mò như vậy. – Guttieres mỉm cười. – Anh đừng tìm tôi nhé. – Cô nói thêm rồi bỏ đi.

Ichtyan lặn xuống biển. Anh buồn bã nằm suốt đêm trên những tảng đá đầy rêu. Đến gần sáng, anh mới bơi về nhà.

Gần đến vịnh, anh thấy một đám dân chài đang đứng trên thuyền, bắn cá heo. Con đầu đàn bị trúng đạn, nhảy vọt lên khỏi mặt nước rồi nặng nề rơi

xuống.

- Leading! – Ichtyan giật mình thốt lên.

Một người đánh cá nhảy xuống nước chờ cho con cá bị thương nổi lên. Nhưng nó lại ngoi lên cách đó một khoảng, thở có vẻ mệt nhọc rồi lặn xuống.

Người này bơi nhanh về phía con cá. Ichtyan cũng lao đến cứu bạn. Con Leading lại ngoi lên, đúng lúc đó nó bị nắm lấy vây và kéo về phía thuyền. Ichtyan đuổi kịp người đánh cá và cắn vào chân anh ta. Anh ta tưởng bị cá mập tấn công nên rút dao găm ra đâm bừa một nhát dao vào đối thủ. Chẳng may nhát dao lại trúng vào chỗ không có vảy che chở. Ichtyan buông chân anh ta ra. Người đánh cá bơi vội về thuyền.

Ichtyan và con cá bị thương bơi vào vịnh. Anh ra lệnh cho nó theo anh lặn xuống hang đá ngầm. Ichtyan xem xét vết thương của nó. Vết thương không nặng lắm. Viên đạn xuyên qua da và mắc ở lớp mỡ. Anh dùng ngón tay lôi viên đạn ra. Con cá heo cố chịu được tất cả.

Ichtyan âu yếm vỗ lưng nó và nói:

- Sẽ khỏi thôi!

Bây giờ phải nghĩ đến mình. Ichtyan bơi nhanh theo con đường ngầm lên vườn và vào ngôi nhà trắng

- Cậu sao thế? – Christo hoảng hốt khi thấy anh bị thương.

- Tôi bị thương khi cứu con cá heo thoát khỏi tay bọn dân chài.

- Cậu lại vào thành phố chứ gì? – Nhưng Christo không tin. Hắn vừa băng vết thương vừa hỏi một cách nghi ngờ.

Ichtyan im lặng.

- Cậu cởi bỏ bộ vảy này ra đi. – Christo miệng nói tay cởi chỗ che vai Ichtyan ra.

Christo bỗng thấy nơi vai Ichtyan có một vết đỏ. Hắn hỏi với vẻ lo lắng:

- Chúng lấy mái chèo phang cậu à? – Hắn nắn vai nhưng không thấy sưng. Chắc đây là một vết bẩm sinh.

- Không.

Ichtyan vào phòng nghỉ, còn Christo ngồi suy nghĩ một lúc lâu rồi đứng dậy ra ngoài. Hắn đi thật nhanh vào thành phố, đến nhà Bnatasas. Hắn đi vào phòng làm việc của Bantasas rồi đóng cửa lại. Bantasas đang ngồi rửa ngọc trai. Thấy Christo, bác ta càu nhàu:

- Juritas rất bực mình vì mãi cho tới nay vẫn chưa thấy anh đem Con quỷ biển đến; mà Guttieres thì cứ đi đâu suốt ngày, nó vẫn một mực không chịu làm đám cưới với Juritas. Còn Juritas thì đe doạ sẽ dùng vũ lực bắt nó đi. Ai thì không dám chứ Juritas thì sẵn sàng làm như vậy đấy.

Christo nghe Bantasas phàn nàn xong mới nói:

- Tôi không dẫn được Con quỷ biển đến là vì nó cũng đi suốt ngày. Nó không chịu vào thành phố và cũng chẳng nghe lời tôi nữa.

- Thế nghĩa là phải bắt ngay Ichtyan và chạy trốn trước khi Sanvator về và...

- Khoan đã, chú đừng ngắt lời tôi. Về việc Ichtyan ta chớ nên vội vã.

- Vì sao không nên vội?

Christo thở dài, hình như không muốn trình bày kế hoạch của mình ra.

- Chú biết không... – Hắn bắt đầu nói. Nhưng đúng lúc đó một người bước vào nhà và có tiếng Juritas nói oang oang.

Bantasas làu bàu:

- Hắn lại đến rồi đấy!

Juritas mở cửa kêu ken két rồi bước vào phòng Bantasas.

- Hai anh em ở đây cả. Các người định lừa tôi đến bao giờ? – Juritas đưa mắt nhìn Bantasas và Christo.

Christo đứng dậy, mỉm cười nhã nhặn nói:

- Tôi đã cố hết sức. Nhưng phải kiên nhẫn mới được. Nó đâu phải là tôm tép mà bắt được ngay. Có lần tôi đã bắt nó đến đây nhưng ông đi vắng, nó đã đi xem thành phố nhưng không thích và bây giờ thì không muốn vào thành phố nữa.

- Không muốn thì thôi. Tôi chờ đợi thế là đủ rồi. Trong tuần này ta quyết định làm hai việc. Bác sĩ Sanvator chưa về à?

- Thưa ông, sắp về?

- Vậy thì nhanh tay lên. Tôi đã tìm được một số người tin cẩn. Bác Christo hãy mở cửa cho họ vào. Còn những chuyện khác để tôi lo. Tôi sẽ báo cho Bantasas biết khi nào công việc được chuẩn bị xong.

Juritas quay về phía Bantasas :

- Ngày mai tôi sẽ nói chuyện với bác. Nhưng hãy nhớ rằng đây là lần cuối cùng.

Hai anh em Christo lặng lẽ cúi đầu chào. Khi Juritas đã quay lưng lại thì những nụ cười đáng mến cũng mất biến trên khuôn mặt hai người. Bantasas khẽ chửi một câu, còn Christo thì hình như đang suy tính

Chương 9: MỘT NGƯỜI BẠN MỚI

Sức khoẻ của Ichtyan giảm nhiều vì vết thương ở cổ bị sưng tấy lên. Anh bị sốt cao và khó thở vì phải ở nhiều trên cạn. Dù vậy, sáng ra anh vẫn đến chỗ bờ biển quen thuộc để gặp Guttieres. Đến trưa cô đến. Nắng như thiêu chát mọi vật. Ichtyan ngạt thở vì không khí nóng hầm hập và đầy cát bụi. Anh muốn nán lại bờ biển nhưng Guttieres vội phải về nhà.

- Cha tôi bận việc đi vắng nên tôi phải có mặt ở cửa hàng.

- Vậy tôi sẽ tiễn cô về.

Hai người đi theo con đường dốc chạy vào thành phố. Olsen đi ngược lại phía hai người, đầu cúi xuống. Anh có điều gì suy nghĩ đến nỗi đi ngang qua Guttieres mà không biết. Cô lên tiếng gọi.

- Tôi có chuyện cần nói với anh ấy. – Guttieres nói với Ichtyan, rồi quay lại với Olsen.

Hai người vừa nói với nhau nhỏ và nhanh. Hình như Guttieres đang nài nỉ Olsen điều gì. Ichtyan đi sau họ mấy bước. Anh nghe tiếng Olsen nói:

- Được, hôm nay sau mười hai giờ đêm.

Olsen bắt tay Guttieres quay về với Ichtyan, tai và má anh nóng bừng. Anh muốn hỏi cô về chuyện Olsen nhưng không biết nói thế nào. Anh hổn hển?

- Tôi cần biết... Olsen. Cô giấu tôi một chuyện gì bí mật. Đêm nay cô phỉa gặp Olsen. Cô yêu anh ấy à?

Guttieres cầm tay Ichtyan, âu yếm nhìn anh rồi mỉm cười hỏi:

- Anh có tin tôi không?

- Tôi tin... Cô biết không, tôi yêu cô, - bây giờ thì Ichtyan đã biết chữ đó. – Nhưng tôi... khổ tâm quá!

Thật vậy, Ichtyan đau khổ vì không rõ câu chuyện ra sao, hơn nữa lúc này anh đang nhức nhối hai bên sườn. Anh ngạt thở, gò má hết ửng đỏ, mặt nhợt nhạt.

Guttieres hốt hoảng:

- Anh bệnh thật rồi. Anh hãy bình tâm lại. Tôi không muốn kể anh nghe chuyện ấy làm gì, nhưng để anh đỡ thắc mắc, tôi sẽ nói. Anh nghe nhé.

Đúng lúc ấy, một người phóng ngựa ngang qua, nhưng khi thấy Guttieres liền quay lại. Đó là một người đàn ông đã đứng tuổi, da ngăm đen, có ria mép rậm vểnh lên, và bộ râu thưa. Hắn quất roi vào giày da, nhìn Ichtyan một cách ác cảm rồi nắm tay Guttieres. Nắm được tay Guttieres, hắn thình lình kéo cô lên ngựa, hôn tay cô rồi cười lớn:

- Tóm được rồi! – Hắn buông tay Guttieres ra và nói tiếp bằng một giọng giễu cợt và bực bội – Có cô dâu nào lại đi chơi với trai trước hôm cưới đâu!

Guutieres nổi giận, nhưng hắn không để cô nói:

- Bố cô chờ cô đã lâu. Một giờ nữa tôi sẽ có mặt ở cửa hàng.

Ichtyan không nghe thấy những lời cuối cùng của hắn. Mắt anh bỗng tối sầm lại, anh nghẹn ngào và ngạt thở. Anh không thể ở trên cạn được nữa.

- Các người... đã lừa dối tôi! – Môi Ichtyan tím lại.

Ichtyan vụt chạy ra bờ biển rồi từ một mỏm đá dốc đứng lao xuống nước. Guttieres hét lên và lảo đảo. Cô giục Juritas:

- Ông cứu anh ấy đi! Nhanh lên!

Nhưng Juritas đứng im. Hắn nói:

- Tôi không có thói quen ngăn cản những người muốn chết đuối.

Guttieres lao nhanh ra bờ biển, định nhảy xuống nước, nhưng Juritas thúc ngựa đuổi theo kịp, nắm lấy vai cô kéo lên ngựa rồi phóng đi.

- Tôi không có thói quen làm phiền ai, nếu người ta không làm phiền tôi. Thế là tốt nhất! Thôi tỉnh lại đi, Guttiertes!

Nhưng Guttieres không trả lời. Cô bị ngất đi cho tới khi về đến nhà. Juritas hỏi:

- Thằng ấy là ai?

Guttieres căm hờn nhìn Juritas:

- Ông buông tôi ra.

Juritas cau mày. Hắn nghĩ thầm "Ngu ngốc thật. Người yêu của cô nàng đã nhảy xuống biển rồi. Cần gì phải hỏi nữa". Rồi quay ngoắt vào quầy hàng hắn gọi to:

- Ông Bantasas ơi!

Bantasas nghe tiếng gọi, vội chạy ra.

- Ông nhận lấy con gái và cảm ơn tôi đi. Tôi đã cứu sống cô ấy đấy. Suýt nữa thì cô ấy nhảy xuống biển theo một anh chàng đẹp trai. Tôi đã cứu con gái ông hai lần, thế mà cô ấy vẫn chê tôi. Nhưng rồi cái tính ương bướng đó sẽ phải chấm dứt. – Hắn cười hô hố – Một giờ nữa tôi sẽ quay lại. Ông nhớ lời giao ước đấy.

Bantasas cúi rạp mình xuống chào và đón lấy con gái. Còn Juritas thúc ngựa phóng đi.

Hai cha con vào nhà. Guutieres lả người xuống chiếc ghế dựa, hai tay ôm lấy mặt. Bantasas khép cửa rồi vừa đi đi lại lại trong phòng vừa nói một cách nóng nảy. Nhưng chẳng ai nghe...

Guttieres nhớ lại nét mặt của Ichtyan. Cô nghĩ: "Anh ấy đã nhảy xuống biển. Khổ thật! Hết gặp Olsen, rồi lại chạm trán với Juritas. Sao lão ta lại dám gọi mình là vợ chưa cưới của lão? Thôi thế là hết..."

Guttieres khóc. Cô thương Ichtyan. Anh ấy giản dị. Những anh chàng rỗng tuếch mà hợm hĩnh của Buenos Aires so với anh ấy làm sao được? Cô nghĩ: "Làm gì bây giờ đây? Nhảy xuống biển tự tử như Ichtyan ư?"

Bantasas vẫn lảm nhảm:

- Guttieres con có hiểu không? Cha sẽ phải phá sản. Tất cả những thứ con thấy ở cửa hàng này đều là của Juritas. Cha chỉ có không đến một phần mười số vốn đó. Cha bán ngọc trai dùm Juritas để lấy tiền hoa hồng. Nhưng nếu lần này con vẫn khăng khăng từ chối thì ông ta sẽ lấy lại hết hàng hoá và không quan hệ buôn bán gì với cha nữa. Thế là cha bị phá sản! Phá sản hoàn toàn! Thôi con ạ, con hãy ngoan ngoãn và thương cha đã già...

- ... Và con phải chịu lấy ông ta chứ gì? Không! – Guttieres trả lời gay gắt.

Bantasas nổi khùng và thét lên

- Đồ mất dạy!... Nếu thế thì tao... sẽ để cho Juritas trị mày! – Bantasas vào phòng làm việc rồi đóng sập cửa lại.

Olsen ngồi trên một chiếc thuyền gỗ lớn nhìn xuống biển. Mặt trời vừa nhô lên khỏi chân trời đã rọi xuống tận đáy nước trong vắtcủa vịnh.

Có vài thổ dân đang bò trên đáy biển phủ cát trắng. Thỉnh thoảng họ ngoi lên mặt nước để thở rồi lại ngụp xuống. Olsen chăm chú quan sát họ. Mặc dù còn sớm nhưng khí trời đã oi bức. Anh nghĩ: “Sao ta không lặn vài hơi cho mát nhỉ?”. Anh vội cởi quần áo rồi nhảy xuống. Olsen chưa hề lặn bao giờ, nhưng anh thấy thú vị và tin rằng mình có thể ở dưới nước lâu hơn đám thợ lặn nhà nghề. Anh nhập bọn với họ và say mê ngay công việc mới mẻ này.

Khi đang lặn xuống lần thứ ba, anh thấy hai người thổ dân đang quỳ dưới đáy bỗng vọt lên mặt nước thật nhanh. Olsen nhìn lại phía sau. Một con vật kỳ lạ đang bơi nhanh về phía anh. Nó nửa giống người nửa giống nhái, có vảy trắng, mắt to và lồi, chân nhái. Nó đạp nước mạnh và bơi cũng giống nhái. Olsen chưa kịp đứng lên thì con quái vật đã tới sát bên và nắm lấy tay anh. Tuy khiếp sợ, Olsen vẫn thấy được nó có khuôn mặt người đẹp đẽ. Quái vật quên là mình đang ở dưới nước nên mở miệng nói. Olsen chẳng nghe rõ câu gì mà chỉ thấy môi nó mấp máy. Một tay Olsen bị hai tay quái vật nắm rất chặt. Anh đạp mạnh hai chân và dùng tay kia trồi lên mặt nước. Anh nắm lấy mạn thuyền, đu người lên rồi hất con quái vật rơi xuống biển. Đám thợ lặn đang ngồi trên thuyền vội nhảy xuống nước vá bơi vào bờ.

Nhưng Ichtyan lại tới gần thuyền và nói với Olsen bằng tiếng Tây Ban Nha:

- Anh Olsen, tôi muốn nói chuyện với anh về Guttieres.

Lời nói này khiến Olsen kinh hoàng chẳng kém gì cho cuộc gặp gỡ dưới

nước vừa rồi. Nếu sinh vật kỳ lạ này biết tên anh và Guttieres thì nó là người chứ không phải là quái vật.

- Xin anh cứ nói. – Olsen trả lời.

Ichtyan trèo lên thuyền ngồi ở mũi, hai chân thu lại, tay khoanh trước ngực.

“Anh ta đeo kính!” – Olsen nhìn đôi mắt lồi và sáng quắt của người lạ mặt.

- Tôi là Ichtyan. Đã có lần tôi tìm giúp anh chuỗi ngọc bị rơi xuống biển.

- Nhưng lúc đó anh có đôi mắt và hai bàn tay người.

Ichtyan mỉm cười và lắc lắc đôi tay nhái của mình.

- Có thể tháo ra được.

- Tôi cũng nghĩ thế.

Đám thổ dân nấp sau mỏm đá và tò mò theo dõi cuộc nói chuyện kỳ lạ đó, dù họ không nghe thấy được gì cả.

Ichtyan im lặng một lúc rồi hỏi:

- Anh yêu Guttieres à?

- Vâng, tôi yêu Guttieres.

Ichtyan thở dài.

- Guttieres cũng yêu anh?

- Vâng, Guttieres cũng yêu tôi.

- Nhưng cô ta lại yêu tôi.

- Đó là việc của cô ta. – Olsen nhún vai.

- Sao lại là chuyện của cô ta? Guttieres là vợ chưa cưới của anh mà.

Olsen sửng sốt, trả lời:

- Không, Guttieres có phải là vợ chưa cưới của tôi đâu.

- Anh nói dối! – Ichtyan nổi nóng. – Chính tôi nghe người cưỡi ngựa hôm nọnói rằng cô ta đã hứa hôn rồi.

- Với tôi à?

Ichtyan lúng túng. Không, hắn có bảo Guttieres là vợ chưa cưới của Olsen đâu? Nhưng chẳng lẽ một cô gái trẻ đẹp như Guttieres lại hứa hôn với lão già đáng ghét như vậy à? Sao lại như vậy được? Lão già chắc chắn là họ hàng với cô ta... ichtyan bèn quyết định tìm hiểu bằng cách khác.

- Anh ở đây làm gì? Tìm ngọc trai à?

- Thú thật là tôi kkhông thích những câu hỏi của anh. – Olsen cau có trả lời. – Và nếu Guttieres không cho tôi biết nhiều về anh thì tôi đã quẳng anh xuống biển. Đừng rút dao ra làm gì. Tôi có thể dùng mái chèo đập vỡ sọ anh trước khianh hành động. Nhưng tôi cũng chẳng giấu gì anh là tôi đang tìm ngọc trai.

- Tìm viên ngọc lớn mà tôi vứt xuống biển à? Guttieres có nói với anh chuyện đó không?

Olsen gật đầu.

Ichtyan nói tiếp vẻ đắc thắng:

- Anh xem đấy, tôi đã nói với Guttieres rằng anh sẽ không từ chối viên ngọc ấy mà. Tôi khuyên cô ấy cầm lấy và đưa cho anh, nhưng cô ấy không cầm, làm anh bây giờ phải tốn công tìm kiếm.

- Đúng, vì bây giờ viên ngọc ấy không còn là của anh nữa, nó thuộc về biển cả. Nếu tôi tìm thấy nó thì tôi sẽ chẳng phải mang ơn ai.

- Anh thích ngọc trai lắm sao?

- Tôi có phải là phụ nữ đâu mà thích trang sức.

- Nhưng ngọc trai có thể... bán. – Ichtyan nhắc lại cái từ mà anh hiểu rất lơ mơ. – Và được nhiều tiền.

Olsen gật đầu đồng ý.

- Thế nghĩa là anh thích tiền lắm phỉa không?

- Anh muốn kiếm chuyện với tôi sao? – Olsen cáu kỉnh hỏi lại.

- Tôi muốn biết vì sao Guttieres lại tặng anh ngọc. Anh muốn cưới cô ta mà?

- Không, tôi không có ý định cưới Guttieres. Mà nếu có ý định lấy thì cũng đã quá trễ. Guttieres đã là vợ của người khác rồi.

Ichtyan tái mặt. Anh nắm lấy tay Olsen và hỏi một cách hốt hoảng:

- Là vợ lão da ngăm đen ấy rồi sao?

- Đúng, Guttierres đã lấy Pedro Juritas.

- Nhưng cô ấy... Hình như cô ấy yêu tôi thì phải? – Ichtyan khẽ hỏi.

Olsen nhìn Ichtyan, tỏ vẻ thông cảm rồi chậm rãi châm lửa hút thuốc:

- Đúng vậy, Guttieres yêu anh. Nhưng chính mắt cô nhìn thấy anh lao xuống biển và chết đuối rồi. Cô ấy cứ đinh ninh như vậy.

Ichtyan ngạc nhiên nhìn Olsen. Anh chưa bao giờ nói với Guttieres là mình có thể sống dưới nước. Anh không ngờ rằng Guttieres coi việc ấy là tự sát.

Olsen nói tiếp:

- Đêm qua tôi gặp Guttierres. Cái chết của anh làm cho cô ấy rất buồn. Cô ấy cứ tự trách: “Anh Ichtyan chết là tại tôi”.

- Nhưng sao cô ấy lại vội đi lấy chồng vậy? Cô ấy... tôi đã cứu sống cô ấy mà. Đúng rồi! Từ lâu tôi cảm thấy Guttieres rất giống côsuýt chết đuối ngoài biển hôm nào. Tôi bế cô ta lên bờ rồi đưa vào sau những tảng đá. Lão da ngăm đen đến, tôi nhận ra lão ngay, lão huênh hoang rằng chính lão đã cứu cô ấy thoát chết.

- Guttieres có kể cho tôi nghe chuyện này. Nhưng cô ấy không rõ ai là người cứu mình, Juritas, hay con người kỳ dị thấp thóangtrước mặt khi cô tỉnh dậy.

Sao anh không nói với GuttiĐêm qua tôi gặp Guttierres. Cái chết của anh làm cho cô ấy rất buồn. Cô ấy cứ tự trách: “Anh Ichtyan chết là tại tôi”.

- Nhưng sao cô ấy lại vội đi lấy chồng vậy? Cô ấy... tôi đã cứu sống cô ấy mà. Đúng rồi! Từ lâu tôi cảm thấy Guttieres rất giống côsuýt chết đuối ngoài biển hôm nào. Tôi bế cô ta lên bờ rồi đưa vào sau những tảng đá. Lão da ngăm đen đến, tôi nhận ra lão ngay, lão huênh hoang rằng chính lão đã cứu cô ấy thoát chết.

- Guttieres có kể cho tôi nghe chuyện này. Nhưng cô ấy không rõ ai là người cứu mình, Juritas, hay con người kỳ dị thấp thoáng trước mặt khi cô tỉnh dậy. Sao anh không nói với Guttieres là chính anh đã cứu sống cô ấy.

- Tự mình nói ra không hay lắm. Hơn nữa, trước khi gặp Juritas, tôi chưa tin rằng người được mình cứu sống chính là Guttieres. Nhưng sao Guttieres lại đồng ý được hả anh?

Olsen chậm rãi trả lời:

- Câu chuyện này ra sao, chính tôi cũng không hiểu.

- Anh cứ kể tôi nghe tất cả những điều anh biết.

- Tôi là người nhận vỏ trai ở nhà máy làm nút áo. Tôi làm quen với Guttieres ở đó. Cha cô thường sai cô mang vỏ trai đến nhà máy khi ông ta bận. Trước quen, sau thân. Thỉnh thoảng chúng tôi gặp nhau ở ngoài cảng, hay dạo chơi trên bờ biển. Guttieres than thở với tôi về nỗi khổ của mình, có một tên Tây Ban Nha giàu sụ đang dạm hỏi cô.

- Juritas à?

- Đúng là Juritas. Cha Guttieres là Bantasas rất muốn cuộc hôn nhân đó thành và tìm đủ cách dỗ dành con gái đừng từ chối một người chồng tốt như vậy.

- Tốt cái gì? Vừa già, vừa gớm ghiếc! – Ichtyan không tự kìm mình được nữa.

- Đối với Bantasas, Juritas là một chàng rể tuyệt vời. Hơn nữa, Bantasas đang nợ Juritas một số tiền lớn. Nếu Guttieres không chịu lấy Juritas thì hắn có thể làm cho Bantasas phá sản. Anh thử hình dung xem tình cảm Guttieres

sẽ thế nào. Một bên là sự ve vãn, quấy rầy của Juritas, một bên là những lời trách móc, la mắng, doạ dẫm của bố cô ấy.

- Sao Guttieres không tống cổ Juritas đi? Sao anh to khoẻ vậy mà không nện cho hắn một trận?

- Mọi việc không như anh nghĩ đâu. Ichtyan ạ. Juritas và Bantasas sẽ được cả pháp luật, cảnh sát và toà án bảo vệ. Tóm lại là không thể làm như vậy được.

Ichtyan không hiểu.

- Sao Guttieres không bỏ nhà trốn đi?

- Cô ấy đã quyết tâm bỏ trốn và tôi hứa giúp đỡ. Bản thân tôi từ lâu đã có ý định bỏ Buenos Aires và rủ Guttieres cùng đi.

- Anh muốn cưới Guttieres?

- Anh lạ thật! – Olsen mỉm cười. – Tôi đã bảo anh rằng tôi với cô ấy là bạn. Còn về sau ra sao thì tôi không biết...

- Vì sao anh và Guttieres chưa ra đi?

- Vì chúng tôi chưa có tiền đi đường.

- Vé tàu Horock đắt lắm sao?

- Tàu Horock à? Chỉ có triệu phú mới dám đi trên chiếc tàu ấy, Ichtyan ạ.

Ichtyan lúng túng đỏ mặt. Anh quyết định không hỏi thêm điều gì có thể làm lộ ra cả những điều đơn giản nhất mà anh không biết.

- Ngay cả vé tàu thuỷ hạng xoàng chúng tôi cũng không đủ tiền mua. Đến nơi rồi còn phải có tiền chi tiêu nữa chứ. Tìm việc làm đâu có dễ.

Ichtyan muốn hỏi thêm nhưng lại thôi.

- Thế là Guttieres quyết định bán chuỗi ngọc của mình. – Olsen tiếp.

- Nếu như tôi biết được chuyện này từ trước! – Ichtyan thốt lên. Anh nhớ tới kho châu báu của mình dưới biển.

- Chuyện gì hả anh?

- Không không... Anh kể tiếp đi, Olsen.

- Việc chạy trốn chuẩn bị đã xong.

- Còn tôi... Sao lại như vậy? Xin lỗi anh... Cô ấy định bỏ cả tôi sao?

- Việc này bắt đầu từ khi anh và Guttieres chưa quen nhau. Về sau, theo tôi biết, cô ấy cũng muốn nói với anh. Có thể rủ anh cùng đi. Nếu không kịp bàn chuyện với anh thì Guttieres sẽ viết thư cho anh trên đường đi.

- Nhưng sao Guttieres lại bàn bạc với anh, chuẩn bị đi với anh mà không phải với tôi?

- Chúng tôi quen nhau đã hơn một năm trời, còn anh...

- Anh cứ nói đi, nói tiếp đi. Đừng để ý gì những điều tôi nói cả

- Mọi việc đã chuẩn bị xong. Nhưng xảy ra chuyện anh nhảy xuống biển và lão Juritas tình cờ bắt gặp anh và cô ấy đang đi với nhau. Sáng hôm sau, trước khi đến nhà máy, tôi rẽ qua nhà Guttieres.

Sáng hôm đó tôi muốn báo cho Guttieres biết là đã mua được vé tàu thuỷ và cô ấy phải sẵn sàng đi trước 10 giờ tối.

Bantasas tiếp tôi. Ông ta đang lo lắng: “Guttieres không có nhà đâu... Nó đi luôn rồi. Cách đây nửa giờ, Juritas đi xe hơi đến. Tôi và Guttieres chạy ra cửa, Juritas đã bước xuống đứng gần xe và tỏ ý muốn đưa Guttieres đi chợ. Nhưng con bé ranh mãnh lắm. Nó không tin và lễ phép từ chối. Juritas không hoang mang tí nào. Oâng ta nói: “Tôi biết là cô còn ngượng. Cho phép tôi giúp cô”. Oâng ta liền kéo ngay Guttieres lên xe. Con bé chỉ kịp kêu: “Cha ơi!” – Thế là hết.

- Sao anh không nện cho Bantasas một trận? – Ichtyan hỏi.

- Nếu cứ nghe theo anh thì tôi chỉ một việc là đánh nhau thôi. – Olsen trả lời. – Thật tình là tôi cũng muốn đánh cho lão một trận. Nhưng sau tôi thấy làm như vậy sẽ hỏng hết mọi việc. Tôi nghĩ bụng là vẫn còn hy vọng. Thôi tôi chẳng kể cho anh nghe chi tiết quá làm gì. Như tôi đã nói ở trên, tôi đã gặp

Guttieres.

- Ở trang trại Dolores à?

- Đúng vậy.

- Vậy sao anh không giết lão Juritas để giải thoát cho Guttieres?

- Lại đánh giết nữa rồi! Ai có thể ngờ anh là người khát máu đến như vậy!

- Tôi đâu phải là thứ người khát máu! – Ichtyan rưng rưng nước mắt. – Nhưng chuyện thật là quá bỉ ổi!

Olsen cảm thấy mến Ichtyan.

- Anh nói đúng đấy, Ichtyan ạ. Juritas và Bantasas là những con người đáng khinh ghét và oán giận. Có đánh họ cũng phải. Nhưng cuộc sống phức tạp hơn ta nghĩ. Chính Guttieres không muốn trốn khỏi nhà Juritas.

- Chính cô ấy không muốn à? – Ichtyan không tin

- Đúng, chính cô ấy.

- Vì sao?

- Guutieres nghĩ rằng anh đã tư tử và cái chết của anh đè nặng lên tâm tư cô ấy. Tội nghiệp, Guttieres rất yêu anh. Cô ấy từng nói: “Sống với Juritas em sẽ khổ, nhưng em sợ làm Chúa nổi giận”.

- Nhưng tất cả những chuyện đó chỉ là một trò ngu ngốc! Chúa nào? Cha tôi nói Chúa chỉ có trong chuyện cổ tích mà thôi! Sao anh không thuyết phục được Guttieres?

- Tiếc rằng Guttieres lại quá tin vào câu chuyện cổ tích ấy. Từ lâu tôi đã cố thuyết phục Guttieres nhưng không có kết quả. Đành phải chờ đợi thôi... Vả lại, lúc đó tôi cũng chẳng có thì giờ khuyên can nhiều và chỉ kịp trao đổi vài câu. À, Guttieres còn nói thêm chuyện này. Làm phép cưới xong, Juritas có vẻ đắc chí: “Thế là xong một việc! Chim đã bắt và nhốt vào lồng. Bây giờ chỉ còn việc bắt nốt con cá!” Hắn giải thích cho Guttieres rõ cá ở đây là ai. Hắn đi Buenos Aires để bắt Con quỷ biển. Quỷ biển có phải là anh không?

Tính thận trọng giúp Ichtyan không lộ bí mật. Mà anh cũng chẳng giải thích gì cho Olsen được. Ichtyan không trả lời. Anh hỏi lại:

- Lão Juritas muốn bắt Quỷ biển để làm gì hả anh?

- Lão sẽ bắt Quỷ biển mò ngọc trai. Nếu anh chính là Quỷ biển phải cẩn thận!...

- Cảm ơn anh.

Ichtyan không ngờ rằng những trò đùa nghịch ngợm của mình đã bị lộ, báo chí đã bàn luận nhiều về mình.

- Tôi không chịu nổi đâu. Tôi phải gặp Guttieres dù lần cuối cùng. Thành phố Parana à? Vậy tôi biết nơi ấy. Cứ ngược sông Parana lên là sẽ tới. Nhưng từ thành phố đến trang trại Dolores đi thế nào?

Olsen chỉ dẫn Ichtyan cách đi.

Ichtyan siết chặt tay Olsen và nói:

- Tha lỗi cho tôi. Trước kia tôi coi anh là kẻ thù, chẳng ngờ anh lại là bạn tốt. Tạm biệt anh. Tôi đi tìm Guttieres đây

- Ngay bây giờ à? – Olsen mỉm cười hỏi.

- Vâng phải tranh thủ từng giây từng phút một. – Ichtyan trả lời rồi nhảy xuống biển bơi vào bờ.

Olsen chỉ còn biết đứng nhìn theo Ichtyan và lắc đầu.

Chương 10: ĐẾN TRANG TRẠI DOLORES

Ichtyan gấp rút chuẩn bị lên đường. Anh lấy bộ quần áo và đôi giày vẫn giấu trên bờ biển buộc vào lưng bằng sợi dây da. Anh đem theo dao, đeo kính và xỏ chân nhái vào.

Nhiều tàu thuyền đủ loại lớn nhỏ đang thả neo trong vịnh La Plata. Đáy vịnh ngổn ngang các loại rác, gần bờ một chút còn có cả xác chó, xác mèo chết.

Ichtyan rất dễ lạc giữa vô số tàu thuyền này, nhưng anh định hướng được là nhờ dòng nước nhẹ từ sông đổ ra vịnh. Nước bẩn ở đây khiến Ichtyan khó thở, anh vội bơi ra khỏi những nơi tối tăm đó.

Tay Ichtyan mỏi rã rời. Anh lại đói mèm vì từ sáng tới giờ chưa có gì vào bụng. Đành phải dừng lại. Anh lặn xuống sâu.

Trời tối dần. Ichtyan quan sát đáy sông đầy bùn. Anh không thấy những loại cá quen thuộc. Quanh anh chỉ có những con cá nước ngọt. Chúng có vẻ láu lỉnh hơn nên khó bắt. Mãi tới khuya, khi cá ngủ, Ichtyan mới chộp được một chú cá măng to. Thịt nó dai và tanh, nhưng Ichtyan quá đói nên ăn một cách ngon lành cả thịt lẫn xương.

Cần nghỉ một chút. Ở con sông này nhất định sẽ ngủ được một giấc ngon lành vì không sợ cá mập và bạch tuộc. Nhưng cũng đừng để đến nỗi bị nước cuốn đi. Ichtyan tìm được mấy hòn đá. Anh xếp lại thành hàng rồi nằm xuống một tay ôm chắc lấy hòn đá. Tuy vậy anh không ngủ được lâu vì một lúc sau anh cảm thấy có một chiếc tàu đến gần. Ichtyan mở mắt ra và thấy đèn tín hiệu nhấp nháy. Chiếc tàu đang ngược dòng. Anh vội nhỏm dậy và chuẩn bị bám lấy tàu. Nhưng đó lại là một chiếc xuồng máy có đáy phẳng.

Ichtyan cố sức nhưng không ăn thua. Mấy chiếc tàu nữa xuôi dòng. Cuối cùng, Ichtyan bám được vào một chiếc tàu đang ngược sông.

Thế là anh tới được thành phố Parana.

Chặng đầu của cuộc hành trình đã kết thúc. Nhưng chặng thứ hai gian khổ hơn vì phải đi bộ.

Sáng sớm hôm sau, Ichtyan từ bến cảng ồn ào của thành phố bơi tránh ra một chỗ vắng người, quan sát kỹ xung quanh rồi lên bờ. Anh bỏ kính, tháo chân nhái ra vùi xuống cát, phơi khô quần áo rồi mặc vào. Trong bộ đồ nhàu nát, Ichtyan giống hệt kẻ lang thang. Nhưng anh chẳng quan tâm đến điều đó.

Theo lời dặn của Olsen, Ichtyan vừa đi dọc theo bờ sông bên phải vửa hỏi những người đang đánh cá xem họ có biết trang trại Dolores của Juritas ở đâu không. Họ nhìn anh một cách ngờ vực và lắc đầu.

Mấy giờ đã trôi qua, khí trời càng nóng bức màviệc tìm kiếm vẫn chưa có kết quảgì. Ichtyan rất ngờ nghệch khi tìm đường đi trên cạn. Tiết trời oi bức làm anh rất mau mệt. Để cho tỉnh táo hơn, Ichtyan mấy lần cởi quần áo nhảy xuống sông tắm.

Mãi tới chiều, anh mới gặp được một bác nông dân già, nghe Ichtyan hỏi, ông lão gật đầu:

- Anh cứ theo con đường này qua cánh đồng, sẽ tới một cái ao lớn, qua một cái cầu rồi lên một quả đồi nhỏ. Mụ Dolores có ria mép ở đó.

- Vì sao lại gọi là mụ Dolores có ria mép? Dolores là tên trang trại mà?

- Phải đó là tên trang trại. Nhưng chủ trang trại cũng tên là Dolores. Mụ ta là mẹ của Juritas, người to lớn đẫy đà và có ria mép. Anh chớ dại dột mà vào làm mướn cho mụ. Mụ sẽ bóc lột đấy. Thật là một mụ phù thuỷ. Nghe nói Juritas mới mang về một cô vợ trẻ. Chắc cô ta không sống nổi với mụ mẹ chồng ấy đâu!

"Đúng là Guttieres rồi" – Ichtyan nghĩ thầm.

- Còn xa không ông?

- Gần tối thì đến. – Oâng lão nhìn trời rồi trả lời.

Ichtyan cảm ơn ông lão rồi rảo bước ven cánh đồng lúa mạch và ngô. Vì đi quá nhanh nên anh bắt đầu thấm mệt. Hai bên sườn ngày càng đau dữ dội, xung quanh không thấy một giọt nước. Má anh hóp vào, hai mắt trũng xuống, anh thở hổn hển. Anh thấy đói, nhưng ăn cái gì bây giờ? Xa xa, trên đồng cỏ, anh thấy một đàn cừu có người và chó săn. Những cây đào và cam

trĩu quả vươn cành lá ra ngoài bức tường đá. Ở đây đâu phải như ngoài biển cả, cái gì cũng có chủ, cũng bị phân chia, rào và canh giữ. Chỉ có lũ chim trời kia là chẳng của riêng ai. Chúng bay lượn, ca hót suốt dọc đường. Nhưng làm sao bắt được chúng! Mà liệu có được phép bắt chúng không? Chắc là chúng cũng thuộc quyền sở hữu của một người nào đó. Ở đây, giữa ao hồ, vườn tược và chim muông mà cũng vẫn dễ chết đói chết khát!

Một người to béo, tay chắp sau lưng, đi về phía Ichtyan. Hắn mặc áo trắng cổ đứng, khuy đồng sáng loáng, đội mũ lưỡi trai trắng, đeo súng ngắn ở thắt lưng.

- Thưa ông, đến trang trại Dolores còn xa không ạ? – Ichtyan hỏi.

Hắn nhìn Ichtyan một cách nghi ngờ:

- Anh cần gì? Ở đâu đến?

- Ở Buenos Aires... Tôi muốn gặp một người bạn.

- Đưa tay đây.

Ichtyan rất sửng sốt, anh nghĩ cứ đưa tay không sao. Người to béo rút trong túi ra một cái khoá và còng tay Ichtyan lại.

- Mày bị bắt rồi. – Hắn lẩm bẩm. – Tao sẽ dẫn mày đến trang trại Dolores.

- Sao ông lại còng tay tôi? – Ichtyan giơ tay lên nhìn và ngơ ngác hỏi.

- Không nói lôi thôi! Đi nhanh lên!

Ichtyan cúi đầu đi thất thểu trên đường. Cũng may là hắn không bắt anh quay lại. Ichtyan không biết là đêm hôm trước ở trang trại bên cạnh đã xảy ra một vụ cướp của giết người và cảnh sát hiện đang truy lùng thủ phạm. Anh cũng chẳng ngờ rằng bộ quần áo lôi thôi nhàu nát đã làm anh bị nghi ngờ. Câu trả lời của anh về mục đíc đến đây đã quyết định số phận của anh.

Lão cảnh sát giải Ichtyan vào một làng gần đấy để đưa anh về Parana tống giam.

Ichtyan chỉ hiểu rằng anh đã mất tự do và bị cản trở trong chuyến đi này. Anh quyết định tìm mọi cách thoát thân ngay.

Cuối cùng anh thấy một cái ao có chiếc cầu nhỏ bắc qua. Tự nhiên anh rảo bước. Hai người lên cầu. Đến giữa cầu, Ichtyan bỗng nhảy ùm xuống nước.

Lão cảnh sát đâu có tính trước được hành động này của một người tay bị còng. Về phía Ichtyan, anh cũng không dự kiến được phản ứng của lão béo trong lúc ấy. Lão nhảy xuống ao theo Ichtyan vì sợ "thủ phạm" chết đuối. Lão muốn giải "thủ phạm" về đến nơi, nếu "thủ phạm" bị chết đuối khi hai tay bị còng thì sẽ gây ra nhiều điều phiền toái.

Lão cảnh sát nhảy theo nhanh đến nỗi nắm được tóc Ichtyan. Thế là anh đành liều kéo lão xuống đáy ao. Một lúc sau, hắn buông tóc anh ra. Ichtyan bơi tránh ra xa rồi thò đầu nhìn xem hắn có còn ngoi lên được không. Lúc đó hắn đã lên được, và khi thấy Ichtyan hắn kêu lớn:

- Bơi lại đây mau kẻo chết đuối!

Ichtyan nắm lấy cơ hội, giả vờ kêu lên:

- Cứu tôi với! Tôi chết chìm mất. – Rồi anh lặn xuống đáy ao.

Lão cảnh sát ngụp xuống tìm anh nhưng mãi không thấy. Hắn đành leo lên bờ. Ichtyan nghĩ bụng: "Hắn ta sắp bỏ đi rồi". Nhưng hắn không đi mà ở lại chờ cho các cơ quan điều tra đến lập biên bản.

Lúc đó có một bác nông dân cưỡi la đi qua cầu. Lão cảnh sátra lệnh cho bác nông dân mang giấy đến đồn cảnh sát gần nhất.

Thật là nguy cho Ichtyan. Hơn nữa, dưới ao lại có đỉa. Chúng thi nhau hút máu Ichtyan đến nỗi anh không kịp dứt chúng ra. Nhưng vẫn phải rất thận trọng, nếu làm động nước ao thì hắn sẽ nghi ngay.

Nửa tiếng sau, bác nông dân quay lại, chỉ tay ra phía đường cái, rồi xếp hàng hoá lên lưng con la rồi hối hả đi.

Năm phút sau, có ba viên cảnh sát nữa đến. Hai người đội một chiếc thuyền nhẹ, người thứ ba vác mái chèo và câu liêm.

Họ thả thuyền xuống ao và bắt đầu mò xác người chết đuối. Ichtyan đâu có sợ. Đối với anh, đây chỉ là trò chơi ú tim. Bọn cảnh sát dùng câu liêm sục rất kỹ quãng ao gần sau cầu nhưng chẳng thấy gì.

Lão béo khoát tay tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên. Ichtyan buồn cười quá. Nhưng một lát sau anh cảm thấy khó chịu. Bọn cảnh sát đã sụt bùn từ đáy ao lên khiến anh khó thở bằng mang trong loại nước bùn ít dưỡng khí này. Ichtyan ngạt thở và đau nhói hai bên sườn. Không chịu nổi nữa rồi. Anh buộc miệng kêu lên, bong bóng từ miệng sủi ra. Làm thế nào bây giờ? Phải lên thôi, không còn lối thoát nào khác. Dù nguy hiểm đến đâu cũng phải lên. Chắc chắn là chúng sẽ tóm anh ngay, đánh cho một trận nhừ tử rồi tống giam. Nhưng cũng đành phải vậy. Ichtyan loạng choạng đến chỗ nước cạn rồi thò đầu lên.

- Trời ơi! – Một lão cảnh sát kêu thất thanh và nhảy vào thuyền để bơi vào bờ cho nhanh hơn.

- Lạy chúa! – Một lão khác ngã lăn trên thuyền.

Hai lão đứng trên bờ lầm rầm cầu kinh. Mặt họ xám ngoét, chân tay lẩy bẩy, người nọ nấp sau người kia.

Ichtyan chẳng ngờ tới chuyện này và lúc đầu không hiểu vì sao họ lại khiếp sợ đến như vậy. Về sau anh mới sực nhớ là người Tây Ban Nha rất sùng đạo và mê tín. Chắc hẳn bọn cảnh sát này tưởng mình đang gặp ma quỷ hiện hình. Ichtyan bèn cố ý doạ cho họ khiếp sợ hơn. Anh nhe răng, trợn mắt rú lên rùng rợn và từ từ leo vào bờ. Anh theo đường chính từ từ bước đi.

Không một lão cảnh sát nào dám động đậy và bắt giữ Ichtyan lại. Đầu óc mê tín đã ngăn trở không cho họ làm tròn phận sự với nhà nước.

Dolores, mẹ của Juritas là một mụ già to lớn, đẫy đà, mũi khoằm, cằm nhọn và nhô ra. Bộ ria mép rậm khiến hình dáng của mụ càng kỳ dị xấu xí. Đàn bà hiếm người có râu mép như vậy nên dân cả vùng gọi mụ là "mụ Dolores có ria mép".

Khi con trai mụ mang cô vợ trẻ về nhà, mụ nhìn con dâu một cách thô bỉ. Mụ có thói quen soi mói những chỗ yếu của người khác. Sắc đẹp của Guttieres làm mụ sửng sốt, nhưng không để lộ ra nét mặt. Bản chất của mụ là như vậy. Mụ ngẫm nghĩ một lúc rồi quả quyết rằng sắc đẹp của Guttieres là một nhược điểm.

Khi còn lại hai mẹ con, mụ lắc đầu nói với Juritas:

- Đẹp đấy! Đẹp thật đấy! – Rồi mụ thở dài và nói thêm. – Lấy vợ đẹp thì khổ đấy con ạ... Đúng vậy. Phải chi con lấy một người Tây Ban Nha thì hơn. – Mụ nghĩ một lát rồi nói tiếp. – Nó cò vẻ hợm hĩnh, lại chân yếu tay mềm, cái thứ ấy rồi ra chỉ ăn hại thôi con ạ.

- Ta sẽ đưa nó vào khuôn phép – Juritas trả lời rồi cắm đầu vào tính toán công việc làm ăn.

Mụ Dolores ngáp dài. Không muốn làm phiền con trai, mụ ra vườn thở hít không khí mát lành buổi tối. Mụ Dolores ngồi xuống ghế dài và mơ ước sẽ mua thêm khoảng đất bên cạnh, nuôi thêm một đàn cừu và cất thêm mấy nhà kho mới.

Mây kéo đến che kín bầu trời. Vườn cây chìm trong bóng tối. Phía chân trời nổi bật lên một vệt sáng xanh. Đó là điện của thành phố Parana.

Mụ Dolores bỗng thấy một cái đầu người nhô lên khỏi bức tường đá. Có ai đó giơ hai tay bị còng lên rồi thận trọng nhảy qua tường rào vườn.

Mụ hoảng hồn và đoán rằng đó là một người tù vượt ngục. Mụ muốn la lên nhưng không thành tiếng, muốn đứng lên chạy nhưng chân cứ đờ ra. Mụ ngồi chết cứng trên ghế và nhìn người lạ mặt. Người này khẽ luồn qua những bụi cây tới sát ngôi nhà, nhìn vào cửa sổ rồi khẽ gọi:

- Guttieres!

Mụ nghĩ thầm: “Thì ra nó giao du với những hạng người như vậy! Biết đâu nó lại không giết cả mẹ con mình, vơ vét hết của cải rồi trốn đi với thằng tù vượt ngục?”.

Trong lòng mụ Dolores một mối thù sâu sắc đối với con dâu bỗng đâu dâng lên lẫn với một niềm vui thâm hiểm. Mụ thấy có thêm sức lực. Mụ bật dậy và chạy vào nhà.

- Nhanh lên, con ơi! – Mụ khẽ gọi Juritas. – Có một tên vượt ngục lẻn vào vườn và gọi tên Guttieres.

Juritas chạy vụt ra ngoài, hắn vớ lấy cái xẻng nằm trên lối đi rồi chạy vòng quanh nhà. Người lạ mặc bộ quần áo nhàu nát và bẩn thỉu, tay bị còng, đang đứng sát tường và nhìn vào cửa sổ.

- Đồ khốn kiếp!... Juritas lẩm bẩm và cầm xẻng nện thẳng xuống đầu người lạ mặt. Người này gục ngay xuống đất không kịp kêu lên một tiếng.

- Xong .. – Juritas khẽ nói. Rồi nhìn mẹ có ý hỏi: “Mang xác nó đi đâu?”

- Xuống ao, - mụ già nói, - ao khá sâu.

Juritas gật đầu, vác xác chết trên vai rồi mang đến cuối vườn, nơi có một chiếc ao nhỏ.

Đêm ấy Guttieres có cảm giác như nghe thây tiếng Ichtyan gọi tên mình. Có tiếng ồn ào, tiếng người nói thì thầm từ ngoài vườn vọng vào. Guttieres biết rằng mình sẽ không thể ngủ được. Cô đứng dậy khoác áo đi ra vườn.

Khu vườn còn chìm trong bóng tối. Cây cỏ lấp lánh sương. Guttieres đi trên bãi cỏ, chân không giày. Cô bỗng dừng lại và chăm chú xem xét mặt đất. Trên lối đi từ cửa sổ của cô thẳng ra, cát bị thấm máu. Một chiếc xẻng vấy máu đã văng cạnh đó.

Có người vừa gây tội ác. Nếu không thì sao ở đây lại có vết máu. Guttieres lần theo ra tới bờ ao. Có phải hung thủ đã thủ tiêu tan chúng dưới cái ao này không? Cô nhìn mặt nước xanh rờn mà hoảng sợ.

Ichtyan từ dưới ao nhô đầu lên và nhìn Guttieres. Thái dương anh bị toạc ra. Vẻ mặt anh vừa biểu lộ sự đau đớn vừa chan chứa một niềm vui. Guutieres nhìn Ichtyan không chớp mắt. Cô mất trí rồi chăng? Guttieres muốn bỏ chạy, nhưng cô không bỏ Ichtyan mà đi được, Ichtyan từ từ nhô người làm xao động cả nước ao phẳng lặng. Anh chìa hai tay bị còng ra cho Guttieres, nở một nụ cười nhợt nhạt rồi nói với cô:

- Guttieres, em thân yêu! Cuối cùng anh đã... – Nhưng anh không nói được hết câu.

Guttieres ôm đầu kêu lên:

- Ôi oan hồn hãy biến đi! Em biết rằng anh đã chết. Sao anh còn hiện về làm gì?

- Không, anh có chết đâu. – Ichtyan vội nói. – Anh không chết đuối đâu. Tha lỗi cho anh... anh đã giấu em... Không hiểu saoanh hành động như vậy... Em đừng bỏ đi, hãy nghe anh nói cho hết. Anh hãy còn sống...

Ichtyan chìa hai tay bị còng ra cho Guttieres. Còn Guttieres thì vẫn nhìn anh.

- Em đừng sợ. Anh còn sống đây mà. Anh có thể sống được dưới nước. Anh không giống mọi người đâu. Hôm ấy lao xuống biển, anh không chết. Anh phải xuống biển vì ở trên cạn anh rất khó thở.

Ichtyan lảo đảo. Anh nói tiếp một cách vội vàng và lộn xộn:

- Anh đã tìm em, Guttieres ạ. Đêm vừa rồi, khi anh đến gần cửa sổ thì bị chồng em đánh trúng vào đầu và quẳng anh xuống ao. Gặp nước, anh tỉnh lại, nhưng còn cái khoá tay này, anh không tháo được.

Bây giờ Guttieres mới tin rằng trước mắt cô không phải là hồn ma, mà là người còn sống.

- Nhưng sao tay anh lại bị còng? – Cô hỏi.

- Anh sẽ kể cho em nghe sau... Guttieres, em hãy trốn đi với anh. Chúng ta sẽ nương náu chỗ cha anh, không ai có thể tìm thấy được. Olsen bảo rằng người ta gọi anh là Quỷ biển, nhưng anh là người. Sao em lại sợ anh?

Ichtyan từ dưới ao lên, người đầy bùn. Anh mệt quá ngồi bệt xuống cỏ.

Guttieres cúi xuống nhìn anh rồi cầm lấy tay anh.

- Tội nghiệp anh quá!

- Anh chị gặp nhau thú vị quá chứ nhỉ! – Bỗng có tiếng người giễu cợt.

Hai người quay lại thì thấy Juritas đã đứng phía sau từ lúc nào.

Cũng như Guttieres, đêm ấy Juritas không ngủ. Thấy tiếng Guttieres kêu, hắn ra vườn nghe được cả câu chuyện. Khi Juritas biết người lạ mặt kia chính là Con quỷ biển mà hắn tốn bao công sức săn lùng thì hắn hết sức mừng rỡ và muốn bắt ngay Ichtyan lên tàu Medusa. Nhưng nghĩ lại, hắn xoay cách khác:

- Ichtyan ạ, anh không đem nổi Guttieres về chỗ bác sĩ Sanvator đâu vì cô ta là vợ tôi. Bản thân anh cũng khó lòng về được với bố anh vì cảnh sát đang chờ anh ngoài kia.

- Nhưng tôi chẳng có tội lỗi gì cả! – Ichtyan nói.

- Cảnh sát có bao giờ tặng cho người vô tội cái khoá tay như thế này. Và nếu anh đã rơi vào tay tôi thì bổn phận của tôi phải nộp anh cho cảnh sát.

- Anh làm thế thật sao? – Guttieres phẫn uất hỏi chồng.

- Tôi có nghĩa vụ phải làm như vậy. – Juritas nhún vai trả lời.

Mụ Dolores bỗng xuất hiện và xen vào:

- Nếu anh thả tên tù này ra thì anh tốt thật đấy! Vì sao mà thả? Phải chăng vì hắn nhìn trộm vào cửa sổ nhà người khác và định bắt cóc vợ người ta?

Guttieres tiến tới gần Juritas, cầm tay chồng và dịu dàng nói:

- Anh hãy thả người này ra. Tôi xin anh. Tôi không có lỗi gì với anh cả...

Mụ Dolores sợ con trai nhượng bộ vợ nên xua tay, nói lớn:

- Juritas, đừng có nghe nó!

- Trước lời cầu xin của phụ nữ, tôi bất lực. Tôi đồng ý thả anh ta. – Juritas nói bằng một giọng nhẹ nhàng.

- Mới lấy vợ mà đã bị vợ cưỡi lên đầu rồi! – Mụ già làu bàu

- Này anh kia, tôi sẽ cưa đứt cái kháo tay cho anh, sẽ cho anh một bộ quần áo khác lịch sự hơn và đưa anh lên tàu Medusa. Đến vịnh La Plata, anh có thể nhảy xuống và muốn bơi đi đâu cũng được. Nhưng tôi chỉ thả anh với một điều kiện là anh phải quên Guttieres đi. Còn cô, tôi sẽ mang cô đi theo. Như thế sẽ an toàn hơn.

- Anh tốt hơn là tôi nghĩ nhiều. – Guttieres thành thật nói.

Juritas vê ria mép tự mãn rồi nghiêng mình cảm ơn vợ.

Dolores rất hiểu con trai. Mụ đoán ra ngay mưu đồ của Juritas, nhưng để giúp con đóng kịch, mụ giả vờ đay nghiến:

- Nó cho mày ăn bùa rồi hả? Bây giờ nó nói sao mày nghe vậy à!

Chương 11: NGƯỜI TÙ KỲ LẠ

- Ngày mai Sanvator sẽ về. Tôi bị sốt nên đến chậm, nhưng có nhiều việc phải bàn với chú – Christo nói với Bantasas. – Chú hãy nghe tôi và đừng ngắt lời để tôi khỏi quên những điều cần phải nói.

Christo suy nghĩ một lúc rồi tiếp lời:

- Tôi và chú đã vất vả vì Juritas. Hắn đã giàu có hơn anh em ta. Nhưng còn muốn giàu hơn nữa. Hắn muốn bắt Con quỷ biển...

Bantasas định nói, nhưng Christo vội ngăn lại:

- Chú đừng chen vào nửa chừng, nếu không tôi sẽ quên mất hết. Juritas muốn biến Con quỷ biển thành nô lệ của hắn. Vậy chú có biết Quỷ biển là cái gì không? Đó là một núi của. Nó có thể mò vô số ngọc trai tuyệt đẹp cho chú ng ta. Mà không phải chỉ mò ngọc trai thôi. Dưới đáy biển có nhiều tàu đắm mang theo biết bao châu báu mà nó có thể lặn xuống lấy cho chúng ta chứ không phải lấy cho Juritas. Chú có biết là Ichtyan yêu Guttieres không?

Bantasas lại chớm miệng định nói, nhưng Christo tiếp tục gạt đi:

- Chú cứ nghe tôi nói đã. Nếu cứ ngắt lời tôi thì tôi không nói được đâu. Đúng là Ichtyan yêu Guttieres. Giấu tôi sao được.

Bantasas thở dài nhưng không ngắt lời.

- Chưa hết đâu. Tôi muốn chú nhớ lại chuyện xảy ra cách đây chừng hai mươi năm. Vợ chú về bên ngoại để đưa tang mẹ. Khi tôi đón cô ấy về bên này thì cô ấy sinh dọc đường rồi chết. Cháu bé cũng chết. Ngày ấy, tôi không nói hết với chú vì không muốn chú quá buồn phiền. Giờ thì tôi nói thật. Cô ấy mất dọc đường, nhưng cháu bé thì còn sống mặc dù rất yếu sức. Một bà cụ cho tôi biết gần đấy có một vị thánh sống là Sanvator.

Bantasas giật mình.

- Bà cụ khuyên tôi mang cháu bé đến chỗ Sanvator để ông ta cứu chữa cho. Tôi nghe lời bà cụ. Gặp Sanvator, tôi nói: “Xin ngài làm phúc cứu cháu”. Sanvator đón lấy cháu bé xem xét rồi lắc đầu: “Chưa chắc sống được”. Nói

xong ông ta mang cháu đi. Tôi ở đấy chờ đến tối, bỗng có một người da đen ra nói với tôi: "Thằng bé chết rồi". Được tin ấy tôi mới về. Tôi còn nhớ rõ cháu có một nốt chàm đỏ, nhớ cả hình thù của nốt chàm đó.

Christo ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Cách đây ít lâu, Ichtyan bị thương ở cổ. Khi băng cho nó, tôi tháo bộ vảy ở ngoài cổ ra và thấy một vết chàm y hệt như vết chàm ở đứa con của chú.

Bantasas trợn tròn mắt nhìn Christo và hỏi, giọng xúc động:

- Anh cho rằng Ichtyan là con tôi á?

- Chú cứ im và nghe tôi nói. Đúng, tôi nghĩ như vậy. Tôi cho rằng Sanvator đã nói dối. Con chú không chết, và Sanvator đã biến nó thành Con quỷ biển.

- Trời ơi!... – Bantasas hét lên. – Hắn dám làm như vậy sao? Tự tay tôi sẽ giết chết hắn!

- Im đi! Sanvator mạnh hơn chú. Hơn nữa, rất có thể tôi lầm. Hai mươi năm rồi còn gì. Vết chàm trên cổ người khác cũng có thể có. Ichtyan có thể là con chú, cũng có thể là không phải. Cần rất thận trọng. Bây giờ chú cứ đến gặp Sanvator và nói với ông ta rằng Ichtyan là con chú. Tôi sẽ làm chứng cho. Chú đòi ông ta phải trả lại con, nếu không chú sẽ đưa ông ta ra toà và kiện về tội làm hại trẻ con. Chắc ông ta sẽ hoảng sợ. Nếu ông ta vẫn không chịu thì chú cứ đưa sự việc ra toà. Nếu ra đến toà mà ta không chứng minh được rằng Ichtyan là con chú thì sẽ cho Ichtyan lấy Guttieres vì Guttieres là con nuôi của chú. Lúc vợ chú mất, chú thương nhớ cô ấy và cháu nên tôi mới tìm con bé Guttieres mồ côi về cho chú.

Bantasas bật dậy khỏi ghế. Lão đi đi lại lại trong gian hàng.

- Con ơi! Con ơi! Sao bất hạnh thế!

- Sao lại bất hạnh hả? – Christo ngạc nhiên hỏi.

- Em nghe anh nói mà không ngắt lời, bây giờ anh phải nghe em. Trong thời gian anh bệnh, Guttieres đã lấy Juritas rồi.

Tin đó làm Christo choáng váng.

- Còn Ichtyan con trai đáng thương của tôi... – Bantasas gục đầu. – Ichtyan đang trong tay Juritas!

- Sao lại như vậy được?

- Đúng đấy anh ạ. Ichtyan hiện ở trên tàu Medusa. Sáng nay Juritas đến chỗ em. Hắn chế giễu và mắng chửi anh em mình. Hắn nói chúng ta lừa dối hắn. Không cần anh em mình, hắn cũng tóm được Ichtyan! Và hắn không trả cho mình một đồng xu tiền công nào. Nhưng em cũng chẳng lấy tiền của hắn. Có ai bán con bao giờ.

Bantasas thất vọng. Christo nhìn em và tỏ vẻ không tán thành. Lúc này là lúc cần phải hành động dứt khoát, nhưng nếu Bantasas chần chừ sẽ làm hỏng việc. Christo cũng không chắc chắn là Ichtyan là con của Bantasas. Đúng là Christo đã thấy vết chàm trên cổ Ichtyan. Christo nảy ra ý định lợi dụng sự trùng hợp đó để kiếm chút đỉnh. Nhưng hắn không ngờ câu chuyện ấy lại tác động nhiều đến Bantasas đến như vậy. Còn hắn thì rất hoảng hốt về những tin mà Bantasas vừa cho biết.

- Bây giờ không phải là lúc than khóc. Phải hành động thôi! Sanvator sắp về đến nơi rồi. Sáng mai, chú chờ tôi ở con đê chắn sóng. Phải cứu Ichtyan. Nhưng đừng cho Sanvator biết chú là bố ruột của Ichtyan. Juritas đi về hướng nào?

- Hắn không nói, nhưng tôi đoán là về hướng bắc. Từ lâu hắn đã chuẩn bị ngược lên phía bờ biển Parana.

Christo gật đầu.

- Chú nhớ kỹ nhé, sáng sớm mai, chú phải có mặt ở bờ biển. Và chờ ở đó chứ đừng đi đâu!

Christo vội quay về nhà. Suốt đêm ấy, lão suy nghĩ để tìm cách thanh minh với Sanvator khi gặp mặt ông ta.

Sanvator về đến nhà lúc rạng sáng. Christo ra đón chào bác sĩ với vẻ làm bộ đau buồn và trung thành tận tuỵ:

- Thưa bác sĩ, ở nhà đã xảy ra chuyện chẳng lành ... Tôi đã nhiều lần khuyên can cậu Ichtyan là không nên bơi ra vịnh...

- Có chuyện gì không may xảy ra với nó vậy? – Sanvator sốt ruột hỏi.

- Ichtyan bị bắt cóc và đưa lên một chiếc tàu buồm... Tôi...

Sanvator nắm chặt vai Christo nhìn trừng trừng vào mắt lão. Trước cái nhìn dò xét đó, Christo bất giác thay đổi nét mặt. Sanvator cau mày, lẩm bẩm một điều gì rồi buông tay ra nói nhanh;

- Oâng kể chi tiết tất cả mọi việc cho tôi nghe sau.

Sanvator gọi một người da đen, nói mấy lời bằng thứ tiếng Christo không hiểu, rồi ra lệnh cho Christo:

- Đi theo tôi!

Không kịp nghỉ ngơi và thay quần áo. Sanvator bước ra vườn. Christo vất vả lắm mới bước theo kịp. Tới bức tường thứ ba, có thêm hai người da đen nữa chạy tới. Khi đã tới hồ nước, ông vội vàng lấy chân ấn cho nước trong hồ chảy ra qua những cửa cống đã mở. Sanvator bước xuống thang và ra lệnh:

- Theo tôi!

Christo và hai người da đen kia theo. Tới nền đất dưới cùng, Sanvator mở cánh cửa ở bức tường bên phải rồi theo hành lang đi tiếp. Ở đây bằng phẳng nên chẳng cần bật điện mà vẫn đi nhanh hơn. Họ đi một lúc lâu. Cuối cùng, họ đã đến nơi. Sanvator dừng lại và bật đèn. Christo thấy mình đang đứng trong một cái hang dài đầy nước, có vòm hình bầu dục thấp dần xuống sát mặt nước. Một chiếc tàu ngầm đậu ngay nơi họ đang đứng. Sanvator, Christo và hai người da đen kia bước xuống tàu. Sanvator bật điện trong phòng, một người da đen đóng sập nắp đậy phía trên, còn người kia thì bắt đầu cho máy chạy.

Chiếc tàu hơi rung lên, quay mũi, lặn xuống rồi từ từ chạy. Không quá hai phút sau, tàu nổi lên mặt nước. Sanvator và Christo lên boong. Con tàu đang lướt trên mặt biển này có lẽ làm cho các chuyên gia đóng tàu phải ngạc nhiên. Hình dáng nó rất khác thường và rõ ràng là có máy rất mạnh. Chưa mở hết tốc lực mà nó đã rẽ sóng phăng phăng.

- Bọn bắt cóc Ichtyan đi về hướng nào?

- Chúng đi dọc bờ biển theo hướng bắc. – Christo trả lời. – Tôi mạnh dạn xin

bác sĩ cho em trai tôi cùng đi. Tôi đã dặn em tôi chờ trên bờ.

- Để làm gì?

- Vì chính Juritas đã bắt cóc Ichtyan. Hắn chuyên thuê người mò ngọc trai.

- Vì sao ông biết hắn rõ như vậy? – Sanvator nghi ngờ nhìn Christo hỏi

- Tôi mô tả cho em tôi nghe về chiếc tàu đã bắt Ichtyan ngoài vịnh. Em tôi nhận ra đó là chiếc Medusa của Juritas. Chắc hắn đã bắt Ichtyan để mò ngọc cho hắn. Em tôi là Bantasas nắm vững những nơi có nhiều ngọc, và chắc chắn sẽ giúp được cho chúng ta rất nhiều.

Sanvator ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Được! Tôi sẽ cho em của ông đi cùng.

Bantasas chờ Christo trên con đê chắn sóng. Hắn cau máy nhìn Sanvator, kẻ đã đoạt mất con trai hắn và làm cho nó tàn tật. Tuy vậy, hắn vẫn lễ phép chào Sanvator và lên tàu.

- Mở hết tốc lực! – Sanvator ra lệnh.

Sanvator đứng trên đài chỉ huy, mắt đăm đăm nhìn ra biển cả.

Juritas cưa đứt chiếc khoá tay rồi cho Ichtyan một bộ quần áo mới. Hắn cho phép anh mang theo bộ chân nhái và cái kính vẫn giấu dưới cát. Nhưng khi vừa lên tới boong tàu thì Juritas đã ra lệnh cho bọn thuỷ thủ bắt anh giam xuống hầm tàu. Đến Buenos Aires, Juritas cho tàu đậu lại để lấy thêm lương thực.

Hắn đến gặp Bantasas để huênh hoang về thành công của mình rồi cho tàu chạy dọc bờ biển theo hướng Rio De Janeiro. Hắn dự tính sẽ vòng bờ biển phía đông của Nam Mỹ rồi bắt đầu tìm ngọc ở đây.

Juritas giam lỏng Guttieres trong phòng thuyền trưởng. Hắn cam đoan với Guttieres rằng hắn đã thả Ichtyan xuống vịnh La Plata. Nhưng ngay tối hôm ấy, cô nghe tiếng kêu từ hầm tàu vọng lên và nhận ra tiếng Ichtyan. Guttieres tìm cách ra khỏi phòng, nhưng cửa đã bị khóa.

Nghe tiếng Ichtyan kêu, Juritas bỏ đài chỉ huy xuống hầm tàu cùng với một

thuỷ thủ. Ở đây hết sức ngột ngạt và tối tăm.

- Mày kêu la gì vậy? – Juritas hỏi.

- Tôi bị ngạt thở. – Ichtyan trả lời. – Thiếu nước tôi không sống được. Ở dưới này ngột ngạt quá. Ông hãy thả tôi xuống biển. Tôi không sống qua nổi đêm nay đâu.

"Chỉ cần nó không chết ngạt là được." – Juritas rất lo lắng vì nếu Ichtyan chết thì hắn sẽ thiệt hại to.

Juritas bèn sai thuỷ thủ mang một thùng gỗ lớn xuống hầm tàu và đổ đầy nước vào. Hắn nói với Ichtyan:

- Thùng tắm của mày đấy! Bơi đi! Sáng mai tao sẽ thả mày xuống biển.

Ichtyan nhảy ngay vào thùng. Bọn thuỷ thủ đứng ở cửa ngạc nhiên nhìn Ichtyan tắm. Họ chưa biết rằng người bị giam trên tàu này chính là Con quỷ biển.

- Lên boong ngay! – Juritas quát.

Trong cái thùng gỗ này không thể bơi cũng như đứng thẳng lên được. Ichtyan đành cúi xuống cho nước ngập hết người. Trước kia cái thùng đựng thịt bò muối, nên nước thấm mặn rất nhanh và Ichtyan cảm thấy dễ chịu hơn ở bên ngoài nhiều.

Nhờ gió đông nam thổi xuôi nên chiếc tàu buồm lướt nhanh về hướng bắc.

Juritas đứng mãi trên đài chỉ huy. Gần sáng hắn mới về phòng riêng. Hắn nghĩ rằng vợ hắn ngủ đã lâu. Nhưng Guttieres lại đang ngồi trên ghế, hai tay chống cằm. Khi Juritas vào, cô đứng dậy. Dưới ánh sáng yếu ớt của cây đèn gần cạn dầu treo trên trần phòng, Juritas thấy khuôn mặt Guttieres xanh xao và cau có.

- Anh đã lừa dối tôi! – Giọng Guttieres khàn khàn.

Trước cái nhìn căm giận của vợ, Juritas mất bình tĩnh, và để che giấu sự lúng túng của mình, hắn làm ra vẻ tự nhiên, vân vê ria mép và nói với giọng đùa cợt.

- Ichtyan thích ở lại tàu Medusa để được gần gũi em hơn.

- Anh nói láo! Anh là một kẻ khốn nạn. Tôi căm thù anh! – Guttieres bỗng giật lấy con dao treo trên tường và nhào lại định đâm Juritas.

- Oái!... – Juritas kêu to. Hắn chụp lấy tay Guttieres và bóp mạnh đến nỗi con dao rơi xuống đất. Juritas lấy chân đá con dao ra khỏi phòng rồi buông tay vợ ra rồi nói.

- Em nóng quá! Uống hết ly nước này đi!

Nói xong, hắn ra khỏi phòng, khoá cửalại rồi lên boong tàu.

Phía đông đã ửng hồng. Mặt trời đã mọc. Juritas vẫn đi đi lại lại trên boong tay chắp sau lưng.

- Không sao, ta sẽ có cách trị con bé này – Hắn lẩm bẩm khi nghĩ tới Guttieres.

Hắn ra lệnh cho thuỷ thủ hạ buồm. Tàu Medusa thả neo, bồng bềnh trên sóng.

- Mang xích lại đây cho tao và dẫn nó lên! – Juritas nóng lòng muốn thử tài mò ngọc của Ichtyan. Hắn nghĩ thêm. – Sẵn dịp cho nó tắm mát luôn!

Hai thuỷ thủ áp giải Ichtyan lên. Anh có vẻ rất mệt mỏi. Ichtyan nhìn xung quanh và thấy mình đang đứng gần cột buồm, cách thành tàu có mấy bước. Đột nhiên anh lao người về phía thành tàu để nhảy xuống. Nhưng ngay lúc đó quả đấm của Juritas đã giáng xuống đầu anh. Ichtyan gục xuống boong tàu và ngất đi.

- Không nên vội vã như thế chứ! – Juritas nói bằng một giọng trịch thượng.

Có tiếng sắt chạm nhau loảng xoảng. Một thuỷ thủ đưa cho Juritas một cái xích nhỏ, đầu có đai. Juritas luồn đai đó vào người Ichtyan lúc ấy còn bất tỉnh, khoá lại rồi bảo thuỷ thủ:

- Đổ nước lên đầu nó cho tao!

Lát sau, Ichtyan tỉnh lại và ngơ ngác nhìn sợi dây xích đang trói quanh mình.

- Như vậy thì mày đừng hòng thoát khỏi tay tao. – Juritas giải thích. – Tao sẽ thả mày xuống biển. Mày sẽ tìm ngọc trai cho tao. Mày muốn ở dưới biển lâu thì phải mò được nhiều ngọc. Nếu không mò được ngọc thì tao sẽ nhốt mày dưới hầm tàu và mày cứ ngồi trong thùng như thế. Hiểu chưa? Có bằng lòng không?

Ichtyan gật đầu. Anh sẵn sàng tím cho Juritas tất cả châu báu trên thế gian này để được nhanh chóng ngâm mình xuống làn nước biển trong lành.

Ichtyan được thả xuống biển. Anh bắt đầu tìm nhặt những con trai có ngọc và bỏ vào cái túi to đeo bên người. Cái vòng sắt đè nặng bên sườn làm anh khó thở. Nhưng dù sao Ichtyan vẫn cảm thấy sung sướng hơn khi bị giam dưới hầm tàu.

Bọn thuỷ thủ đứng trên boong sửng sốt nhìn cảnh tượng kỳ lạ này. Đã nhiều phút trôi qua mà Ichtyan vẫn chưa chịu trồi lên.

- Có lẽ hắn chính là Con quỷ biển. – Một thuỷ thủ nói khẽ.

- Dù hắn là gì đi nữa thì thuyền trưởng Juritas cũng sẽ biến hắn thành một con quỷ. – Người hoa tiêu lên tiếng. – Một mình có thể thay thế mười thợ lặn.

Mặt trời đã lên đến gần đỉnh đầu, Ichtyan mới giật dây báo hiệu cho lên. Túi đã đầy trai, phải lên đổ ra thì mới tiếp tục công việc được.

Bọn thuỷ thủ vội kéo Ichtyan lên. Ai cũng nôn nóng muốn biết kết quả của lần lặn đầu tiên này. Họ lấy dao nậy ngay vỏ trai ra. Làm xong, họ bắt đầu bàn tán xôn xao. Có lẽ Ichtyan mò được nhiều ngọc là vì gặp may. Nhưng kết quả của lần lặn này vượt quá óc tưởng tượng của mọi người. Trong số ngọc mò được có khoảng hai mươi viên cỡ lớn và rất đẹp. Riêng lần này thôi cũng làm giàu cho Juritas rồi. Bán một viên ngọc to là có thể mua được một chiếc tàu buồm loại đẹp nhất. Juritas đang giàu to. Mơ ước của hắn đã thành sự thật.

Juritas không thích lắm khi thấy đám thuỷ thủ hau háu nhìn những viên ngọc mới mò được. Hắn vội bỏ ngọc vào cái mũ rơm của mình rồi bảo:

- Đã đến giờ ăn sáng rồi. Còn Ichtyan, anh làm việc tốt lắm. Tôi có một căn phòng trống, tôi sẽ dành cho anh. Ở đó anh sẽ không bị ngạt đâu. Nhưng anh sẽ bị xích, nếu không anh sẽ bỏ đi với lũ cá của anh và không quay lại đây

nữa.

- Ông cứ thả tôi! Tôi sẽ mang ngọc về cho ông. Từ lâu tôi đã nhặt một đống lớn. – Ichtyan nói với vẻ năn nỉ Juritas. – Viên nào cũng nhẵn nhụi, đều đặn, to bằng viên bi... tôi sẽ cho ông hết, chỉ xin ông thả tôi ra.

Nghe Ichtyan nói, Juritas cảm thấy choáng ngợp. Hắn nôn nao nhưng vẫn giữ vẻ bình tỉnh:

- Anh nói láo!

- Tôi chưa nói láo với ai bao giờ. – Ichtyan nổi giận

- Kho ngọc của anh ở đâu? Juritas hỏi, lần này hắn không che dấu được sự hồi hộp trong lòng.

- Trong một hang đá ngầm. Trừ Leading ra, không một ai biết chỗ đó cả.

- Leading là ai?

- Là con cá heo của tôi.

- Thì ra là như vậy! – Hắn nghĩ thầm: "Thật là trời xuôi đất khiến. Nếu đó là sự thật thì quả là quá sức tưởng tượng của mình. Mình sẽ giàu nứt đổ đố vách. Bọn tỷ phú Mỹ sẽ chỉ là những tên khố rách so với mình thôi. Anh chàng này xem ra có thể tin được, nhưng có nên thả ra không?"

Juritas là dân buôn bán sành sỏi. Hắn không quen tin váo lời hứa của ai cả. Hắn bắt đầu nghĩ kế làm sao đoạt được kho ngọc của Ichtyan một cách chắc chắn hơn. "À, nếu để Guttieres yêu cầu Ichtyan thì nhất định nó sẽ mang cả kho ngọc đến cho ta". Nghĩ vậy, hắn nói với Ichtyan:

- Có thể tôi sẽ thả anh, nhưng anh phải lưu lại đây ít ngày nữa. Tôi nghĩ rằng anh cũng sẽ không ân hận gì nếu chưa đi ngay được. Trong khi anh còn là khách của tôi, dù là một vị khách bất đắc dĩ, tôi muốn anh được thoải mái hơn. Tôi sẽ cho anh vào một cái lồng sắt to rồi thả xuống biển. Như thế chẳng sợ gì cá mập.

- Nhưng tôi cần cả ở trên cạn nữa.

- Được thôi, thỉnh thoảng tôi sẽ cho người kéo anh lên. Tóm lại, tôi sẽ thu

xếp mọi việc cho anh được hài lòng.

Juritas rất phấn chấn. Đến bữa ăn, hắn ra lệnh phát cho thuỷ thủ mỗi người một ly rượu, đó là một việc làm hết sức đặc biệt.

Juritas lại giam Ichtyan xuống hầm tàu. Hắn hồi hộp mở cửa phòng Guttieres rồi đứng ngay ở cửa chìa cho cô xem cái mũ đựng ngọc. Hắn mỉm cười:

- Anh nhớ những lời đã hứa, nhớ là vợ anh rất thích ngọc trai. Nhưng muốn được nhiều ngọc thì phải có một tay thợ lặn giỏi. Vì vậy anh đã cầm tù Ichtyan. Em hãy xem kết quả của sáng nay.

Guttieres liếc nhìn đống ngọc. Cô phải kiềm chế lắm mới không kêu lên vì quá ngạc nhiên. Tuy vậy Juritas vẫn thấy được tâm trạng của cô và đắc ý cười:

- Em sẽ là người đàn bà giàu có nhất Argentina và có thể là nhất châu Mỹ. Em sẽ có tất cả. Anh sẽ xây cho em một lâu đài mà ngay cả bọn vua chúa phải thèm muốn. Bây giờ, để đảm bảo cho tương lai, em hãy nhận lấy một nửa số ngọc này.

- Không! Tôi không cần một viên ngọc nào nếu nó được tìm ra bằng con đường tội lỗi – Guttieres trả lời một cách gay gắt – Xin ông để tôi yên.

Juritas bối rối vì không đoán trước được thái độ đó của Guttieres.

- Cô có muốn tôi thả Ichtyan ra không? – Hắn chuyển sang gọi Guttieres bằng cô cho có vẻ nghiêm trang hơn.

Guttieres nhìn Juritas một cách nghi ngờ, cố đoán xem hắn định giở trò gì.

- Chuyện gì nữa? – Cô lạnh lùng hỏi.

- Số phận Ichtyan nằm trong tay cô. Chỉ cần cô ra lệnh cho Ichtyan mang đống ngọc trai hắn giấu dưới đáy biển đến đây là tôi thả hắn ngay.

- Ông hãy nhớ kỹ những điều tôi nói đây. Tôi hoàn toàn không tin ông. Lấy được đống ngọc đó, ông lại giam Ichtyan. Đó cũng giống hệt cảnh ngộ của tôi khi làm vợ một kẻ giả dối và tráo trở nhất. Ông đừng hòng biến tôi thành đồng lõa trong những âm mưu đen tối của ông. Một lần nữa, xin ông để tôi yên.

Juritas chẳng biết nói gì thêm. Hắn quay về phòng riêng, cất số ngọc trai đó vào trong rương, khoá lại rồi lên boong. Sự bất hoà với vợ không làm hắn phải buồn phiền nhiều. Hắn đang trở thành một người giàu có và được trọng vọng. Juritas bước lên đài chỉ huy, bật lửa hút thuốc. Hắn xao xuyến khi nghĩ tới cảnh giàu sang. Juritas vốn là người tinh mắt, nhưng lần này hắn không thấy đám thuỷ thủ đang túm lại mà bàn tán thì thầm.

Chương 12: ICHTYAN THOÁT NẠN

Juritas đứng ở mạn tàu, gần cột buồm. Theo mật hiệu của hoa tiêu, đám thuỷ thủ cùng xông tới hắn. Họ không có vũ khí nhưng đông người hơn hắn. Tuy vậy, thắng được Juritas không phải là chuyện dễ. Juritas vùng ra khỏi đám thuỷ thủ, chạy thêm mấy bước rồi dùng hết sức lộn ngược ra phía sau. Đám thuỷ thủ đành phải buông Juritas và mất đà ngã xuống sàn tàu. Juritas chồm dậy và dùng nắm đấm chống lại những đối thủ vừa xông đến. Hắn lùi dần về phía cột buồm thứ hai rồi bỗng trèo lên thoăn thoắt.

Juritas trèo lên tới gần đỉnh cột buồm rồi ngồi trên ấy mà chửi ầm cả lên. Ở đấy hắn cảm thấy khá an toàn. Hắn rút súng chĩa xuống dưới và quát thật to:

- Thằng nào trèo lên tao bắn vỡ sọ!

Đám thuỷ thủ đứng dưới đang tìm cách đối phó, thì người hoa tiêu bỗng hô lớn:

- Trong phòng thuyền trưởng có súng. Anh em ta hãy phá cửa vào lấy ra đi!

Một số thuỷ thủ đi về phía cửa.

- Tiêu đời rồi – Juritas nghĩ thầm. Hắn nhìn xuống biển hình như để tìm một sự cứu giúp bất ngờ nào đó. Bỗng Juritas không tin vào mắt mình nữa, có một chiếc tàu ngầm đang rẽ sóng lướt tới gần tàu.

- Mong cho nó đừng lặn xuống! – Juritas nghĩ. – Trên boong tàu có người. Lẽ nào họ trông thấy ta mà bỏ đi.

- Cứu tôi với! Nhanh lên! Họ định giết tôi! – Juritas gào lên.

Những người trên tàu ngầm chắc đã nhìn thấy Juritas. Còn tàu vẫn giữ nguyên tốc độ mà tiến về phía chiếc Medusa.

Đám thuỷ thủ đã lấy được súng và ùa lên boong. Nhưng họ chưa dám hành động. Không thể khử tên Juritas này trước mặt những người làm chứng không mời mà đến kia được.

Juriatas đắc thắng. Nhưng sự mừng rỡ của hắn không được lâu. Đứng trên tàu ngầm là Bantasas và Christo, bên cạnh là một người cao cao, mũi khoằm, mắt diều hâu. Người đó quát to:

- Juritas! Anh phải trả lại ngay Ichtyan đã bị anh bắt cóc! Tôi cho anh năm phút, nếu không nghe tôi sẽ cho tàu của anh chìm xuống đáy biển.

Juritas căm hờn nhìn Christo và Bantasas: "Đồ phản bội! Nhưng thà mất Ichtyan còn hơn là phải mất mạng".

Juritas vừa tuột xuống vừa nói: "Được, tôi xin trả Ichtyan lại cho các ông".

Đám thuỷ thủ hiểu rằng phải tìm cách thoát thân ngay. Họ vội thả xuồng xuống rồi chèo vào bờ.

Juritas về phòng riêng, lấy cái túi đựng ngọc ra rồi nhét vào phía trong áo. Lát sau, hắn mở cửa phòng Guttieres và vác cô lên boong.

- Ichtyan không được khoẻ lắm, các ông sẽ tìm thấy anh ta trong phòng. – Juritas vẫn không bỏ Guttieres xuống.

Hắn chạy đến thành tàu, đặt cô vào một chiếc xuồng, thả xuống nước rồi nhảy theo. Tàu ngầm không thể đuổi theo hắn được vì chỗ này quá cạn. Nhưng Guttieres đã nhìn thấy Bantasas đứng trên tàu.

- Cha ơi, cứu Ichtyan! Anh ấy đang ở....

Nhưng cô chưa kịp nói hết câu thì Juritas đã nhét khăn vào miệng cô và lấy dây trói tay cô lại.

- Thả cô ấy ra! – Sanvator thét lên.

- Cô ấy là vợ tôi. Không ai được quyền can thiệp vào việc riêng của tôi! – Juritas vừa trả lời vừa ra sức trèo.

- Nhưng không ai có quyền đối xử với phụ nữ như vậy! – Sanvator giận dữ.

– Nếu không tôi sẽ bắn.

Juritas vẫn tiếp tục chèo. Sanvator nổ một phát súng, viên đạn trúng mạn xuồng. Juritas nâng Guttieres để che. Hắn kêu lên với vẻ thách thức:

- Bắn nữa đi!

- Quân khốn nạn! – Sanvator đành phải hạ súng xuống.

Bantasas lao xuống biển và cố bơi đuổi theo chiếc xuồng. Nhưng Juritas đã tới bờ. Hắn vác Guttieres lên và biến mất sau những tảng đá ven biển.

Biết mình không đuổi kịp Juritas, Bantasas bơi trở lại chiếc tàu buồm. Hắn tìm kiếm Ichtyan khắp nơi trên tàu, nhưng chẳng thấy bóng một người nào.

- Không có Ichtyan ở đây đâu! – Bantasas gọi Sanvator.

- Nhưng nó còn sống và nhất định ở quanh quẩn đâu đây! Nếu tên cướp biển ấy không bịt miệng Guttieres lại thì ta đã biết Ichtyan ở đâu rồi. – Christo nói.

Đưa mắt nhìn mặt biển, Christo thấy có một cột buồm nhô lên. Chắc là có tàu đắm ở đây. Christo nói:

- Có thể Juritas bắt Ichtyan lặn xuống tìm châu báu trong chiếc tàu bị đắm này.

Bantasas kéo sợi dây xích một đầu có đai đang nằm trên boong.

- Có thể Juritas đã trói Ichtyan rồi mới thả xuống biển, vì nếu không thì Ichtyan đã đi mất rồi. Như vậy Ichtyan không thể ở dưới chiếc tàu đắm này được.

- Đúng – Sanvator nói, vẻ mặt đăm chiêu. – Chúng ta đã thắng Juritas, nhưng vẫn chưa tìm thấy Ichtyan.

Những người rượt đuổi Juritas không được biết những sự việc xảy ra trên tàu Medusa buổi sáng hôm đó.

Đám thuỷ thủ bàn tán với nhau suốt đêm, và đến gần sáng họ quyết định phải giết ngay Juritas khi có thời cơ, rồi chiếm lấy cả Ichtyan lẫn chiếc tàu.

Sáng sớm, Juritas đứng trên đài chỉ huy. Qua ống nhòm, hắn thấy rõ những cột vô tuyến của chiếc tàu bị đắm. Một lúc sau, các thuỷ thủ vớt lên được một cái phao cấp cứu, bên trên có in dòng chữ Maphansus

Tàu Manphansus đắm rồi sao? – Juritas ngạc nhiên. Hắn biết rõ chiếc tàu chở khách cỡ lớn này. Chắc là trên tàu có nhiều vật quý. Hắn suy tính "Hay là ta cho Ichtyan xuống dưới đấy xem sao".

Tàu Medusa từ từ tiến sát những cột vô tuyến nhô lên khỏi mặt nước và dừng lại.

Chắc tàu Maphansus bị đắm mà không kịp phát tín hiệu gặp nạn, - Juritas nghĩ – Có lẽ đài vô tuyến bị hỏng, nếu không đã có rất nhiều tàu xuồng chở các nhà chức trách, phóng viên, các tay săn ảnh, quay phim, thợ lặn từ những cảng gần đây đến rồi. Không thể chần chừ được. Phải liều thả Ichtyan xuống thôi vì chẳng có lối thoát nào khác. Nhưng làm cách nào để bắt nó quay lại được? Nếu đã liều thì thà cho Ichtyan đi lấy kho ngọc về đây còn hơn. Tất nhiên là phải lấy được cả kho ngọc, cả những vật báu nằm trong tàu Maphansus. Kho ngọc thì chẳng đi đâu mất, vì ngoài Ichtyan ra, không ai biết nó ở chỗ nào cả. Chỉ cần nắm Ichtyan trong tay là được. Nhưng chỉ mấy ngày nữa, có khi chỉ mấy giờ nữa thôi là của cải trong tay kẻ khác.

Juritas quyết định: "Trước hết phải tính chuyện tàu Maphansus". Hắn ra lệnh thả neo rồi xuống phòng riêng viết mấy chữ vào một mảnh giấy. Hắn cầm đến phòng Ichtyan.

- Anh có biết đọc không Ichtyan? Guttieres gửi cho anh mảnh giấy này đây.

Ichtyan cầm lấy mảnh giấy và đọc:

Anh Ichtyan!

Anh hãy theo lời yêu cầu của em. Cạnh tàu Medusa có một chiếc tàu bị đắm. Anh hãy lặn xuống và lấy lên cho em tất cả những gì quý giá. Juritas sẽ thả anh xuống, nhưng anh phải quay về. Anh Ichtyan, hãy làm việc này vì em. Anh sắp được tự do rồi

Guttieres.

Ichtyan chưa bao giờ nhận được thư Guttieres nên không biết chữ của cô.

Tuy vậy anh cũng rất mừng, nhưng phải suy nghĩ ngay. Biết đâu đấy không phải là mưu độc Juritas? Anh chỉ mảnh giấy và hỏi:

- Vì sao Guttieres không đích thân đến đây yêu cầu tôi?

- Cô ấy không khoẻ, nhưng anh sẽ gặp cô ấy ngay khi anh quay lại đây.

- Guttieres cần châu báu để làm gì? – Ichtyan vẫn nghi ngờ. Nếu thật là người thì anh sẽ không hỏi như vậy. Có người đàn bà nào mà lại không thích mặc đẹp, không thích trang điểm bằng vàng ngọc, kim cương? Muốn vậy, cần có tiền. Mà tiền thì nằm trong chiếc tàu bị đắm này. Hiện nay nó chưa thuộc về ai, vì sao anh không thể lấy về cho Guttieres được. Chủ yếu là phải tìm được tiền vàng đựng trong túi của bưu điện. Ngoài ra, cần lấy những đồ vật bằng vàng, nhẫn vàng của hành khách...

- Ông nghĩ rằng tôi sẽ lục soát xác chết cho ông à? – Ichtyan phẫn nộ – Tôi không tin ông, Guttieres không phải là người tham lam, cô ấy không hề yêu cầu tôi làm một việc như vậy được.

- Khốn nạn! – Juritas thốt lên. Hắn thấy mưu đồ của hắn bị thất bại, nếu hắn không thuyết phục nổi Ichtyan.

Juritas bình tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Tôi biết là không lừa nổi anh, nên đành phải nói thật vậy. Chẳng phải Guttieres muốn lấy vàng ở tàu Maphansus đâu, mà là tôi. Anh có tin không?

- Rất tin!

- Tốt lắm! Anh đã bắt đầu tin tôi, nghĩa là chúng ta có thể thoả thuận với nhau được. Đúng, chính là tôi cần vàng. Nếu số vàng mà anh lấy ở tàu Maphansus lên có giá trị ngang với số ngọc của anh thì tôi sẽ thả anh xuống biển ngay tức khắc. Nhưng khổ nỗi là anh chưa hoàn toàn tin tôi, mà tôi cũng chưa tin anh hẳn. Tôi sợ nếu thả anh xuống mà không xích thì anh sẽ...

- Nếu tôi đã hứalà sẽ quay lại thì nhất định tôi sẽ giữ lời hứa...

- Tôi chưa có cơ sở gì để tin anh. Anh không ưa tôi nên nếu anh nuốt lời thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng anh yêu Guttieres nên sẽ làm đúng những điều cô ấy yêu cầu. Đúng không? Tôi đã nói chuyện với cô ấy. Tất nhiên Guttieres muốn tôi thả anh. Vì vậy, cô ấy đã viết thư cho anh và nhờ

anh chuyển. Guttieres muốn anh được thả ra một cách dễ dàng hơn. Giờ thì anh hiểu rồi chứ.

Ichtyan cảm thấy những lời của Juritas nói có thể tin được. Nhưng anh không để ý tới điều Juritas nói là chỉ thả anh khi thấy rõ số vàng lấy được ở tàu Maphansus có giá trị ngang với số ngọc của anh.

Juritas tính toán: “Muốn so sánh nhiều ít thì Ichtyan phải mang cả kho ngọc tới đây, lúc đó trong tay ta sẽ có cả số châu báu của tàu Maphansus, cả Ichtyan và kho ngọc của hắn”.

Ichtyan đã bị vẻ thành thật bên ngoài của Juritas thuyết phục. Anh suy nghĩ trong chốc lát rồi đồng ý.

Juritas thở phào nhẹ nhỏm, rồi nói:

- Vậy chúng ta phải nhanh tay lên thôi.

Ictyan chạy lên boong và lao xuống biển.

Đám thuỷ thủ thấy Ichtyan không bị xích thì hiểu ngay rằng anh xuống biển để lấy châu báu trong tàu Maphansus. Chẳng lẽ để một mình Juritas chiếm đoạt số của cải đó? Không, không thể được! Thế là họ xông vào Juritas.

Trong khi đám thuỷ thủ đang tìm cách khử Juritas thì Ichtyan bắt tay vào việc thăm dò chiếc tàu đắm. Anh theo cầu thang bơi xuống qua cánh cửa lớn trên boong tàu và gặp một hành lang rộng. Ở đây chỉ có một thứ ánh sáng yếu ớt lọt qua những cánh cửa mở.

Ichtyan lọt vào một phòng khách lớn. Anh đưa mắt nhìn quanh. Ở đây chẳng có châu báu gì mà tìm, nên Ichtyan quay ra hành lang, xuống boong dưới và lại lọt vào phòng ăn cũng lớn và sang trọng như phòng khách. Trong phòng ngổn ngang đồ hợp và chai đựng rượu. Trên bàn ăn còn bày những bộ đồ ăn, nhưng một phần lớn đã rơi xuống sàn.

Ichtyan bắt đầu vào một số phòng được trang bị rất hiện đại theo kiểu Mỹ, nhưng không gặp một xác người nào cả. Mãi cho tới một phòng của boong thứ ba, anh mới thấy một xác người trương lên và bập bềnh ở sát trần. Ichtyan nghĩ: “Chắc nhiều người đã nhờ xuồng mà thoát chết”.

Nhưng khi Ichtyan xuống boong dành cho hành khách hạng ba ở dưới cùng

thì một cảnh tượng khủng khiếp đập vào mắt anh: ở đây có đủ xác đàn ông, đàn bà và trẻ con, xác người da trắng, người Trung Quốc, người da đen và thổ dân da đỏ.

Đám thuỷ thủ đã cứu những hành khách hạng nhất và bỏ rơi những người khác. Ichtyan không sao lọt được vào một số phòng vì cửa ra vào đã bị xác chết lấp kín. Trong cơn hoảng loạn, hành khách đã giẫm đạp lên nhau, mắc kẹt ở cửa và cắt đứt đường thoát thân cuối cùng của mình...

Ichtyan rợn người. Anh vội thoát ra khỏi cái nghĩa địa dưới nước này. Anh nghĩ: “Chẳng lẽ Guttieres không biết là đã yêu cầu mình đi đâu? Lẽ nào Guttieres lại nỡ bắt mình đi lục túi những người chết mà lấy của? Không, Guttieres không làm như vậy đâu! Chắc mình lại mắc mưu Juritas rồi”. Anh quyết định: “Mình sẽ lên và đòi chính miệng Guttieres phải xác định lời yêu cầu đó”.

Như một con cá, anh trườn từ boong dưới lên boong trên và chỉ một lát sau đã tới mặt nước. Anh bơi vội về tàu Medusa và gọi:

- Ông Juritas! Guttieres!

Nhưng chẳng ai trả lời. Chiếc tàu lặng lẽ bồng bềnh trên sóng. Ichtyan nghĩ:

- Kỳ lạ thật, họ biến đâu hết cả rồi? Juritas định giở trò gì nữa đây?

Ichtyan thận trọng trèo lên thang.

- Guttieres! – Anh gọi to lần nữa.

- Chúng tôi ở đây! – Anh thấy tiếng Juritas từ phía bờ biển vọng tới.

Ichtyan quay lại và thấy Juritas đang nấp trong một bụi cây trên bờ nhìn ra.

- Guttieres bị bệnh! Ichtyan bơi vào đây! – Juritas gọi to.

Guttieres bệnh rồi ư? Ichtyan sắp được gặp cô. Anh nhảy xuống nước và bơi nhanh vào bờ. Gần tới nơi, bỗng anh nghe tiếng Guttieres kêu thất thanh:

- Juritas lừa anh đấy. Chạy đi, Ichtyan!

Ichtyan vội quay người lại và lặn xuống nước. Anh bơi vội ra khơi. Ở phía

xa có bóng một chiếc tàu nhỏ đang rẽ sóng tiến về hướng nam.

"Phải tránh xa mọi người!" – Ichtyan nghĩ thầm và anh lặn xuống rất sâu.

Chương 12: ICHTYAN THOÁT NẠN

Juritas đứng ở mạn tàu, gần cột buồm. Theo mật hiệu của hoa tiêu, đám thuỷ thủ cùng xông tới hắn. Họ không có vũ khí nhưng đông người hơn hắn. Tuy vậy, thắng được Juritas không phải là chuyện dễ. Juritas vùng ra khỏi đám thuỷ thủ, chạy thêm mấy bước rồi dùng hết sức lộn ngược ra phía sau. Đám thuỷ thủ đành phải buông Juritas và mất đà ngã xuống sàn tàu. Juritas chồm dậy và dùng nắm đấm chống lại những đối thủ vừa xông đến. Hắn lùi dần về phía cột buồm thứ hai rồi bỗng trèo lên thoăn thoắt.

Juritas trèo lên tới gần đỉnh cột buồm rồi ngồi trên ấy mà chửi ầm cả lên. Ở đấy hắn cảm thấy khá an toàn. Hắn rút súng chĩa xuống dưới và quát thật to:

- Thằng nào trèo lên tao bắn vỡ sọ!

Đám thuỷ thủ đứng dưới đang tìm cách đối phó, thì người hoa tiêu bỗng hô lớn:

- Trong phòng thuyền trưởng có súng. Anh em ta hãy phá cửa vào lấy ra đi!

Một số thuỷ thủ đi về phía cửa.

- Tiêu đời rồi – Juritas nghĩ thầm. Hắn nhìn xuống biển hình như để tìm một sự cứu giúp bất ngờ nào đó. Bỗng Juritas không tin vào mắt mình nữa, có một chiếc tàu ngầm đang rẽ sóng lướt tới gần tàu.

- Mong cho nó đừng lặn xuống! – Juritas nghĩ. – Trên boong tàu có người. Lẽ nào họ trông thấy ta mà bỏ đi.

- Cứu tôi với! Nhanh lên! Họ định giết tôi! – Juritas gào lên.

Những người trên tàu ngầm chắc đã nhìn thấy Juritas. Còn tàu vẫn giữ nguyên tốc độ mà tiến về phía chiếc Medusa.

Đám thuỷ thủ đã lấy được súng và ùa lên boong. Nhưng họ chưa dám hành động. Không thể khử tên Juritas này trước mặt những người làm chứng không mời mà đến kia được.

Juriatas đắc thắng. Nhưng sự mừng rỡ của hắn không được lâu. Đứng trên tàu ngầm là Bantasas và Christo, bên cạnh là một người cao cao, mũi khoằm, mắt diều hâu. Người đó quát to:

- Juritas! Anh phải trả lại ngay Ichtyan đã bị anh bắt cóc! Tôi cho anh năm phút, nếu không nghe tôi sẽ cho tàu của anh chìm xuống đáy biển.

Juritas căm hờn nhìn Christo và Bantasas: "Đồ phản bội! Nhưng thà mất Ichtyan còn hơn là phải mất mạng".

Juritas vừa tuột xuống vừa nói: "Được, tôi xin trả Ichtyan lại cho các ông".

Đám thuỷ thủ hiểu rằng phải tìm cách thoát thân ngay. Họ vội thả xuồng xuống rồi chèo vào bờ.

Juritas về phòng riêng, lấy cái túi đựng ngọc ra rồi nhét vào phía trong áo. Lát sau, hắn mở cửa phòng Guttieres và vác cô lên boong.

- Ichtyan không được khoẻ lắm, các ông sẽ tìm thấy anh ta trong phòng. – Juritas vẫn không bỏ Guttieres xuống.

Hắn chạy đến thành tàu, đặt cô vào một chiếc xuồng, thả xuống nước rồi nhảy theo. Tàu ngầm không thể đuổi theo hắn được vì chỗ này quá cạn. Nhưng Guttieres đã nhìn thấy Bantasas đứng trên tàu.

- Cha ơi, cứu Ichtyan! Anh ấy đang ở....

Nhưng cô chưa kịp nói hết câu thì Juritas đã nhét khăn vào miệng cô và lấy dây trói tay cô lại.

- Thả cô ấy ra! – Sanvator thét lên.

- Cô ấy là vợ tôi. Không ai được quyền can thiệp vào việc riêng của tôi! – Juritas vừa trả lời vừa ra sức trèo.

- Nhưng không ai có quyền đối xử với phụ nữ như vậy! – Sanvator giận dữ. – Nếu không tôi sẽ bắn.

Juritas vẫn tiếp tục chèo. Sanvator nổ một phát súng, viên đạn trúng mạn xuồng. Juritas nâng Guttieres để che. Hắn kêu lên với vẻ thách thức:

- Bắn nữa đi!

- Quân khốn nạn! – Sanvator đành phải hạ súng xuống.

Bantasas lao xuống biển và cố bơi đuổi theo chiếc xuồng. Nhưng Juritas đã tới bờ. Hắn vác Guttieres lên và biến mất sau những tảng đá ven biển.

Biết mình không đuổi kịp Juritas, Bantasas bơi trở lại chiếc tàu buồm. Hắn tìm kiếm Ichtyan khắp nơi trên tàu, nhưng chẳng thấy bóng một người nào.

- Không có Ichtyan ở đây đâu! – Bantasas gọi Sanvator.

- Nhưng nó còn sống và nhất định ở quanh quẩn đâu đây! Nếu tên cướp biển ấy không bịt miệng Guttieres lại thì ta đã biết Ichtyan ở đâu rồi. – Christo nói.

Đưa mắt nhìn mặt biển, Christo thấy có một cột buồm nhô lên. Chắc là có tàu đắm ở đây. Christo nói:

- Có thể Juritas bắt Ichtyan lặn xuống tìm châu báu trong chiếc tàu bị đắm này.

Bantasas kéo sợi dây xích một đầu có đai đang nằm trên boong.

- Có thể Juritas đã trói Ichtyan rồi mới thả xuống biển, vì nếu không thì Ichtyan đã đi mất rồi. Như vậy Ichtyan không thể ở dưới chiếc tàu đắm này được.

- Đúng – Sanvator nói, vẻ mặt đăm chiêu. – Chúng ta đã thắng Juritas, nhưng vẫn chưa tìm thấy Ichtyan.

Những người rượt đuổi Juritas không được biết những sự việc xảy ra trên tàu Medusa buổi sáng hôm đó.

Đám thuỷ thủ bàn tán với nhau suốt đêm, và đến gần sáng họ quyết định phải giết ngay Juritas khi có thời cơ, rồi chiếm lấy cả Ichtyan lẫn chiếc tàu.

Sáng sớm, Juritas đứng trên đài chỉ huy. Qua ống nhòm, hắn thấy rõ những cột vô tuyến của chiếc tàu bị đắm. Một lúc sau, các thuỷ thủ vớt lên được một cái phao cấp cứu, bên trên có in dòng chữ Maphansus

Tàu Manphansus đắm rồi sao? – Juritas ngạc nhiên. Hắn biết rõ chiếc tàu chở khách cỡ lớn này. Chắc là trên tàu có nhiều vật quý. Hắn suy tính "Hay là ta cho Ichtyan xuống dưới đấy xem sao".

Tàu Medusa từ từ tiến sát những cột vô tuyến nhô lên khỏi mặt nước và dừng lại.

Chắc tàu Maphansus bị đắm mà không kịp phát tín hiệu gặp nạn, - Juritas nghĩ – Có lẽ đài vô tuyến bị hỏng, nếu không đã có rất nhiều tàu xuồng chở các nhà chức trách, phóng viên, các tay săn ảnh, quay phim, thợ lặn từ những cảng gần đây đến rồi. Không thể chần chừ được. Phải liều thả Ichtyan xuống thôi vì chẳng có lối thoát nào khác. Nhưng làm cách nào để bắt nó quay lại được? Nếu đã liều thì thà cho Ichtyan đi lấy kho ngọc về đây còn hơn. Tất nhiên là phải lấy được cả kho ngọc, cả những vật báu nằm trong tàu Maphansus. Kho ngọc thì chẳng đi đâu mất, vì ngoài Ichtyan ra, không ai biết nó ở chỗ nào cả. Chỉ cần nắm Ichtyan trong tay là được. Nhưng chỉ mấy ngày nữa, có khi chỉ mấy giờ nữa thôi là của cải trong tay kẻ khác.

Juritas quyết định: "Trước hết phải tính chuyện tàu Maphansus". Hắn ra lệnh thả neo rồi xuống phòng riêng viết mấy chữ vào một mảnh giấy. Hắn cầm đến phòng Ichtyan.

- Anh có biết đọc không Ichtyan? Guttieres gửi cho anh mảnh giấy này đây.

Ichtyan cầm lấy mảnh giấy và đọc:

Anh Ichtyan!

Anh hãy theo lời yêu cầu của em. Cạnh tàu Medusa có một chiếc tàu bị đắm. Anh hãy lặn xuống và lấy lên cho em tất cả những gì quý giá. Juritas sẽ thả anh xuống, nhưng anh phải quay về. Anh Ichtyan, hãy làm việc này vì em. Anh sắp được tự do rồi

Guttieres.

Ichtyan chưa bao giờ nhận được thư Guttieres nên không biết chữ của cô. Tuy vậy anh cũng rất mừng, nhưng phải suy nghĩ ngay. Biết đâu đấy không phải là mưu độc Juritas? Anh chỉ mảnh giấy và hỏi:

- Vì sao Guttieres không đích thân đến đây yêu cầu tôi?

- Cô ấy không khoẻ, nhưng anh sẽ gặp cô ấy ngay khi anh quay lại đây.

- Guttieres cần châu báu để làm gì? – Ichtyan vẫn nghi ngờ. Nếu thật là người thì anh sẽ không hỏi như vậy. Có người đàn bà nào mà lại không thích mặc đẹp, không thích trang điểm bằng vàng ngọc, kim cương? Muốn vậy, cần có tiền. Mà tiền thì nằm trong chiếc tàu bị đắm này. Hiện nay nó chưa thuộc về ai, vì sao anh không thể lấy về cho Guttieres được. Chủ yếu là phải tìm được tiền vàng đựng trong túi của bưu điện. Ngoài ra, cần lấy những đồ vật bằng vàng, nhẫn vàng của hành khách...

- Ông nghĩ rằng tôi sẽ lục soát xác chết cho ông à? – Ichtyan phẫn nộ – Tôi không tin ông, Guttieres không phải là người tham lam, cô ấy không hề yêu cầu tôi làm một việc như vậy được.

- Khốn nạn! – Juritas thốt lên. Hắn thấy mưu đồ của hắn bị thất bại, nếu hắn không thuyết phục nổi Ichtyan.

Juritas bình tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Tôi biết là không lừa nổi anh, nên đành phải nói thật vậy. Chẳng phải Guttieres muốn lấy vàng ở tàu Maphansus đâu, mà là tôi. Anh có tin không?

- Rất tin!

- Tốt lắm! Anh đã bắt đầu tin tôi, nghĩa là chúng ta có thể thoả thuận với nhau được. Đúng, chính là tôi cần vàng. Nếu số vàng mà anh lấy ở tàu Maphansus lên có giá trị ngang với số ngọc của anh thì tôi sẽ thả anh xuống biển ngay tức khắc. Nhưng khổ nỗi là anh chưa hoàn toàn tin tôi, mà tôi cũng chưa tin anh hẳn. Tôi sợ nếu thả anh xuống mà không xích thì anh sẽ...

- Nếu tôi đã hứalà sẽ quay lại thì nhất định tôi sẽ giữ lời hứa...

- Tôi chưa có cơ sở gì để tin anh. Anh không ưa tôi nên nếu anh nuốt lời thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng anh yêu Guttieres nên sẽ làm đúng những điều cô ấy yêu cầu. Đúng không? Tôi đã nói chuyện với cô ấy. Tất nhiên Guttieres muốn tôi thả anh. Vì vậy, cô ấy đã viết thư cho anh và nhờ anh chuyển. Guttieres muốn anh được thả ra một cách dễ dàng hơn. Giờ thì anh hiểu rồi chứ.

Ichtyan cảm thấy những lời của Juritas nói có thể tin được. Nhưng anh

không để ý tới điều Juritas nói là chỉ thả anh khi thấy rõ số vàng lấy được ở tàu Maphansus có giá trị ngang với số ngọc của anh.

Juritas tính toán: "Muốn so sánh nhiều ít thì Ichtyan phải mang cả kho ngọc tới đây, lúc đó trong tay ta sẽ có cả số châu báu của tàu Maphansus, cả Ichtyan và kho ngọc của hắn".

Ichtyan đã bị vẻ thành thật bên ngoài của Juritas thuyết phục. Anh suy nghĩ trong chốc lát rồi đồng ý.

Juritas thở phào nhẹ nhõm, rồi nói:

- Vậy chúng ta phải nhanh tay lên thôi.

Ictyan chạy lên boong và lao xuống biển.

Đám thuỷ thủ thấy Ichtyan không bị xích thì hiểu ngay rằng anh xuống biển để lấy châu báu trong tàu Maphansus. Chẳng lẽ để một mình Juritas chiếm đoạt số của cải đó? Không, không thể được! Thế là họ xông vào Juritas.

Trong khi đám thuỷ thủ đang tìm cách khử Juritas thì Ichtyan bắt tay vào việc thăm dò chiếc tàu đắm. Anh theo cầu thang bơi xuống qua cánh cửa lớn trên boong tàu và gặp một hành lang rộng. Ở đây chỉ có một thứ ánh sáng yếu ớt lọt qua những cánh cửa mở.

Ichtyan lọt vào một phòng khách lớn. Anh đưa mắt nhìn quanh. Ở đây chẳng có châu báu gì mà tìm, nên Ichtyan quay ra hành lang, xuống boong dưới và lại lọt vào phòng ăn cũng lớn và sang trọng như phòng khách. Trong phòng ngổn ngang đồ hợp và chai đựng rượu. Trên bàn ăn còn bày những bộ đồ ăn, nhưng một phần lớn đã rơi xuống sàn.

Ichtyan bắt đầu vào một số phòng được trang bị rất hiện đại theo kiểu Mỹ, nhưng không gặp một xác người nào cả. Mãi cho tới một phòng của boong thứ ba, anh mới thấy một xác người trương lên và bập bềnh ở sát trần. Ichtyan nghĩ: "Chắc nhiều người đã nhờ xuồng mà thoát chết".

Nhưng khi Ichtyan xuống boong dành cho hành khách hạng ba ở dưới cùng thì một cảnh tượng khủng khiếp đập vào mắt anh: ở đây có đủ xác đàn ông, đàn bà và trẻ con, xác người da trắng, người Trung Quốc, người da đen và thổ dân da đỏ.

Đám thuỷ thủ đã cứu những hành khách hạng nhất và bỏ rơi những người khác. Ichtyan không sao lọt được vào một số phòng vì cửa ra vào đã bị xác chết lấp kín. Trong cơn hoảng loạn, hành khách đã giẫm đạp lên nhau, mắc kẹt ở cửa và cắt đứt đường thoát thân cuối cùng của mình...

Ichtyan rợn người. Anh vội thoát ra khỏi cái nghĩa địa dưới nước này. Anh nghĩ: "Chẳng lẽ Guttieres không biết là đã yêu cầu mình đi đâu? Lẽ nào Guttieres lại nỡ bắt mình đi lục túi những người chết mà lấy của? Không, Guttieres không làm như vậy đâu! Chắc mình lại mắc mưu Juritas rồi". Anh quyết định: "Mình sẽ lên và đòi chính miệng Guttieres phải xác định lời yêu cầu đó".

Như một con cá, anh trườn từ boong dưới lên boong trên và chỉ một lát sau đã tới mặt nước. Anh bơi vội về tàu Medusa và gọi:

- Ông Juritas! Guttieres!

Nhưng chẳng ai trả lời. Chiếc tàu lặng lẽ bồng bềnh trên sóng. Ichtyan nghĩ:

- Kỳ lạ thật, họ biến đâu hết cả rồi? Juritas định giở trò gì nữa đây?

Ichtyan thận trọng trèo lên thang.

- Guttieres! – Anh gọi to lần nữa.

- Chúng tôi ở đây! – Anh thấy tiếng Juritas từ phía bờ biển vọng tới.

Ichtyan quay lại và thấy Juritas đang nấp trong một bụi cây trên bờ nhìn ra.

- Guttieres bị bệnh! Ichtyan bơi vào đây! – Juritas gọi to.

Guttieres bệnh rồi ư? Ichtyan sắp được gặp cô. Anh nhảy xuống nước và bơi nhanh vào bờ. Gần tới nơi, bỗng anh nghe tiếng Guttieres kêu thất thanh:

- Juritas lừa anh đấy. Chạy đi, Ichtyan!

Ichtyan vội quay người lại và lặn xuống nước. Anh bơi vội ra khơi. Ở phía xa có bóng một chiếc tàu nhỏ đang rẽ sóng tiến về hướng nam.

"Phải tránh xa mọi người!" – Ichtyan nghĩ thầm và anh lặn xuống rất sâu.

Chương 13: NGƯỜI CHA MỚI XUẤT HIỆN

Sau chuyến đi thất bại trên chiếc tàu ngầm, Bantasas u sầu ủ rũ. Không những không tìm thấy Ichtyan, mà Juritas thì cũng biến mất cùng Guttieres.

- Bọn da trắng khốn kiếp! – Hắn ngồi ở cửa hàng lẩm bẩm một mình. – Chúng đuổi mình ra khỏi đất nước của mình biến tất cả thành nô lệ của chúng. Chúng làm con cái mình thành tàn tật, cướp con cái mình. Chúng muốn tiêu diệt dân tộc mình.

- Chào chú! – Có tiếng Christo. – Có tin mới rất hay! Đã tìm thấy Ichtyan rồi!

- Sao hả? – Bantasas bật dậy. – Nó đang ở đâu? Ở chỗ Sanvator à?

- Đúng vậy! Nó đang ở chỗ Sanvator.

- Tôi sẽ đến đòi lão trả lại con trai cho tôi.

- Lão sẽ không trả đâu! – Christo nói.

- Lão phải trả! Nếu không tôi sẽ giết lão ngay bây giờ.

Christo hoảng sợ xua tay:

- Chú hãy ráng chờ đến mai. Tôi xin mãi Sanvator mới cho tôi về. Lão ta ngày càng trở nên đa nghi.

- Thôi được. Mai tôi sẽ đến gặp Sanvator. Bây giờ tôi ra vịnh. Có thể là tôi sẽ nhìn thấy con trai tôi, dù từ xa.

Bantasas ngồi trên bờ vịnh suốt đêm để nhìn mặt biển.

Trời sắp sáng rõ mà Bantasas vẫn còn ngồi im trên mỏm đá. Từ màu đen thẫm, biển đã chuyển thành màu xám nhưng vẫn hoang vu vắng lặng.

Bỗng Bantasas giật mình. Cặp mắt tinh nhanh của lão vừa thoáng thấy một

vật gì chập chờn trên sóng. Đúng là người rồi! Người đó đang nằm ngửa, hai tay chắp sau gáy. Nó đấy chăng?

Bantasas không lầm. Đó chính là Ichtyan. Hắn vội đứng dậy, hai tay ôm ngực kêu lên:

- Ichtyan con ơi! – Rồi nhảy xuống biển.

Vì khoảng cách từ mỏm đá tới mặt nước quá lớn, nên khi lão ngoi được lên mặt biển chẳng có ai nữa. Một ngọn sóng lớn đã ập đến, lật ngửa người lão và hất lão lên bờ. Bantasas ướt sũng. Hắn nhìn mặt biển mà thở dài:

- Chẳng lẽ mình nằm mơ?

Khi nắng và gió đã sấy khô quần áo, Bantasas đến gõ cổng nhà Sanvator.

- Ai đấy? – một người da đen ngó qua cánh cửa nhỏ và hỏi.

- Tôi đến gặp bác sĩ có việc cần.

- Bác sĩ không tiếp ai cả. – Người da đen đóng sập cửa lại.

Bantasas đập cửa nhưng chẳng có ai mở.

- Mày hãy chờ đấy, thằng khốn nạn kia! – Bantasas đe doạ rồi quay về thành phố.

Gần toà án có một quán ăn tên là "Palm tree". Đó là một ngôi nhà xưa, thấp lè tè, tường bằng đá trắng dày. Trước lối ra vào là một hàng hiên nhỏ che bằng vải bạt, dưới có một số bàn và chậu tráng men xanh rồng xương rồng. Hàng hiên này chỉ nhộn nhịp về chiều tối. Ban ngày thì khách hàng thích ngồi trong những căn phòng thấp mát mẻ hơn.

Quán rượu này dường như là một bộ phận của toà án. Trong thời gian toà làm việc, có đủ loại người lui tới đây. Họ uống bia để giết thời gian trong lúc chờ đến phiên mình vào hầu toà. Một chú bé lanh lẹ chạy đi chạy lại giữa toà án và quán "Palm tree", thông báo cho họ tình hình ở toà. Bọn cò mồi và làm chứng giả cũng tụ tập làm ăn công khai ở đây.

Bantasas đã đến quán "Palm tree" này nhiều lần nên biết rằng ở đây có thể tìm được người viết đơn kiện. Do vậy, ngày hôm nay lão mới có mặt ở đây.

- Lara đã đến chưa?

- Ngài Flores de Lara đã đến. Ngài đang ở trong kia. – Chú bé nhanh nhẩu trả lời.

Ngài Flores de Lara trước kia là một viên chức nhỏ ở toà án đã bị sa thải về tội hối lộ. Bây giờ thì ai có điều gì ám muội đều tìm đến hắn. Bantasas cũng đã từng nhờ đến hắn.

Lara ngồi sau một cái bàn nhỏ gần cửa sổ. Trên bàn có một ly bia và một cái cặp dày cộm. Một cây bút máy luôn sẵn sàng làm việc được cài trên túi áo của một bộ quần áo đã sờn.

Thấy Bantasas, hắn gật đầu và chỉ một cái ghế mây trước mặt:

- Mời ông ngồi. Oâng định kiện về việc gì? Oâng dùng chút rượu nhé?

Thường là lão gọi rượu, nhưng khách phải trả tiền. Bantasas giả tảng làm như không nghe thấy.

- Tôi có một việc lớn, một việc rất quan trọng, ngài Lara ạ.

- Ngài Flores de Lara chứ! – Tên cò luật pháp vừa uống rượu vừa chỉnh lại.

Nhưng Bantasas phớt lờ.

- Đầu đuôi câu chuyện thế nào?

- Ngài có biết Con quỷ biển không?

- Tôi không quen biết, nhưng đã được nghe rất nhiều chuyện về nó. – Theo thói quen, Lara lại trả lời một cách trịnh trọng.

- Thế này nhé! Người mà ta thường gọi là Quỷ biển đó chính là co trai tôi.

- Sao lại như vậy được? Oâng lại say quá rồi, Bantasas ạ.

Bantasas đấm tay xuống bàn:

- Từ hôm qua tới giờ tôi chưa ăn một miếng gì vào bụng ngoài mấy ngụm

nước biển.

- Thế thì còn tệ hơn...

- Ngài định nói tôi điên đấy à? Không, tôi rất sáng suốt. Hãy nghe đây.

Rồi Bantasas thuật lại cho Lara nghe đầu đuôi câu chuyện. Lão nghe không sót một lời. Cặp lông mày bạc trắng ngày càng rướn mãi lên. Cuối cùng, lão không chịu nổi nữa, và quên hết mọi vẻ đường bệ của mình, lão đập bàn tay béo múp xuống bàn.

- Thật là quỷ quái!

Chú bé hầu bàn chạy tới:

- Ngài gọi gì ạ?

- Hai chai bia có đá. – Rồi Lara quay lại nói với Bantasas. – Thú vị lắm! Việc này rất thú vị! Ông không bịa đấy chứ? Thú thật, chỗ yếu nhất của câu chuyện này là quan hệ cha con của ông.

- Ngài còn nghi ngờ nữa sao? – Bantasas giận đỏ mặt lên.

- Thôi ông bạn già, giận dữ làm gì? Tôi nói như vậy là lấy tư cách mộ luật gia mà xét trọng luợng của những chứng cớ, bằng chứng của chúng ta hơi yếu, ông ạ. Nhưng vẫn có thể xoay chuyển được tình hình. Và kiếm được một số tiền kha khá,

- Tôi cần con chứù không cần tiền! – Bantasas phản đối.

- Ai chẳng cần tiền, nhất là nhà lại có thêm một miệng ăn. – Lara thuyết lý. Lão nheo mắt một cách ranh mãnh rồi nói tiếp. – Điều quý nhất và chắc ăn nhất trong vụ Sanvator này là chúng ta đã điều tra được về công việc nghiên cứu, thí nghiệm của ông ta. Chúng tacó thể đặt mìn vào đấy để cho tiền bạc trong cái kho vàng Sanvator phải đổ ra như nước mới thôi.

Bantasas nâng cốc rượu Lara rót lên miệng. Hắn nói:

- Tôi muốn đòi con tôi về. Ngài viết giúp dùm tôi tờ đơn gửi lên toà án.

- Không, không! Sao lại làm như vậy? – Lara vội gạt đi. – Nếu bắt đầu như

vậy thì hỏng hết mọi việc. Phát đơn kiện chỉ là giai đoạn kết thúc. Vậy ngài khuyên tôi nên làm thế nào?

- Trước hết, - Lara gập ngón tay cái lại, - chúng ta sẽ gửi cho Sanvator một lá thư lời lẽ thật lịch sự, báo cho ông ta rõ là chúng ta đã biết hết việc thí nghiệm và nghiên cứu bất hợp pháp của ông ta. Nếu Sanvator không muốn chúng ta phanh phui ra thì ông ta phải đưa cho chúng ta một trăm ngàn đôla. Đúng ít nhất là một trăm ngàn đôla. – Lara nhìn Bantasas có ý dò hỏi.

Bantasas cau mày im lặng.

- Hai là, khi chúng ta nhận được số tiền đó, và chắc chắn sẽ nhận được. Chúng ta sẽ gửi cho giáo sư Sanvator bức thư thứ hai, lời lẽ lịch sự hơn, báo cho lão biết rằng chúng ta đã tìm thấy cha ruột của Ichtyan, và muốn đòi con về, có thể đưa việc này ra toà. Nếu vậy, chuyện Sanvator làm hại Ichtyan sẽ bị bại lộ. Nếu Sanvator muốn tránh chuyện kiện cáo lôi thôi và muốn giữ Ichtyan lại thì phải nộp một triệu đôla do người của ta cử đến ở địa điểm và thời gian cũng do ta quyết định.

Nhưng Bantasas không chịu. Lão với chai rượu và định đập vào đâu tên cò luật pháp này. Lara chưa bao giờ thấy Bantasas nổi điên lên như vậy.

- Ông đừng nóng. Tôi nói chơi thôi. Hãy bỏ cái chai xuống! – Lara vừa nói vừa lấy tay che cái đầu hói nhẵn bóng.

- Mày!... Mày!... – Bantasas điên lên. – Mày xui tao bán con, bỏ con. Mày không có lương tâm? Hay mày không phải là người, mà là bò cạp, là rắn độc? Mày chẳng biết thế nào là tình cha con cả.

- Năm đứa! Năm đứa! – Đến lượt Lara nổi khùng quát lại. – Năm cái tình cha con! Tao có năm thằng con trai, năm thằng quỷ sứ đủ các cỡ! Năm cái miệng ăn bám! Tao biết hết! Con mày sẽ không đi đâu mất mà sợ. Chỉ cần mày kiên nhẫn một chút và nghe tao nói cho hết.

Bantasas dịu đi. Hắn đặt chai xuống bàn rồi nhình Lara:

- Nào, nói đi!

- Phải như vậy chứ! Sanvator sẽ nộp cho chúng ta một triệu đôla. Đó sẽ là của hồi môn cho Ichtyan của ông. Tất nhiên tôi cũng được chút đỉnh. Độ một trăm ngàn về công viết mọi giấy tờ và bản quyền tác giả của kế hoạch này.

Tôi nói với bác là sẽ thương lượng với nhau sau. Sanvator sẽ nộp cho chúng ta một triệu. Và khi lão ta nộp xong tiền...

- Thì ta sẽ phát đơn kiện.

- Không, cần phải kiên nhẫn một chút. Chúng ta sẽ gạ mấy nhà xuất bản và chủ mấy tập đoàn báo chí lớn nhất trả ta độ vài mươi ngàn đôla gì đó, và sẽ cho họ chi tiết về vụ án giật gân này... Có thể chúng ta còn xoay được cả tiền trong quỹ đen của bọn mật thám nữa. Vì chúng có thể nhờ chuyện này mà thăng quan tiến chức. Khi đã khai thác hết mọi khía cạnh của vụ Sanvator, ông cứ việc đưa ra toà, xin toà xem xét đến tình trạng cha con của ông.

Lara nốc một hơi cạn ly, rồi đặt mạnh xuống bàn, lão nhìn Bantasas một cách tự đắc:

- Ông thấy thế nào?

- Tôi đang mất ăn mất ngủ, mà ngài lại xúi tôi kéo dài chuyện này ra...

- Nhưng phải hiểu vì sao cần kéo dài mới được chứ!... – Lara nóng nảy ngắt lời – Vì sao? Vì một triệu đôla. Một triệu đôla. Oâng lú lẫn rồi sao? Oâng đã từng sống hai mươi năm không có Ichtyan.

- Đúng vậy. Nhưng bây giờ... tóm lại ngài cứ giúp tôi viết một lá đơn gửi lên toà án.

- Ông lẩm cẩm thật rồi. Tỉnh lại đi, ông Bantasas ơi! Oâng phải hiểu thế nào là một triệu đôla! Với số tiền ấy ông có thể mua mọi thứ trên đời.

- Nếu ngài không giúp, tôi sẽ nhờ người khác. – Bantasas tuyên bố dứt khoát.

Lara biết là phản đối bây giờ là vô ích. Lão lắc đầu thở dài, rút tờ giấy trong cặp ra rồi lấy bút viết.

Mấy phút sau, đơn kiện Sanvator về tội chiếm đoạt bất hợp pháp và làm hỏng thân thể con trai của Bantasas đã thảo xong.

- Tôi nói với ông lần cuối cùng, ông nên nghĩ lại đi. – Lara nói.

- Đưa đây! – Bantasas đưa tay ra lấy đơn

- Nộp cho ông chưởng lý, ông rõ chứ? – Lara tiễn Bantasas đi và lẩm bẩm trong miệng: "Nếu mày ngã cầu thang và què chân, tao cũng không thương!"

Ở phòng chưởng lý ra, Bantasas chạm trán với Juritas ở cầu thang lớn

- Mày đến đây để làm gì? – Juritas nhìn Bantasas một cách ngờ vực. – Mày kiện tao à?

- Phải, kiện tất cả chúng mày, - Bantasas muốn nói bọn Tây Ban Nha, - nhưng tao chẳng biết nói với ai. Mày đang giấu con gái tao ở đâu hả?

- Sao dám gọi tao là mày? – Juritas nóng mặt. – Nếu mày không phải là cha vợ tao thì tao đã đánh mày mấy hèo rồi.

Juritas lấy tay gạt Bantasas rồi trèo lên lầu. Hắn khuất sau một cánh cửa bằng gỗ sồi.

Viên chưởng lý thành phố Buenos Aieres hôm nay phải tiếp một vị khách rất đặc biệt. Đó là giám mục Huan de Gassilasso ở nhà thờ lớn đến.

Viên chưởng lý đang ngồi trong chiếc ghế bành vội đứng chào giám mục. Oâng ta cung kính mời vị khách quý ngồi xuống chiếc ghế bành lớn bọc da kê gần bàn làm việc.

Đức giám mục và viên chưởng lý và hai mẫu người đối chọi nhau. Viên chưởng lý có bộ mặt phì nộn và đỏ gay, miệng rộng môi dày, mũi lân. Ngón tay ông ta giống những trái chuối tiêu, còn mấy chiếc khuy cài trên cái bụng tròn căng chỉ rình đứt tung ra vì không đủ sức chống lại được lớp mỡ núng nính.

Khuôn mặt của đức giám mục thì lại gầy guộc và tái mét. Mũi gồ, cằm nhọn hoắt, cặp môi mỏng và thâm làm cho ông ta có cái dáng của một thầy tu chính cống. Đức giám mục không bao giờ nhìn thẳng vào mắt của người tiếp chuyện mình mình, tuy vẫn theo dõi người đó một cách rất tinh. Uy thế của đức giám mục rất lớn và ông ta sẵn sàng thoát ra khỏi những việc phần hồn để điều khiển những trò chính trị rắc rối ngoài đời. Sau khi chào hỏi chủ nhân, đức giám mục đi thẳng vào mục đích của việc mình đến. Ông khẽ hỏi:

- Tôi muốn biết vấn đề giáo sư Sanvator giải quyết tới đâu rồi?

- Thưa cha, cha mà cũng quan tâm đến vấn đề này sao? – Viên chưởng lý lễ phép thưa. – Đây là một vụ án đặc biệt! – Ông ta lấy một tập hồ sơ dày cộm để trên bàn, lật lật mấy trang rồi tiếp lời. – Theo báo cáo của Juritas, chúng tôi đã khám xét nhà giáo sư Sanvator. Juritas tố cáo Sanvator đã làm những phẫu thuật đặc biệt đối với súc vật. Những lời tố cáo đó đã được xác minh đầy đủ. Vườn của Sanvator quả là nhà máy chế tạo ra những quái thai. Thật là kỳ lạ! Sanvator đã...

- Về kết quả khám xét thì tôi đã biết qua báo chí. – Đức giám mục khẽ ngắt lời. – Nhưng các ông đã có những biện pháp gì đối với Sanvator? Hắn đã bị bắt chưa?

- Thưa cha, đã có. Ngoài ra chúng tôi còn mang về thành phố một thanh niên tên là Ichtyan để làm tang vật và nhân chứng, đó chính là Con quỷ biển đấy. Ai có thể ngờ rằng Con quỷ làm mọi người mất bao thời giờ lại là một quái vật trong sở thú của Sanvator? Hiện nay các chuyên gia và giáo sư đại học đang nghiên cứu những quái vật đó. Tất nhiên chúng tôi không thể chở về thành phố toàn bộ cái vườn thú ấy để làm tang vật sống được. Nhưng Ichtyan thì đã được đưa về và nhốt dưới hầm của toà án. Nó gây cho chúng tôi biết bao phiền toái. Cha nghĩ xem, chúng tôiphải làm cho nó một cái thùng lớn, vì thiếu nước nó không thể sống được. Sức khoẻ của nó đã giảm nhiều. Chắc Sanvator đã tạo một sự thay đổi đặc biệt gì đó trong cơ thể của nó và biến nó thành người cá. Các nhà bác học của chúng ta đang tìm hiểu về vấn đề này.

- Tôi quan tâm đến số phận Sanvator hơn. – Đức giám mục khẽ nói. – Oâng ta phạm điều luật nào? Theo ý ông thì Sanvator có thể bị kết án không?

- Vụ án Sanvator là một vụ án hết sức rắc rối. Thú thật là tôi chưa quyết định được là sẽ xử Sanvator theo điều luật nào. Đơn giản nhất là kết tội ông ta tiến hành giải phẫu bất hợp pháp và hỏng cơ thể của Ichtyan...

Đức giám mục bắt đầu cau mày:

- Ông cho rằng tất cả những việc làm đó của Sanvator không phải là phạm tội à?

- Nhưng phạm tội gì, thưa cha? Tôi còn nhận được đơn kiện của một thổ dân tên là Bantasas. Hắn quả quyết rằng Ichtyan chính là con trai của hắn. Tuy có hơi đuối lý nhưng chúng tôi sẽ có cách dùng hắn làm nhân chứng để buộc tội Sanvator nếu các chuyên viên xác định được Ichtyan đúng là con trai

Bantasas.

- Như vậy có nghĩa là Sanvator nhiều lắm chỉ có thể bị kết tội là vi phạm các quy chế về y khoa và bị xét xử về tội giải phẫu đứa trẻ mà không được bố mẹ nó đồng ý chứ gì?

- Và có thể vì tội là đã làm hỏng cơ thể của nó. Tội này nặng hơn. Nhưng trong việc này còn có một vấn đề rắc rối. Các chuyên viên đều nghiêng về ý kiến cho rằng một người bình thường không thể nảy ra tư tưởng làm cho các động vật biến dạng đi và tiến hành những cuộc mổ xẻ quái lạ như vậy được. Họ kết luận Sanvator là người mất trí, một người mắc bệnh tâm thần.

Đức giám mục ngồi im lặng, cặp môi mỏng mím lại. Một lúc sau, ông ta khẽ nói:

- Tôi không thể nào ngờ được nghe ông nói điều đó.

- Thưa cha, sao ạ? – viên chưởng lý ngạc nhiên hỏi dồn.

- Ngay cả đến ông, là người nắm rõ pháp luật trong tay mà cũng muốn biện hộ cho những hành động của Sanvator và cho rằng công việc nghiên cứu của hắn không phải là vô ích.

- Nhưng việc đó có gì là xấu đâu ạ?

- Và ông lại thấy khó khăn trong việc định tội. Toà án của nhà thờ, toà án của Chúa phán xét những hành động của Sanvator một cách khác. Oâng cho phép tôi được giúp ông một vài ý kiến chứ, ông chưởng lý?

- Xin cha cứ dạy. – Viên chưởng lý lúng túng đáp.

Đức giám mục bắt đầu nói như một người giảng đạo, một người tố cáo:

- Ông cho rằng những việc làm của Sanvator không phải là vô ích sao? Oâng cho rằng những con vật và người mà hắn làm méo mó đi lại có cái ưu việt hơn trước sao? Như vậy là thế nào? Phải chăng thượng đế đã tạo ra con người một cách không hoàn chỉnh? Chẳng lẽ ta phải cần đến sự can thiệp của giáo sư Sanvator thì thân thể con người mới được hoàn chỉnh?

Viên chưởng lý gục đầu ngồi im lặng. Trước mặt nhà thờ, ông bị rơi vào địa vị của một người bị tố cáo. Ông ta đâu ngờ đến nông nỗi ấy.

- Chẳng lẽ ông quên những lời nói trong kinh Thánh, chương 1, câu 26: "Đức Chúa trời dạy: Ta sẽ tạo ra con người theo ý ta". Tiếp theo câu 27: "Và đức Chúa trời đã tạo ra con người theo ý Chúa". Thế mà Sanvator dám cả gan làm sai lệch mẫu người của Chúa. Thậm chí cả ông nữa, ông cũng thấy đó là có lợi.

- Xin cha tha lỗi cho... – Viên chưởng lý chỉ lắp bắp được như vậy thôi.

- Ông có nhận thấy là con người được thượng đế tạo ra là toàn thiện toàn mỹ không? – Đức giám mục nói một cách hào hứng. – Ông thuộc làu những điều luật ngoài đời, mà quên mất luật của Chúa. Oâng hãy nhớ lại điều 31 cùng chương đó của quyển I: "Và Chúa Trời đã thấy tất cả những gì Người tạo ra là đẹp đẽ và vô cùng". Thế mà giáo sư Sanvator của ông lại cho rằng phải sửa đổi, phải làm lại, rằng con người phải sống được cả trên cạn lẫn dưới nước, và ông cũng nghĩ làm vậy là thông minh, là hợp lý. Thật là một sự bất kính, một thái độ báng bổ. Hay là những luật lệ dân sự của chúng ta thôi không trừng trị những tội về tôn giáo nữa? Nếu như rồi đây mọi người sẽ hùa theo các ông mà cho rằng: "Đúng, con người do thượng đế tạo ra còn nhiều chỗ chưa hoàn hảo. Phải đưa cho bác sĩ Sanvator "làm lại", thì sẽ ra sao? Đó chẳng phải là một sự phá hoại ghê gớm đối với tôn giáo thì là gì? Đức Chúa trời thấy tất cả những gì Người tạo ra đều tốt đẹp. Thế mà Sanvator lại tạo ra những quái vật gớm ghiếc như để nhạo báng Người. Và ông, ông lúng túng trong việc lên án những hành động đó của Sanvator.

Đức giám mục ngừng lại. Oâng ta hài lòng về ấn tượng do lời nói của mình đã gây ra cho viên chưởng lý. Một lát sau, ông ta nói tiếp, giọng to dần:

- Nếu tôi nói rằng tôi quan tâm đến số phận của Savator hơn, thì lẽ nào tôi dững dưng trước số phận của Ichtyan được? Anh này thậm chí không có cả tên thánh vì Ichtyan tiếng Hy Lạp chẳng có nghĩa gì khác ngoài nghĩa Người cá. Dù bản thân Ichtyan không có tội gì, dù anh ta chỉ là nạn nhân thôi thì anh ta vẫn là một vật chống lại Chúa, trái với ý Chúa. Sự tồn tại của Ichtyan có thể làm cho tư tưởng người ta hoang mang, đẩy người ta đến những ý nghĩ tội lỗi, cám dỗ người ta khiến cho những kẻ thiếu đức tin phải dao động. Ichtyan không thể tồn tại được! Tốt nhất là nếu thượng đế gọi Ichtyan về bên Người, nếu anh thanh niên bất hạnh đó chết vì do cơ thể bị tàn phế. – Đức giám mục đưa mắt nhìn viên chưởng lý một cách đầy ý nghĩa. – Dù thế nào, Ichtyan cũng phải được xét xử và giam giữ, vì ngoài ra nó còn phạm nhiều tội khác như ăn trộm cá của dân chài, cắt thủng lưới của người ta rồi lại làm cho người ta khiếp sợ đến nỗi không ai dám đánh cá nữa và dân

thành phố bị thiếu cá ăn. Tên vô thần Sanvator và Ichtyan, đứa con đáng ghê tởm của hắn, là một lời thách thức láo xược đối với nhà thờ, đối với thượng đế! Nhà thờ sẽ không bao giờ hạ vũ khí trước khi chúng bị tiêu diệt.

Đức giám mục tiếp tục buộc tội. Viên chưởng lý ngồi trước mặt ông ta và không dám cắt ngang những lời ghê gớm ấy.

Cuối cùng, khi đức giám mục nói xong, viên chưởng lý mới đứng dậy tiến về phía cha và cất giọng khàn khàn:

- Là một con chiên, con sẽ đến xưng tội ở nhà thờ của Chúa. Là một nhà chức trách, con xin cảm ơn cha đã giúp đỡ. Bây giờ con đã thấy rõ tội trạng của Sanvator. Hắn sẽ bị trừng trị. Ichtyan chũng không thoát được lưỡi gươm của pháp lý.

Chương 14: NGƯỜI MẤT TRÍ THIÊN TÀI

Việc xét xử ở toà án không đánh gục được bác sĩ Sanvator. Trong nhà tù, ông vẫn bình tĩnh tự tin. Nói chuyện với các thẩm phán và chuyên viên, ông có thái độ khoan dung kẻ cả như thái độ của người lớn đối với trẻ con vậy.

Bản chất của ông không chịu được sự nhàn rỗi. Ông viết nhiều và đã giải phẫu vài trường hợp xuất sắc ở bệnh xá nhà tù. Trong số những người bệnh của ông có cả vợ người cai ngục. Bà ta bị một cái nhọt độc nguy hiểm đến tính mạng. Sanvator cứu sống bà ta đúng lúc các bác sĩ được mời đến đều đã lắc đầu chịu bất lực.

Ngày xét xử đã đến. Phòng xử án rộng thênh thang vẫn không đủ chứa tất cả những người muốn đến tham dự phiên toà. Công chúng chen chút nhau ở các hành lang, đứng chật cả quảng trường trước toà án, dòm qua cửa sổ. Nhiều kẻ tò mò leo lên những cây mọc gần toá án.

Sanvator bình thản ngồi xuống ghế dành cho bị cáo. Oâng tỏ ra tự trọng đến nỗi người ngoài có thể nghĩ ông là quan toà chứ không phải bị cáo. Oâng từ chối không nhận luật sư bào chữa.

Hàng trăm con mắt đổ dồn vào ông. Nhưng ít người chịu được cái nhìn của ông.

Ichtyan cũng làm mọi người chú ý không kém, nhưng anh vắng mặt. Mấy ngày gần đây anh bị mệt và hình như suốt ngày phải ngâm mình trong thùng nước để tránh những con mắt tò mò đã làm anh chán ngắt. Trong vụ án này, Ichtyan chỉ là một nhân chứng để buộc tội, hay đúng hơn là một tang vật, theo lời viên chưởng lý.

Viêc xử tội Ichtyan sẽ được tiến hành riêng, sau khi xử Sanvator. Viên chưởng lý phải làm như vậy vì đức giám mục rất nôn nóng về vấn đề Sanvator, và vì việc thu nhập tang chúng để kết tội Ichtyan đòi hỏi khá nhiều thời gian. Bọn tay chân của viên chưởng lý tích cực và thận trọng tuyển mộ những nhân chứng cho vụ Ichtyan trong quán Palm tree. Tuy vậy, đức giám mục vẫn không ngừng gợi ý cho viên chưởng lý rằng lối thoát tốt đẹp nhất vẫn là cho Ichtyan về chầu Chúa. Cái chết đó sẽ là chứng minh hùng hồn

rằng bàn tay con người chỉ có khả năng làm hỏng những vật do Thượng đế tạo ra.

Ba chuyên viên là giáo sư đại học đọc những kết luận của mình. Mọi người đều lắng nghe như nuốt từng lời từng chữ của các nhà bác học. Giáo sư Seiner, chuyên viên trưởng của toà án, một người đã đứng tuổi nói trước:

- Theo yêu cầu của toà, chúng tôi đã xem kỹ những con vật và anh Ichtyan mà giáo sư Sanvator đã giải phẫu trong phòng thí nghiệm của ông ta. Chúng tôi đã xem xét kỹ những phòng thí nghiệm và phòng mổ tuy nhỏ nhưng được trang bị rất tốt của ông ta. Khi giải phẫu, giáo sư Sanvator đã dùng những dụng cụ hiện đại nhất như dao điện, tia cực tím chống nhiễm độc... Ngoài ra còn có những dụng cụ mà các nhà giải phẫu khác chưa hề biết. Chắc chắn là giáo sư Sanvator đã đặt làm riêng cho mình những thứ này. Tôi sẽ không nói tỉ mỉ về những thí nghiệm đối với súc vật của giáo sư. Những thí nghiệm này thể hiện những ý đồ hết sức táo bạo và các phương pháp giải phẫu tuyệt vời. Giáo sư đã di dời các tổ chức và cả từng cơ quan cơ thể động vật từ chỗ này sang chỗ khác, đã khâu liền hai con vật với nhau, đã biến những con vật lưỡng mang thành đơn mang và ngược lại. Giáo sư đã biến đực thành cái, đã tìm ra những phương pháp làm con người trẻ lại. Trong vườn của giáo sư Sanvator, chúng tôi thấy những đứa trẻ từ vài tháng đến mười bốn tuổi thuộc nhiều bộ lạc da đỏ khác nhau.

- Ông thấy tình trạng những đứa trẻ đó ra sao? – Viên chưởng lý hỏi.

- Chúng đều khoẻ mạnh và vui tươi. Chúng nô đùa trong vườn. Nhiều đứa đã được Sanvtor cứu sống. Thổ dân rất tin ông ta và đem con từ những nơi xa xôi nhất đến.

Trong phòng xử án có tiếng thở dài:

- Tất cả các bộ lạc đều mang con em đến nhờ Sanvator cứu giúp.

Viên chưởng lý bắt đầu lo lắng. Sau khi nói chuyện với đức giám mục, khi tư tưởng ông ta đã có một phương hướng mới, ông ta không thể bình tĩnh nghe những lời khen Sanvator được. Ông ta hỏi Seiner:

- Ông có cho rằng việc nghiên cứu của Sanvator là có ích và hợp lý không?

Nhưng viên chánh án, một lão già tóc bạc phơ, vẻ mặt khắc khổ, sợ Seiner sẽ trả lời khẳng định nên vội can thiệp ngay:

- Toà không cần biết quan điểm riêng của chuyên viên về những vấn đề khoa học. Tôi yêu cầu chuyên viên Seiner báo cáo tiếp. Việc xét nghiệm anh thanh niên Ichtyan thuộc bộ lạc Araucan đã đưa đến những kết luận gì?

- Người anh ta có một lớp vảy nhân tạo phủ ngoài không rõ bằng chất gì rất bền và dẻo. Việc phân chất vẫn chưa làm xong. Ở dưới nước đôi khi Ichtyan dùng mắt kính có tròng rất đặc biệt, chỉ số khúc xạ xấp xỉ 2. Khi tháo bỏ lớp vảy trên người Ichtyan ra, chúng tôi phát hiện được ở dưới xương bả vai có hai lỗ tròn đường kính mười centimét được đậy kín bởi năm màng da giống như mang cá mập.

Trong phòng có tiếng rì rầm tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Đúng vậy, - chuyên viên Seiner nói tiếp, - thật là khó tin, nhưng quả thật là Ichtyan vừa có phổi người vừa có mang cá. Vì vậy, anh ta sống được cả trên cạn lẫn dưới nước.

- Anh ta là Người cá? – Viên chưởng lý hỏi một cách mỉa mai.

- Đúng vậy, có thể gọi anh ta là Người cá.

- Nhưng vì sao Ichtyan có được bộ mang cá mập? – Viên chánh án hỏi.

Seiner khoát tay trả lời:

- Đó là một điều bí ẩn mà có lẽ chính giáo sư Sanvator sẽ giải thích cho chúng ta. Ý kiến chúng tôi thế này, theo định luật sinh vật học Hecken, trong sự phát triển của mình, mỗi sinh vật đều lặp lại các hình thái mà loài đó đã trải qua trong thời gian hàng triệu năm trên trái đất. Có thể nói chắc chắn rằng tổ tiên loài người xưa kia đã thở bằng mang.

Viên chưởng lý ngồi nhổm dậy nhưng chánh án ra hiệu bảo ngồi xuống.

- Đến ngày thứ hai mươi thì bào thai người có bốn nếp gấp mang chồng lên nhau. Nhưng sau đó thì bộ mang được cải tạo, cung mang thứ nhất biến thành đường thính giác; cung mang thứ hai biến thành những mấu và thân xương dưới lưỡi; cung mang thứ ba biến thành sụn giáp trạng. Chúng tôi không nghĩ rằng giáo sư Sanvator đã kìm hãm được sự phát triển của Ichtyan trong giai đoạn bào thai. Thật ra khoa học đã từng biết đến những trường hợp mà ở người trưởng thành vẫn còn lại lỗ mang trên cổ, dưới cằm và chưa

kín miệng. Đó là những lỗ rò. Tất nhiên với những chỗ mang còn sót lại đó, không thể sống dưới nước được. Khi bào thai phát triển không bình thường như thế có hai khả năng hoặc là vẫn tiếp tục lớn lên nhưng sẽ cản trở sự phát triển của cơ quan thính giác và những thay đổi khác về giải phẫu. Trong trường hợp đó Ichtyan có thể sẽ biến thành một quái vật có cái đầu nửa cá nửa người nhỏ xíu. Hoặc là Ichtyan vẫn phát triển bình thường, nhưng mang sẽ bị tiêu biến đi, trên thực tế Ichtyan là một thanh niên phát triển bình thường, tai thính, hàm dưới và phổi như những người khác. Ngoài ra Ichtyan còn có một bộ mang hoàn chỉnh. Mang và phổi hoạt động cụ thể ra sao và quan hệ như thế nào, nước có vào mang qua miệng và phổi không hay là thâm nhập vào mang qua một lỗ nhỏ mà chúng tôi đã phát hiện được trên người Ichtyan, diều đó chúng tôi không biết. Nếu được mổ ra xem thì chúng tôi mới giải đáp được những câu hỏi đó. Tôi xin nhắc lại, đó là một điều bí ẩn mà chính giáo sư Sanvator có nhiệm vụ phải nói rõ. Giáo sư phải giải thích cho chúng tôi về nguồn gốc của những con chó trông như loại báo Iagoa, những con khỉ lưỡng thê như Ichtyan.

- Kết luận chung của ông như thế nào? – Viên chánh án hỏi.

Giáo sư Seiner, một nhà bác học giải phẫu rất nổi tiếng trả lời thẳng thắn:

- Tôi xin thú thật rằng tôi chẳng hiểu gì trong việc này. Tôi chỉ có thể nói rằng công trình nghiên cứu của giáo sư Sanvator là những công việc của bậc thiên tài. Chắc giáo sư cho rằng nghệ thuật giải phẫu của mình đã đạt tới đỉnh cao, tới mức có thể tháo lắp và thay đổi thân thể con người và loài vật theo ý mình. Và mặc dù trên thực tế ông đã thực hiện được ý đồ của mình một cách suất sắc, nhưng sự táo bạo và qui mô rộng lớn của những ý đồ đó rất gần với... sự mất trí.

Sanvator mỉm cười khing bỉ. Ông không biết rằng vì muốn ông nhẹ tội hơn, các chuyên viên đã nêu lên vấn đề ông mất trí nhằm thay thế chế độ nhà tù bằng chế độ điều trị.

Giáo sư Seiner thấy Sanvator mỉm cười bèn nói tiếp:

- Tôi không khẳng định rằng Sanvator là người mất trí, nhưng dù sao, theo chúng tôi vẫn phải đưa bị cáo vào nhà an dưỡng thần kinh để các bác sĩ chuyên khoa theo dõi trong một thời gian dài.

- Vấn đề mất trí không được toà đặt ra. Toà sẽ thảo luận vấn đề đó sau. – Viên chánh án nói. – Gíao sư Sanvator, ông muốn giải thích một số vấn đề

đã được các chuyên viên và ông chưởng lý nêu ra không?

- Có. Tôi sẽ giải thích. Nhưng đó cũng là lời phát biểu cuối cùng của tôi trước toà.

Sanvator bình tĩnh đứng dậy và đưa mắt nhìn khắp phòng xử án như muốn tìm ai. Ông nhận ra Bantasas, Christo và Juritas trong đám người ngồi xem. Đức giám mục ngồi ở hàng đầu. Sanvator nhìn ông ta hơi lâu một chút. Trên khuôn mặt giáo sư thoáng một nụ cười. Sau đó, giáo sư lại đưa mắt tiếp tục tìm kiếm. Cuối cùng, ông nói:

- Tôi không thấy nguyên cáo có mặt ở phòng này.

- Tôi là nguyên cáo đây! – Bantasas bật dậy và quát lên.

Christo cầm ống tay áo của em mình giật giật và kéo Bantasas ngồi xuống.

Viên chánh án hỏi:

- Ông muốn nói đến những con vật bị ông làm hại thì toà xét thấy không cần thiết phải đưa chúng ra trình diện ở đây. Còn Ichtyan – người cá - thì đang ở trong toà này.

- Tôi nói đến đức Chúa trời! – Sanvator nói một cách ngiêm trang và bình tĩnh.

Nghe câu trả lời đó viên chánh án choáng váng ngã người ra lưng ghế và nghĩ thầm: “Sanvator điên rồi sao? Hay là hắn giả vờ điên để tránh tù tội?”

- Ông nói gì vậy? – Viên chánh án hỏi.

-Tôi nghĩ rằng toà phải biết rõ điều ấy. Ai là người bị thiệt hại chủ yếu và duy nhất trong vụ này? Đúng là chỉ có đức Chúa trời. Theo ý toà án thì những hành động của tôi xâm phạm vào lĩnh vực của Chúa. Chúa rất hài lòng về những gì mình tạo ra, thế mà có một anh bác sĩ lại đột nhiên tuyên bố: “Chúa làm còn thiếu sót nhiều. Phải làm lại thôi!”. Rồi anh ta bắt tay vào sửa đổi lại công trình của Chúa theo ý mình.

- Thật là một sự báng bổ! Tôi yêu cầu ghi lại những lời nói đó vào biên bản. – Viên chưởng lý nói với vẻ mặt của một người bị động chạm đến những tình cảm thiêng liêng nhất.

Sanvator nhún vai:

- Tôi chỉ truyền đạt lại thực chất của bản cáo trạng thôi. Tất cả những lời buộc tội tôi chẳng phải đã quy kết về một điều đó sao? Tôi đã đọc hồ sơ. Thoạt tiên người ta chỉ buộc tội tôi là mổ xẻ người và xúc vật và làm cho chúng tàn tật. Bây giờ thêm một tội nữa, tội báng bổ. Ngọn gió đó từ đâu thổi tới vậy? Phải chăng là từ phía nhà thờ lớn tới?

Giáo sư Sanvator nhìn đức giám mục:

- Các ngài tự dựng lên vụ án, trong đó vô hình chung đức Chúa trời là nguyên cáo, còn trên ghế bị cáo ngoài tôi ra còn có Darwin. Có lẽ những lời tôi nói sẽ còn làm cho mấy vị ngồi đây buồn phiền, nhưng tôi tiếp tục khẳng định rằng cơ thể của động vật và cả của con người nữa vẫn chưa hoàn thiện và cần được tu chỉnh lại. Tôi hy vọng rằng đức giám mục Huan de Gassilasso có mặt tại đây sẽ xác nhận điều đó.

Lời phát biểu của giáo sư làm mọi người sửng sốt. Giáo sư nói tiếp:

- Năm 1915, trước khi tôi ra mặt trận ít lâu, tôi đã may mắn được góp phần sửa đổi chút ít cơ thể của đức giám mục đáng tôn kính, nghĩa là cắt ruột thừa cho ngài. Tôi còn nhớ, khi nằm trên bàn mổ, ngài không phản đối gì về việc tôi đã dùng dao để thực hiện sự thay đổi mẫu người của Chúa. Có đúng thế không, thưa ngài? – Sanvator nhìn chằm chằm vào giám mục .

Huan de gassilasso ngồi im không nhúc nhích. Chỉ có hai gò má vốn tái xanh hơi đỏ lên và những ngón tay thon thon hơi run.

- Còn trường hợp khác xảy ra khi tôi mở phòng mạch tư và làm những phẫu thuật giúp con người trẻ lại. Người yêu cầu tôi giúp làm trẻ lại chẳng ai khác mà chính là ngài chưởng lý Augustos...

Nghe đến đây viên chưởng lý định lên tiếng phản đối nhưng bị tiếng cười của công chúng che lấp đi.

- Tôi yêu cầu ông đừng nói lan man. – Viên chánh án nghiêm nghị nói.

- Lời yêu cầu đó nên dành cho chính bản thân toà án. Không phải tôi mà là toà đã đặt ra vấn đề đó. Phải chăng có người ngồi đây đang hoảng sợ trước ý kiến cho rằng tất cả chúng ta xưa kia đều là khỉ, thậm chí là cá, sau đó có

được khả năng nói và nghe là nhờ những cung mang đã biến thành cơ quan ngôn ngữ và thính giác? – Quay về phía ông chưởng lý đang tỏ vẻ nôn nóng, Sanvator nói. – Ông cứ bình tĩnh! Tôi không có ý định tranh luận với ai ở đây hoặc lên lớp về học thuyết tiến hoá đâu. – Ngừng một lát, Sanvator nói tiếp. – Sự đau đớn chẳng phải ở chỗ con người xuất thân từ loài vật mà ở chỗ con người chưa khác giống vật mấy... Vẫn thô bạo, tàn ác, đần độn như thế. Oâng bạn bác học đồng nghiệp của tôi đã làm các ngài sợ một cách vô ích. Ông có thể không cần nói đến sự phát triển của bào thai. Tôi không cần tác động đến bào thai. Cũng chẳng cần cho các con vật lai giống với nhau. Tôi là một nhà giải phẫu. Dụng cụ duy nhất của tôi là con dao. Là một nhà phẫu thuật, tôi đã cứu chữa cho nhiều người. Khi giải phẫu người bệnh, tôi thường phải ghép nhiều mô, nhiều tuyến lại với nhau. Để hoàn thiện phương pháp này, tôi đã làm nhiều thí nghiệm ghép mô ở động vật.

Tôi đã quan sát rất lâu những động vật được giải phẫu trong phòng thí nghiệm và cố tìm hiểu, nghiên cứu xem những bộ phận được chuyển đến chỗ mới, đôi khi rất xa lạ, diễn biến ra sao. Quan sát xong, tôi chuyển chúng ra vườn. Khu vườn bảo tàng của tôi thế là đã được hình thành. Tôi đặc biệt say sưa nghiên cứu vấn đề trao đổi và ghép mô giữa các loài khác nhau, thí dụ giữa cá và động vật có vú, và ngược lại. Ở đây tôi đã đạt được cái mà các nhà bác học khác cho là hoàn toàn không tưởng. Nhưng có gì khác biệt đâu? Những việc tôi làm được hôm nay, mai đây các nhà giải phẫu bình thường cũng làm được. Giáo sư Seiner hẳn phải biết những phẫu thuật gần đây nhất của nhà giải phẫu người Đức là Dauerbrukher. Oâng ta đã thành công trong việc thay thế một cái đùi bị đau bằng xương ống chân.

- Còn Ichtyan thì sao? – Seiner hỏi.

- Ichtyan là niềm tự hào của tôi. Khi giải phẫu Ichtyan, cái khó không chỉ phải ở kỹ thuật. Tôi phải thay đổi toàn bộ công việc của cơ thể con người và có như vậy Ichtyan mới có thể sống được. Sáu con khỉ đã chết trong các cuộc thí nghiệm trước khi tôi đạt được mục đích, để yên tâm tiến hành mổ thằng bé.

- Phẫu thuật đó được tiến hành ra sao? – Viên chánh án hỏi.

- Tôi đã ghép mang một con cá mập cho thằng bé. Và thế là nó có khả năng sống trên cạn lẫn dưới nước.

Trong đám công chúng có nhiều tiếng xì xào ngạc nhiên. Các phóng viên báo chí lao tới máy điện thoại để báo ngay về toà soạn tin tức sốt dẻo đó.

- Sau đó tôi lại đạt được một thành công nữa lớn hơn, đó là con khỉ mà các ngài đã thấy. Nó có thể sống rất lâu trên cạn cũng như dưới nước mà không hại gì đến sức khoẻ. Còn Ichtyan có thể sống trên cạn nhiều nhất là ba bốn ngày đêm. Nếu ở trên cạn lâu quá thì rất có hại, phổi sẽ làm việc quá sức, mang sẽ khô lại, và sẽ đau nhói hai bên sườn. Tiếc rằng khi tôi đi vắng, Ichtyan đã vi phạm chế độ do tôi đề ra... Nó đang đau đớn vì một chứng bệnh hiểm nghèo. Sự cân bằng trong cơ thể nó bị phá vỡ, vì vậy nó phải ngâm mình dưới nước phần lớn thời gian.

- Xin phép được hỏi bị cáo một câu, - viên chưởng lý xin phép chánh án. – Do đâu mà ông nảy ra ý định tạo ra người cá và làm như thế là nhằm mục đích gì?

- Ý nghĩ của tôi trước sau vẫn là con người không được hoàn chỉnh. Trong quá trình tiến hoá. Tuy con người có được nhiều cái hơn hẳn tổ tiên, nhưng lại mất đi nhiều cái mà tổ tiên họ đã có trong những giai đoạn phát triển sơ khai của mình. Sinh hoạt dưới nước sẽ cho con người những điều ưu việt lớn lao. Thếthì sao ta không trả lại cho người cái khả năng đó? Qua lịch sử phát triển của động vật, chúng ta biết rằng tất cả những loài thú sống trên cạn đều thoát thai từ những loài sống dưới nước, chúng đều từ biển bò lên. Chúng ta lại biết rằng một số động vật trên cạn lại quay về sống dưới nước. Cá heo xưa kia là cá, nhưng đã có thời gian bò lên cnạ và trở thành động vật có vú. Nhưng sau đó, nó lại quay về biển và vẫn nuôi con bằng sữa như cá voi. Cả cá voi lẫn cá heo đều thở bằng phổi. Có thể giúp cá heo trở thành cá phổi lưỡng thê. Ichtyan đã yêu cầu tôi làm việc đó. Nếu được, thì bạn của nó là con cá heo Leading sẽ có thể cùng nó lặn rất lâu dưới nước.

Tôi đang chuẩn bị làm phẫu thuật đó cho con Leading. Là người cá đầu tiên trên trái đất và là người đầu tiên sống trong thế giới của cá, Ichtyan sẽ không cảm thấy cô đơn. Nhưng nếu những người khác cũng theo chân nó mà thâm nhập vào biển cả thì cuộc sống sẽ khác hẳn. Lúc đó con người sẽ thắng được nước, một lực lượng hùng mạnh của thiên nhiên một cách dễ dàng. Các ngài hẳn biết lực lượng đó thế nào rồi. Chắc các ngài đã biết rằng diện tích đại dương là 361 triệu 50 ngàn km2. Hơn 7 phần 10 diện tích trái đất bị nước bao phủ. Khoảng nước mênh mông đó với những trữ lượng vô cùng tận về thực phẩm và nguyên liệu cho công nghiệp có thể chứa được hàng triệu, hàng tỉ người. Hơn 362 triệu km2 chỉ là diện tích bề mặt. Mà con người thì lại có thể ở dưới nước thành nhiều tầng. Hàng tỉ người có thể sống thênh thang thoải mái dưới nước.

Còn sức mạnh của nước thì sao?

Các ngài đều biết rằng nước biển nuốt một số năng lượng mặt trời ngang với 79 tỉ mã lực. Nếu nhiệt không bốc lên trong không khí và mất đi vì một số lý do khác thì biển đã sôi lên từ lâu rồi. Biển quả thật là một nguồn dự trữ năng lượng vô tận. Con người đã sử dụng nguồn năng lượng đó như thế nào? Gần như chưa được chút nào .

Còn sức mạnh của những hải lưu nữa!

Riêng hải lưu Goesltream cùng với hải lư Florida chuyển đi được 91 tỉ tấn nước trong một giờ hơn một con sông lớn khoảng 3000 lần. Và đó mới chỉ tính một hải lưu thôi! Con người đã sử dụng chúng thế nào? Gần như chưa sử dụng được chút nào!

Còn sức mạnh của sóng biển và thuỷ triều thì thế nào?

Các ngài biết rằng sóng biển thường mạnh bằng khoảng 28.000 đến 30.000 kg trên một mét vuông. Ngọn sóng có thể cao tới 43 mét, khi đó sóng có thể bốc lên một vật nặng đến một triệu kilogram, như những tảng đá lớn chẳng hạn. Còn thuỷ triều lên có thể đạt đến độ cao hơn 16 m, bằng chiều cao của một toà nhà bốn tầng. Con người đã sử dụng những lực lượng đó như thế nào? Gần như chưa sử dụng gì!

Ở trên cạn, sinh vật không thể lên cao quá khỏi mặt đất và xuống quá sâu khỏi lòng đất. Ở biển cả thì ở đâu cũng có sự sống, từ xích đạo đến hai cực, từ mặt nước đến độ sâu khoảng 10 km. Chúng đang khai thác những của cải vô tận của biển ra như thế nào? Chúng ta đánh cá. Xin thưa rằng, chúng ta chỉ mới động đến cái vỏ trên cùng của biển mà bỏ qua những vùng nước sâu chưa được dùng đến. Chúng ta chỉ mới mò được hải miên, san hô, ngọc trai và tảo mà thôi!

Chúng ta chỉ mới làm được một số công trình dưới nước như đặt mống cầu và đập nước, trục những tàu bị đắm lên mà thôi! Nhưng chúng ta đã phải chịu rất nhiều vất vả, gian khổ và lắm khi còn phải mất mạng. Oâi, con người sống trên cạn thật đáng thương! Chỉ cần hai phút không thở được là anh ta đã chết. Như vậy thì còn làm được việc gì nữa?

Nếu như con người có thể sống dưới nước mà không cần áo giáp, không cần dưỡng khí thì tình hình sẽ khác đi. Anh ta sẽ phát hiện ra biết bao nhiêu kho báu, Ichtyan đấy, nó nói với tôi... Nhưng tôi e rằng sẽ làm cho con quỷ tham

lam trong con người sẽ trỗi dậy. Ichtyan mang từ đáy biển về cho tôi những mẩu kim loại và quặng hiếm. Xin các ngài đừng mất bình tĩnh. Nó mang về cho tôi những mẩu vật rất nhỏ bé, nhưng trữ lượng dưới biển có thể rất lớn.

Nếu con người có thể sống được dưới nước thì việc khai thác biển sâu sẽ tiến những bước khổng lồ. Biển sẽ không còn là một lực lượng thiên nhiên khủng khiếp đối với chúng ta nữa. Chúng ta sẽ không phải than khóc với những người ch6ét đuối nữa...

Tất cả những người có mặt tại toà hôm nay dường như đã trông thấy cái thế giới ngầm dưới nước được con người chinh phục. Nếu chế ngự được biển cả thì có lợi biết bao! Thậm chí niên chánh án cũng không tự kiềm chế được:

- Nhưng vì sao ông không công bố những kết quả nghiên cứu của mình?

- Tôi không muốn vội phải ngồi trên ghế bị cáo. – Sanvator mỉm cười trả lời. – Sau nữa tôi ngại rằng phát minh của tôi trong những điều kiện của chế độ xã hội của chúng ta hiện nay sẽ có hại nhiều hơn có lợi. Xung quanh Ichtyan đã có sự tranh chấp. Ai đã tố cáo tôi đã trả thù? Chính Juritas, người đã bắt cóc Ichtyan của tôi. Rồi các vị tướng lĩnh và đô đốc lại có thể đoạt Ichtyan từ tay Juritas để buộc người cá phải đánh đắm các chiến hạm của kẻ thù. Không, tôi không thể biến Ichtyan này và những Ichtyan khác thành vật sở hữu chung trong một nước để cho sự tranh giành và tham lam biến những phát minh quan trọng nhất thành những điều xấu xa tồi tệ và làm tăng thêm những đau khổ của con người. Tôi nghĩ đến...

Bác sĩ Sanvator ngừng lại một lát, rồi bỗng đổi giọng nói tiếp:

- Mà thôi, tôi cũng chẳng nói về diều ấy làm gì. Nếu nói, người ta sẽ cho tôi là mất trí. – Sanvator mỉm cười nhìn Seiner. – Không, tôi không dám nhận vinh dự là một người mất trí, dù là người mất trí thiên tài. Tôi không gàn dở, không lẩm cẩm chút nào. Tôi đã chẳng thực hiện được những điều tôi muốn đó rồi sao? Tất cả những công trình của tôi, các ngài đều đã trông thấy tận mắt. Nếu các ngài thấy những việc làm đó là tội lỗi, xin các ngài cứ trừng trị thẳng tay. Tôi không xin các ngài khoan hồng.

Chương 15: VĨNH BIỆT GUTTIERES

Khi nghiên cứu Ichtyan, ngoài việc chú ý tới những đặc tính về thể chất, các chuyên viên còn tìm hiểu cả những khả năng trí tuệ của anh nữa.

- Năm nay là năm bao nhiêu? Tháng này là tháng mấy? Hôm nay là ngày mấy, thứ mấy? - Họ hỏi Ichtyan.

Nhưng Ichtyan trả lời:

- Tôi không biết.

Ichtyan lúng túng khi trả lời những câu hỏi thông thường nhất. Chỉ vì anh đã sinh hoạt và được dạy dỗ trong điều kiện đặc biệt. Anh giống một đứa trẻ to xác.

Các chuyên kết luận: "Ichtyan là người đần độn, ngu dại". Kết luận đó đã giúp Ichtyan khỏi bị xét xử. Toà chấm dứt việc truy tố Ichtyan và chỉ định người đỡ đầu anh. Hai người xin đỡ đầu anh là Juritas và Bantasas.

Sanvator nói đúng khi ông khẳng định rằng Juritas tố cáo ông vì thù hằn. Nhưng Juritas trả thù ông không phải vì mất Ichtyan, mà còn muốn đoạt lại Ichtyan và trở thành người đỡ đầu của anh. Hắn chẳng tiếc vài chục viên ngọc quý để đút lót cho các quan toàvà uỷ viên của hội đồng giám hộ. Juritas đã gần đạt được mục đích.

Dựa vào quyền làm cha, Bantasas xin được đỡ đầu Ichtyan. Nhưng hắn không gặp may. Mặc dù Lara đã hết sức chạy chọt, các chuyên viên vẫn tuyên bố rằng họ không thể quyết định khi chỉ dựa vào lời làm chứng của một người là Christo. Hơn nữa, vì Christo là anh ruột của Bantasas nên các chuyên viên không thể tin hoàn toàn được.

Với tư cách là nguyên cáo và là cha của đứa trẻ, Bantasas cần có mặt ở toà khi xét xử. Nhưng việc công nhận quyền làm cha của lão không nằm trong dự kiến của toà án và nhà thờ. Họ chủ trương phải thanh toán Ichtyan.

Christo lúc này đã ra ở với Bantasas. Lão bắt đầu lo lắng cho em. Bantasas

luôn ủ rũ quên ăn, quên ngủ. Có lúc hắn lồng lộn trong gian hàng và kêu la: “Trả con tôi đây!”. Trong những giây phút đó, lão chửi bới bọn Tây Ban Nha thậm tệ bằng tất cả những thứ tiếng mà lão biết được.

Một hôm, sau cơn thịnh nộ, Bantasas bỗng nói với Christo:

- Tôi đến nhà tù đây anh ạ. Tôi sẽ biếu bọn gác ngục những viên ngọc quý nhất để được vào thăm Ichtyan. Tôi sẽ nói chuyện với nó. Tự nó nhận tôi là cha nó. Nó không thể không nhận ra tôi là cha nó. Nó mang trong người dòng máu của tôi mà.

Christo hết lời khuyên can, nhưng không lay chuyển được Bantasas.

Bantasas đến nhà tù van xin bọn gác ngục, khóc than, lăn lộn dưới chân chúng. Lão rải ngọc trai từ ngoài vào trong và cuối cùng tới được phòng giam Ichtyan.

Căn phòng nhỏ xíu đó ngột ngạt và hôi thối vô cùng. Bọn gác ngục rất ít khi chịu thay nước trong thùng và cũng chẳng chịu dọn những con cá thối dùng làm thức ăn cho người tù đặc biệt này. Đối diện với cửa sổ, ở giáp tường có một cái thùng sắt.

Bantasas nhìn xuống mặt nước đen ngòm trong thùng và khẽ gọi:

- Ichtyan! Ichtyan!.

Mặt nước rung rinh nhưng Ichtyan vẫn ngồi im trong thùng.

Đợi một lúc, Bantasas thò bàn tay run rẩy xuống thùng nước ấm và chạm vào vai Ichtyan. Ichtyan vội thò đầu lên hỏi:

- Ông là ai? Ông cần gì?

Bantasas quỳ xuống, hai tay đưa ra phía trước và nói nhanh:

- Ichtyan! Cha đã đến với con đây, Sanvator không phải là cha con đâu. Lão ta là người độc ác. Lão ta làm con thành tàn tật. Ichtyan! Con hãy nhìn kỹ cha đi. Con không nhận ra cha sao, Ichtyan?

Nước từ mái tóc chảy xuống khuôn mặt xanh xao của Ichtyan và từ cằm nhỏ giọt xuống. Anh nhìn ông già thổ dân một cách ngạc nhiên và buồn rầu.

- Tôi không biết ông. – Ichtyan trả lời.

- Ichtyan! – Bantasas kêu lên. – Con hãy nhìn cha cho kỹ! – Rồi lão ôm lấy đầu Ichtyan áp vào ngực mình và vừa hôn vừa khóc.

Bỗng có một người nắm chặt cổ áo Bantasas, nhấc bổng hắn lên và quăng về phía góc phòng. Bantasas ngã vật xuống đất đầu đập mạnh vào bức tường đá.

Mở mắt ra, lão thấy phía trên mình là Juritas. Tay phải của Juritas nắm lại, còn tay trái cầm một tờ giấy gì đó mà huơ lên có vẻ quan trọng.

- Mày thấy không? Lệnh cho tao làm người đỡ đầu Ichtyan đây. Mày đi chỗ khác mà tìm thằng con trai thất lạc của mày. Ngày mai tao sẽ đưa Ichtyan về nhà tao. Hiểu chưa?

Bantasas vẫn nằm dưới đất. Nhưng trong chớp mắt, lão chồm dậy, hét một cách man rợ và quật ngã Juritas ngã xuống. Lão giật tờ giấy ở tay Juritas đút vào miệng và tiếp tục đánh Juritas.

Tên cai ngục đứng ở cửa, nhưng không muốn vào can ngăn họ, vì hắn đã ăn khá nhiều tiền đút lót của hai bên. Mãi tới khi Juritas bắt đầu bóp cổ Bantasas thì hắn mới tỏ vẻ lo lắng:

- Ê! Đừng bóp cổ người ta chứ!

Nhưng Juritas đang hăng máu nên vẫn không chịu dừng lại. Và nếu không có người thứ tư xuất hiện thì có lẽ Bantasas nguy khốn.

- Nhìn gì vậy hả? Anh không rõ phận sự của mình sao? – Sanvator quát tên cai ngục, dường như là ông quản đốc nhà tù.

Tiếng quát của Sanvator có tác dụng ngay. Tên cai ngục lao vào can hai bên ra.

Nghe tiếng ồn ào, một số cai ngục khác chạy tới lôi Juritas và Bantasas ra.

Juritas là kẻ chiến thắng trong vụ án này. Nhưng dù bị thua, Sanvator vẫn mạnh hơn đối thủ của mình. Ngay trong phòng giam này, ở địa vị một người bị kết án, Sanvator vẫn tiếp tục điều khiển mọi việc và mọi người. Oâng ra lệnh cho bọn cai ngục:

- Các anh hãy dẫn hai tên này ra khỏi phòng. Tôi cần ở đây một mình với Ichtyan.

Juritas và Bantasas phản đối và chửi rủa nhưng vẫn bị lôi đi. Cửa xà lim đóng sập lại.

Khi tiếng người ngoài hành lang đã lặng đi, Sanvator mới đến chỗ thùng nước và nói với Ichtyan:

- Ichtyan, con hãy đứng lên và ra giữa phòng này. Cha phải khám bệnh cho con.

Ichtyan vâng lời. Sanvator lấy tay gõ vào ngực Ichtyan và lắng nghe nhịp thở đứt quãng của anh.

- Con khó thở à?

- Đúng vậy, thưa cha.

- Tất cả là tại con cả. Lẽ ra con không được ở trên cạn lâu như vậy.

Ichtyan bỗng ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Sanvator và hỏi:

- Thưa cha, vì sao mà không được? Vì sao ai cũng được mà con riêng con lại không?

- Bởi vì con là duy nhất trên thế giới có khả năng sống được dưới nước... Nếu con chọn lựa một trong hai con đường: hoặc là sống trên cạn như mọi người, hoặc chỉ sống dưới nước thì con chọn con đường nào?

- Con không biết...- Ichtyan suy nghĩ một lúc rồi trả lời. Đối với anh thì thế giới dưới nước, thế giới trên cạn và Guttieres đều thân thiết. Nhưng Guttieres đã đi mất rồi...

- Bây giờ con thích biển hơn.

- Việc ấy con đã quyết định từ khi con không nghe lời cha phá hoại sự cân bằng của cơ thể mình. Từ nay, con chỉ có thể sống được ở dưới nước mà thôi.

- Nhưng không phải là trong thứ nước bẩn thỉu, ghê tởm này. Cha ơi, ở đây con chết mất. Con muốn được ra biển khơi!

- Cha sẽ làm mọi việc để nhanh chóng giải thoát cho con khỏi cái nhà tù này. Hãy can đảm lên! – Giáo sư vỗ vai khích lệ Ichtyan rồi quay về phòng giam của mình.

Về đến phòng, Sanvator ngồi xuống chiếc ghế đẩu và trầm ngâm suy nghĩ. Oâng thấy mình phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về số phận Ichtyan. Ichtyan là niềm tự hào của ông. Oâng quý Ichtyan như một tác phẩm ưu tú nhất của mình. Hơn nữa, ông còn thương Ichtyan như con ruột của mình. Bệnh tình và tương lai của Ichtyan làm ông rất lo lắng.

Có tiếng gõ cửa phòng giam.

- Mời vào!

- Tôi không làm phiền giáo sư chứ? – Người cai ngục khẽ hỏi.

- Không, không có gì phiền đâu. – Sanvator đứng dậy. – Vợ anh và cháu có khoẻ không?

- Xin cám ơn giáo sư, khoẻ ạ. Tôi đã gửi vợ con về bên ngoại ở vùng núi Aldes rồi...

- Phải, khí hậu miền núi rất có lợi cho sức khoẻ của vợ anh và cháu bé.

Người cai ngục quay lại nhìn cánh cửa ra vào rồi đến sát bên Sanvator khẽ nói:

- Thưa giáo sư, tôi chịu ơn giáo sư đã cứu sống vợ tôi. Tôi muốn được trả ơn giáo sư. Và không phải chỉ trả ơn. Tôi là người ít học nhưng tôi thường đọc báo và được biết giá trị của giáo sư Sanvator. Không thể để cho một người như giáo sư phải ngồi tù cùng quân đầu trộm đuôi cướp được.

Sanvator mỉm cười:

- Những ông bạn bác học của tôi hình như đã vận động để tôi được chuyển sang trại điều dưỡng như một người điên.

Người cai ngục phản đối:

- Trại điều dưỡng cũng như nhà tù, có khi còn tồi tệ hơn, tránh được lũ lưu manh côn đồ đó thì lại gặp một lũ điên dại. Giáo sư Sanvator phải sống giữa những người điên ư? Không, không thể như thế được!

Người cai ngục hạ thấp giọng thì thầm:

- Tôi đã nghĩ kỹ mọi điều. Không phải vô cớ mà tôi cho vợ con về quê. Tôi sẽ bố trí cho giáo sư vượt ngục rồi sẽ trốn ngay. Vì sinh kế mà tôi phải đến đây, nhưng tôi căm ghét cái nghề này. Chúng nó sẽ không tìm thấy tôi đâu, còn giáo sư... giáo sư sẽ đi khỏi cái đất nướcđáng nguyền rủa này, nơi mà bọn tu hành và bọn con buôn nắm hết quyền hành. – Anh ta lưỡng lự một lát rồi tiếp. – Tôi còn muốn nói thêm với giáo sư về một công tác bí mật...

- Anh có thể không cần nói với tôi điều bí mật đó. –Sanvator ngắt lời.

- Nhưng... tôi không thể thực hiện cái lệnh khủng khiếp mà người ta giao cho tôi được. Lương tâm tôi sẽ bị giày vò suốt đời. Giáo sư đã giúp đỡ tôi rất nhiều, còn họ... tôi chẳng mang ơn gì bọn họ. Chúng đang xô đẩy tôi vào con đường tội lỗi.

- Vậy sao?

- Đúng vậy, tôi được biết họ sẽ chẳng giao Ichtyan cho cả Bantasas cũng như Juritas, dù Juritas nắm được giấy tờ trong tay do đã đút lót nhiều nhưng chũng chẳng ăn thua gì vì... người ta định giết Ichtyan.

Sanvator hơi rùng mình.

- Anh cứ nói tiếp đi!

- Họ định giết Ichtyan. Tha thiết nhất với ý kiến này là đức giám mục, mặc dù ngài chưa bao giờ nói tới chữ “giết”. Người ta đưa cho tôi chất kalicyanid cực độc. Đêm nay, tôi sẽ phải đổ thuốc độc vào thùng nước của Ichtyan. Lão bác sĩ đã bị mua chuộc rồi. Lão ta sẽ xác nhận rằng Ichtyan chết vì phẫu thuật mà giáo sư làm để biến anh thành người cá. Nếu tôi không thi hành mệnh lệnh thì người ta sẽ thủ tiêu tôi. Tôi không thể và không muốn giết Ichtyan. Nhưng nếu cứu cả hai người trong một thời gian ngắn thế này thì khó lòng thực hiện nổi. Nhưng cứu một mình giáo sư thì được. Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Tôi thương Ichtyan nhưng tính mạng giáo sư còn quý hơn. Với tài năng của mình, giáo sư có thể tạo ra một Ichtyan khác, nhưng không ai trên

thế giới này có thể tạo được một người như giáo sư.

Sanvato bắt tay người cai ngục rồi nói:

- Cám ơn anh, nhưng tôi không thể để anh phải hy sinh vì tôi như thế được. Nhưng nếu anh cứu được Ichtyan thì tôi sẽ chịu ơn anh nhiều. Tôi còn mạnh khoẻ và ở đâu cũng tìm được bạn hữu. Họ sẽ giúp tôi giành lại tự do. Còn Ichtyan nhất thiết cần phải được giải thoát ngay.

- Tôi xin coi lời giáo sư vừa nói là một mệnh lệnh.

Khi người cai ngục ra, Sanvator mỉm cười:

- Như thế tốt hơn vì chẳng mất lòng ai cả.

Sanvator ngồi vào bàn, viết vài dòng vào một mảnh giấy rồi ra gõ cửa.

- Gọi anh cai ngục đến đây cho tôi.

Khi người này đến, Sanvator nói:

- Xin anh giúp tôi một việc nữa. Anh có thể thu xếp cho tôi gặp Ichtyan lần cuối cùng không?

- Việc đó không có gì là khó khăn cả!

- Tôi muốn yêu cầu thêm một việc nữa.

- Xin sẵn sàng.

- Đây là mẩu giấy ghi địa chỉ và một chữ "S". Anh tìm đến địa chỉ này. Ở đó có một người đáng tin cậy. Nếu anh muốn tạm thời ẩn náo hay cần tiền tiêu...

- Nhưng...

- Không "nhưng" gì hết! Anh mau dẫn tôi đến chỗ Ichtyan ngay.

Ichtyan ngạc nhiên khi giáo sư Sanvator vào phòng mình. Anh chưa bao giờ thấy ông buồn rầu và hiền hậu như vậy cả.

- Ichtyan! Cha con ta phải chia tay nhau sớm hơn là cha nghĩ và có lẽ phải xa

nhau rất lâu. Cha lo lắng cho số phận của con. Xung quanh con là muôn vàn khó khăn nguy hiểm. Nếu ở lại đây con sẽ chết hay ít nhất cũng lâm vào cảnh nô lệ cho Juritas hay một kẻ tàn bạo nào khác.

- Còn cha thì sao?

- Tất nhiên là toà án sẽ kết tội cha và lên án tù độ hai năm, có khi hơn. Trong thời gian cha ngồi tù, con phải ở một chỗ an toàn, càng xa nơi đây càng tốt. Chỗ đó xa lắm, tận bên kia của Nam Mỹ, phía Thái Bình Dương, ở một hòn đảo nhỏ trong quần đảo Tuamotu. Đường đi tới đó gian nan, nhưng tất cả nỗi nguy hiểm dọc đường cũng không thấm gì với những đe doạ mà con phải vượt qua ở đây.

- Vậy con sẽ tìm thấy gì trên hòn đảo ấy?

- Con sẽ tìm thấy những người bạn. Họ sẽ ân cần chăm sóc con. Trên đảo có một người bạn cũ của cha là nhà bác học người Pháp Armand Villebois, một nhà nghiên cứu biển nổi tiếng. Cha quen thân với ông ta khi cha còn ở châu Aâu. Armand Villebois là người hết sức lý thú, nhưng cha không có thời gian kể cho nghe về ông ta. Cha hy vọng rằng tự con sẽ tìm hiểu ông ta và sẽ biết được câu chuyện đã đưa đẩy ông ta đến tận hòn đảo giữa Thái Bình Dương ấy. Nhưng Villebois không cô độc. Ông ta mang theo vợ, một người đàn bà hiền hậu, cậu con trai độ hai mươi lăm tuổi và cô con gái năm nay độ mười bảy tuổi.

Gia đình Villebois đã biết con qua thư cha viết. Cha tin rằng họ sẽ nhận con vào gia đình như một người ruột thịt. – Giáo sư Sanvator nghẹn ngào. – Tất nhiên bây giờ con phải ở dưới nước phần lớn thời gian. Nhung mỗi ngày con có thể lên cạn vài giờ để chuyện trò thân mật với gia đình. Sức khoẻ con có thể được hồi phục, khả năng ở trên cạn và dưới nước của con sẽ trớ lại cân bằng như cũ.

Armand Villebois sẽ là người cha thứ hai của con. Còn con, con sẽ là người giúp việc rất đắc lực trong những công trình nghiên cứu của ông. Những hiểu biết của con về đại dương và sinh vật dưới biển có thể ngang với kiến thức của mười giáo sư. – Sanvator mỉm cười. – Mấy anh chuyên viên lẩm cẩm ở toà hỏi con theo công thức của họ: hôm nay là ngày mấy, thứ mấy mà con không trả lời được chỉ là vì nó chẳng có ý nghĩa gì với con. Nếu họ hỏi con về những dòng nước ngầm, nhiệt độ của nước, độ mặn vịnh La Plata và vùng phụ cận thì những câu trả lời của con có thể viết thành một quyển sách nghiên cứu khoa học khá dày. Nếu con được một nhà bác học nhiều kinh

ngiệm và lỗi lạc như Villebois hướng dẫn thì những chuyến bơi lặn của con sẽ giúp con hiểu biết thêm rất nhiều. Con sẽ truyền lại những kiến thức đó cho mọi người. Cha tin chắc rằng Armand Villebois và con sẽ hoàn thành một công trình nghiên cứu biển đánh dấu một thời kỳ mới trong sự phát triển của khoa học này. Công trình đó sẽ làm chấn động toàn thế giới. Tên tuổi con sẽ đứng cạnh tên tuổi Armand Villebois, chính ông đòi hỏi phải như vậy. Con sẽ phục vụ khoa học và toàn thể loài người. Nếu con ở lại đây, chúng sẽ bắt con phục vụ những quyền lợi ti tiện của những kẻ dốt nát và tham lam. Cha tin rằng ở vùng nước trong lành quanh đảo san hô, ở gia đình, giáo sư Villebois con sẽ được yên thân và sung sướng.

Cha muốn dặn con điều này nữa. Khi ra đến biển, con bơi ngay về nhà qua đường ngầm. Con hãy lấy những dụng cụ đi biển, dao và các thứ khác, tìm Leading, rồi lên đường trước khi mặt trời mọc.

-Vĩnh biệt Ichtyan! Không, tạm biệt con!

Lần đầu tiên trong đời, Sanvator ghì lấy Ichtyan mà hôn. Giáo sư mỉm cười, vỗ vai Ichtyan và nói:

-Một chàng thanh niên như thế này không bao giờ có thể chết được.

Rồi giáo sư bước nhanh ra khỏi phòng.

Olsen vừa ở nhà máy về và đang ngồi dùng bữa ăn trưa. Có tiếng gõ cửa.

-Ai đấy? – Olsen khó chịu vì bị quấy rầy.

Người mở cửa bước vào là Guttieres.

- Guttieres đấy sao? Em ở đâu đến vậy? – Olsen vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Anh đứng dậy và reo lên.

- Chào Olsen! Anh cứ tiếp tục ăn đi. – Cô đứng tựa vào cửa, rồi nói tiếp. – Em không thể sống với Juritas và mụ mẹ chồng ấy được. Em đã bỏ hắn rồi, anh Olsen ạ.

Nghe tới đây, Olsen phải ngừng ăn.

- Thật không ngờ được! Em ngồi xuống đây! Trông em phờ phạc quá. Trước kia em đã từng nói: “Cái gì Chúa đã kết hợp thì loài người không thể tách ra”

mà? Em ly hôn với hắn rồi sao? Tốt lắm. Anh rất mùng. Em về nhà chưa?

- Cha em chưa biết gì. Nhưng nếu về nhà thì Juritas sẽ tìm thấy và bắt em trở lại. Vì vậy em ở tạm nhà một cô bạn.

- Vậy em định làm gì trong tương lai.

- Em sẽ vào nhà máy. Em đến nhờ anh tìm việc giúp, việc gì cũng được.

- Bây giờ khó khăn lắm. Nhưng tất nhiên là anh sẽ cố hết sức.

Suy nghĩ một lúc, Olsen hỏi:

- Juritas sẽ có thái độ ra sao đối với việc này?

- Mặc xác hắn!

- Chồng thế nào cũng phải tìm xem vợ đang ở đâu chứ! – Olsen mỉm cười. – Em chớ quên rằng mình đang ở Argentina, Juritas sẽ tìm ra em. Lúc đó, hắn sẽ không để em yên đâu. Luật pháp và dư luận xã hội ủng hộ hắn.

Guttieres nói một cách kiên quyết:

- Thì em sẽ đi Canada, đi Alaska...

- Đi Greenland, đi Bắc cực! – Olsen nói tiếp, giọng nghiêm trang hơn. – Chúng ta sẽ suy nghĩ về việc đó. Em ở đây sẽ không an toàn. Bản thân anh cũng chuẩn bị đi khỏi cái đất nước này. Tiếc rằng chúng ta không trốn kịp. Juritas đã bắt được em, vé tàu và tiền dành dụm đã mất sạch hết. Cả em và anh hiện nay đều không có tiền mua vé tàu thuỷ sang châu Aâu. Nhưng chúng ta chỉ cần sang một nước láng giềng như Uruguay hay là Brazil thì Juritas cũng khó lòng tìm thấy em, và chúng ta sẽ có thời gian chuẩn bị để sang châu Âu... em có biết rằng bác sĩ Sanvator đang ngồi tù cùng Ichtyan không?

- Ichtyan à? Tìm thấy anh ta rồi sao? Vì sao Ichtyan lại bị tù? Em có gặp anh ấy được không? – Guttires hỏi dồn dập.

- Anh ấy đang bị giam giữ và có thể bị Juritas bắt làm nô lệ. Một vụ án lố bịch, một sự kết tội vô lý đối với Sanvator và Ichtyan.

- Thật là ghê tởm! Có cách nào cứu được Ichtyan không anh?

- Anh đã tìm mọi cách để cứu Ichtyan nhưng không thành công. Nhưng đã tìm được người giúp chúng ta đó là anh cai ngục. Đêm nay anh ta và anh có nhiệm vụ giải thoát Ichtyan. Anh vừa nhận được hai bức thư, một của giáo sư Sanvator và một của anh ta.

- Em rất muốn gặp Ichtyan. Em có thể đi cùng với anh được không?

- Không được, Guttieres ạ. Mà em cũng chẳng nên gặp Ichtyan làm gì!

- Vì sao?

- Vì Ichtyan đang bệnh. Phần "người" của anh ấy bị bệnh, còn phần "cá" thì khoẻ.

- Em không hiểu.

- Ichtyan không thở được bằng phổi nữa rồi. Nếu anh ấy gặp em thì sao? Sẽ rất mệt cho anh ấy và có lẽ cho cả em nữa. Ichtyan sẽ lại muốn gặp em luôn, nhưng nếu cứ lên cạn thì anh ấy sẽ chết không ai cứu nổi.

Guttieres gục đầu suy nghĩ.

- Có lẽ anh nói đúng.

- Giữa Ichtyan và tất cả những người khác có một trở ngại không vượt qua được, đó là biển cả. Số phận Ichtyan thật đáng buồn. Từ nay, nước sẽ là môi trường sống duy nhất của anh ấy.

- Nhưng rồi Ichtyan sẽ sống ra sao? Một mình trong đại dương mênh mông, một mình giữa loài cá và những quái vật khác. Xưa kia, anh ấy sống sung sướng dưới biển sâu, cho tới khi ... – Guttieres đỏ mặt.

- Tất nhiên bây giờ Ichtyan không thể sung sướng như trước được.

- Đừng nói nữa, anh Olsen ạ! – Guttieres buồn rầu ngắt lời Olsen.

- Nhưng thời gian sẽ làm dịu nỗi đau!

Hoàng hôn buông xuống, trong phòng bắt đầu tối. Olsen đứng dậy:

- Đến giờ anh phải đi rồi.

Guttieres cũng đứng dậy.

- Nhưng em có thể đứng từ xa mà nhìn Ichtyan được không?

- Được thôi. Nhưng không được lộ mặt.

- Em xin hứa!

Trời đã tối hẳn. Olsen cải trang thành người chở nước, đánh xe từ ngoài đường Coronel Dias vào sân nhà tù.

Người gác ngục hỏi:

- Anh đi đâu?

- Tôi chở nước vào cho Con quỷ biển – Olsen trả lời theo lời dặn của anh cai ngục.

Bọn gác ngục đều biết rằng Con quỷ biển là một phạm nhân đặc biệt, suốt ngày phải ngồi trong thùng đựng nước biển vì không chịu được nước ngọt. Nước biển thỉnh thoảng phải thay và được chở đến trong một cái thùng to đặt trên xe ngựa.

Olsen đánh xe vào một góc trại giam, nơi có nhà bếp và cửa ra vào dành riêng cho nhân viên ở đây. Anh cai ngục đã chuẩn bị chu đáo mọi việc. Bọn gác ngục thường đứng ở hành lang và cửa ra vào đã bị anh phái đi làm những việc linh tinh khác. Anh cai ngục đưa Ichtyan đàng hoàng ra khỏi nhà tù.

- Anh nhảy ngay vào thùng đi!

Ichtyan không đợi anh ta giục lần thứ hai.

- Đi thôi.

Olsen giật cương đánh xe ra khỏi sân trại giam rồi cho xe từ từ đi dọc đại lộ Alvas, ngang qua ga Riteros. Ở phía xa thấp thoáng bóng một người phụ nữ theo sau.

Đêm đã khuya Olsen mới ra khỏi thành phố. Con đường men theo bờ biển. Gió thổi ngày càng mạnh. Sóng vỗ ầm ầm vào những tảng đá ven bờ. Olsen nhìn quanh. Trên đường không một bóng người. Chỉ có ánh đèn pha của một chiếc xe hơi đằng xa. "Đợi nó đi qua đã!" – Olsen nghĩ thầm.

Chiếc xe bóp còi, chiếu đèn loá mắt, chạy vụt qua rồi biến mất.

- Đến nơi rồi! – Olsen quay lại và ra hiệu cho Guttieres nấp vào sau những mỏm đá. Anh gõ vào thùng và gọi:

- Đến nơi rồi! Anh ra đi!

Ichtyan thò đầu lên nhìn, trèo nhanh ra khỏi thùng rồi nhảy xuống đất.

- Cám ơn Olsen! – Ichtyan vừa siết chặt tay người bạn lực sĩ, vừa thở gấp như người lên cơn hen.

- Có gì đâu! Vĩnh biệt anh! Anh phải thận trọng đấy. Đừng bơi gần bờ. Hãy cảnh giác với mọi người nếu không muốn bị tù một lần nữa.

Ngay đến Olsen cũng không biết Ichtyan đã nhận được những mệnh lệnh gì cảu giáo sư Sanvator. Ichtyan hổn hển:

- Phải! Tôi sẽ bơi xa, rất xa, đến những hòn đảo san hô. Không bao giờ thấy bóng một chiếc tàu nào cả. Cám ơn anh Olsen!

Rồi Ichtyan chạy xuống biển. Nhưng anh bỗng quay lại.

- Olsen! Nếu gặp Guttieres thì cho tôi gửi lời chào và nói giúp rằng tôi luôn luôn nhớ tới Guttieres!

Ichtyan lao xuống nước và nói to:

- Vĩnh biệt Guttieres!

- Vĩnh biệt Ichtyan!... – Guttieres vẫn nấp sau mỏm đá, khẽ trả lời.

Gió thổi ngày càng mạnh như muốn cuốn theo tất cả mọi người. Biển động, sỏi đá xô vào nhau rào rào.

Có một người nắm chặt tay Guttieres:

- Ta đi thôi, Guttieres! – Olsen âu yếm nói.

Olsen đưa Guttieres ra đường cái.

Guttieres ngoái lại nhìn mặt biển ngầu bọt sóng một lần nữa, rồi dựa vào tay Olsen và trở về thành phố.

Sanvator mãn hạn tù trở về nhà và bắt tay ngay vào nghiên cứu khoa học. Ông chuẩn bị đi du lịch ở một nơi nào đó rất xa.

Juritas mua được một chiếc tàu buồm mới và thuê người mò ngọc trai ở vịnh California. Dù hắn chưa phải là người giàu có nhất châu Mỹ, nhưng hắn cũng không thể phàn nàn gì về số phận của mình. Bộ ria mép của hắn ngày càng vểnh cao lên.

Guttieres ly dị với Juritas rồi kết hôn với Olsen. Hai người sang nước khác làm việc ở một nhà máy sản xuất đồ hộp.

Trên bờ vịnh La Plata chẳng còn ai nhắc đến Con quỷ biển nữa. Chỉ thỉnh thoảng trong những đêm hè oi bức, khi nghe những tiếng động khác thường ngoài biển vắng, các ngư dân có tuổi thường nói với bọn trẻ:

- Con quỷ biển trước kia thổi tù và như thế đấy. Rồi họ bắt đầu kể lại những truyền thuyết về Con quỷ.